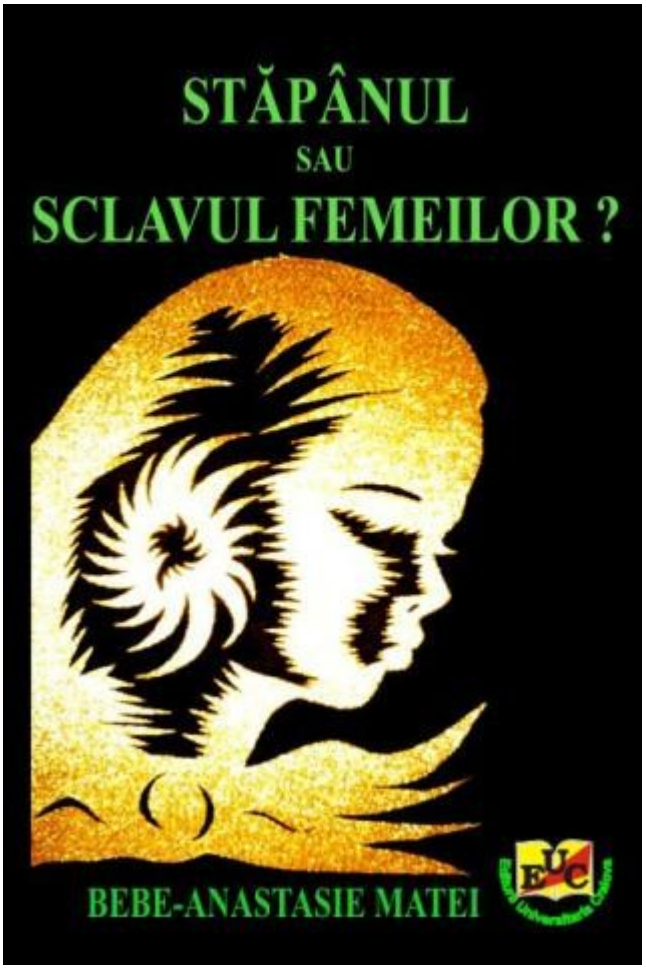

STĂPÂNUL SAU SCLAVUL FEMEILOR?
Bebe Anastasie Matei

ISBN:973-742-377-1
2007
Ediţia 1
Editura Universitaria Craiova

IMPRESII ŞI CONFESIUNI

(Un fel de prefaţă)

Eu am scris doar *un jurnal*; Cristian Tabără, cunoscutul om de televiziune, l-a caracterizat drept: „*Un roman profund erotizat*, *cu întrebări şi încercări de răspunsuri surprinzătoare*.”; o italiancă l-a considerat ca fiind: „*Un splendid poem în proză*, *închinat femeii şi iubirii*”, iar o olandeză l-a catalogat: „*O carte la fel de captivantă şi plină de mistere*, *ca un roman poliţist al Agathei Christie*, *deşi este doar o poveste de dragoste* (*puţin cam egotistă*).”

Aceste aprecieri măgulitoare m-au bucurat foarte mult, dar cu adevărat fericit m-a făcut avertizarea unei femei – care citise cartea în premieră – atunci când a recomandat-o unei prietene: „*Te avertizez că*, *după ce o vei citi*, *va trebui să te duci la Biserică să te spovedeşti*, *pentru a-ţi fi iertate păcatele pe care le-ai făcut citind-o*! *Pentru că eu nu cred că există vreo urmaşă a Evei*, *care să nu se confunde cu femeile care se perindă prin această carte*, *şi să nu trăiască – cu maximă intensitate – frenezia poveştilor lor de dragoste*; *ca şi când ar fi chiar ale lor*!

A naibii femeie! Nu ştiu cât adevăr şi câtă fantezie există în avertizarea ei, dar, dacă o veţi citi, veţi afla cu siguranţă!

Întâmplările, locurile, oamenii şi... animalele sunt absolut reale – ca şi numele lor. Fac excepţie doar câteva personaje, ale căror nume au fost schimbate – din motive lesne de înţeles – dacă veţi citi până la capăt acest pseudojurnal.

Când m-am aşezat în faţa computerului, pentru a scrie această carte, am fost atât de înspăimântat la gândul că efortul meu va avea aceeaşi finalitate ca cel al lui Sisif, încât am vrut să renunţ.

Din fericire n-am renunţat, şi trebuie să vă mărturisesc, că dacă aş fi făcut-o, aş fi ratat una dintre cele mai extraordinare şi tulburătoare experienţe de viaţă.

Am retrăit cu atâta intensitate vechile întâmplări din copilăria şi tinereţea mea, încât am râs şi am plâns cu aceeaşi bucurie şi cu aceeaşi durere, de parcă totul s-ar fi petrecut chiar acum!

Aş fi putut scrie alte zeci de întâmplări; mai dramatice, mai ciudate, mai picante şi mai hazlii, dar le-am preferat pe acestea, pentru că ele reprezintă un fel de jaloane *ale trecerii mele spre ceea ce am mai fost cândva*: *un fir de praf*, *şi-atât*.

Autorul

Craiova 2005

STĂPÂNUL SAU SCLAVUL FEMEILOR?
Bebe Anastasie Matei

12 aprilie 1943. Deşi m-am trezit cu câteva clipe în urmă, nu am puterea necesară să-mi deschid ochii – şi nici nu vreau! Vreau să mai dorm; sunt atât de obosit! Aseară, m-am culcat de-abia... astăzi, la ora cinci.

Zgomotul, care mă trezise mai devreme, se aude din nou în stradă. Încerc să-mi răsucesc uşor capul către fereastră, ca să nu mă trezesc de-a binelea, şi chiar reuşesc să deschid un ochi – pe jumătate. Nu zăresc nimic; totul este cufundat în întuneric. Mama, cu eterna-i grijă pentru odorul său, lăsase storurile, şi astfel m-a obligat să cobor din patul moale şi cald, pentru a ajunge la fereastră.

Blestemul lui Sisif mi se pare un fleac, pe lângă efortul pe care îl fac eu, pentru a ajunge la fereastră. Bâjbâind, găsesc cordonul jaluzelei, pe care o ridic doar cât să pătrundă un nor de praf, împreună cu o explozie de diamante scânteietoare – care mă orbesc pentru câteva clipe.

O savantă înjurătură, la adresa soarelui care-mi arsese ochii, muri pe buze înainte de a fi rostită, când privirea, uimită, întâlni coloana de camioane grele, încărcate cu militari şi armament, ce înainta încet prin praful drumului, către capătul satului, sub privirile curioase ale sătenilor.

Curios, o zbughii pe uşă afară, să văd de aproape minunea. Nici nu-mi era prea greu să iau viteză; dormisem îmbrăcat după petrecerea de ieri, 11 aprilie 1943, când împlinisem nouă ani.

În stradă, mama mi-a explicat emoţionată:

— Din cauza apropierii trupelor ruseşti de graniţele ţării, regimentul dorobanţilor din Iaşi îşi schimbă reşedinţa, pentru un timp, în pădurea de la marginea satului nostru.

Peste câteva zile soseau alte camioane, încărcate de această dată cu familiile ofiţerilor şi subofiţerilor unităţii.

Seara, pe uliţele satului îşi făceau apariţia adevărate cohorte de femei, care mai de care mai frumoase şi mai elegante.

Tata, care era primarul comunei, a hotărât împreună cu notabilităţile locale, să invite în ziua de Paşte, oaspeţii moldoveni – împreună cu familiile lor – la o masă festivă în Pădurea Statului.

Deşi petrecerea era programată pentru ora douăsprezece, începusem să mă fâţâi prin faţa oglinzii încă de la ora nouă.

Îmi pusesem cămaşă bleu, cravată roşie, din mătase croşetată (era

ultimul răcnet al modei), în care strălucea un ac din aur cu diamant – ambele primite în dar de la Tuţa şi Popescu, cu ocazia aniversării mele.

La alegerea costumului a fost o adevărată tragedie – deşi nu aveam decât două – pentru că, cel gri-argintiu, favoritul meu, era pătat şi şifonat (dormisem îmbrăcat cu el).

Cum toţi erau ocupaţi cu treburi mai importante, am fost nevoit să-l curăţ şi să-l calc eu însumi – regele leneşilor. Efortul mi-a fost răsplătit din plin când, privindu-mă în oglindă, mi-a zâmbit un tip bronzat, cu părul negru, ondulat, cu sprâncenele frumos arcuite – ca la fete – de sub care străluceau, ironici, ochii mari şi verzi. Buzele senzuale, uşor întredeschise într-un zâmbet admirativ-sarcastic, dădeau întregului chip, aerul unui Don Juan irezistibil.

Îmi plăcea ceea ce vedeam în oglindă. Frumos băiat! Narcisism?! Ptiu drace, asta-mi mai lipsea că, încolo, aveam toate „calităţile”!

Nu trebuie să vă scandalizeze „modestia” descrierii de mai sus; pe vremea aceea nu aveam, încă, botul de urangutan.

Ajuns în mijlocul poieniţei, în care fuseseră aşezate mesele, luate de la cantina regimentului, mi-am întors privirea către cărarea pe care tocmai sosisem, auzind un clinchet uşor, ca de clopoţei de argint.

Am rămas mut de uimire şi încântare, când privirea a întâlnit un peisaj mirific, pe care nu-l întâlneşti de două ori în viaţă. Soarele, strălucind deasupra copacilor, care de-abia înfrunziseră, crea de-a lungul cărării, la partea superioară, un râu de stele auriu-scânteietor, iar în partea de mijloc a coroanei, unde razele îşi pierdeau o parte din strălucire, frunzişul căpătase o culoare galben-verzui, fosforescentă. Către partea de jos a trunchiurilor, crenguţele, de un verde-măsliniu, se transformau în adevărate şiraguri de smaralde – acolo unde mai pătrundea câte o rază de soare rătăcită.

Vrăjit de această frumuseţe fără seamăn, mi se părea că în faţa mea se deschide o miraculoasă poartă de trecere, dintr-o lume de basm, către lumea noastră.

Cu sufletul plin de încântare, aşteptam ca în mijlocul acestei feerii să apară şi Zâna-Zânelor; cu părul ei de aur şi bagheta fermecată, cu care să transforme pe cei urâţi în Feţi-Frumoşi şi Ilene-Cosânzene, pe cei săraci în bogaţi şi pe cei îndureraţi să-i facă veşnic fericiţi.

O Doamne! Visez sau este aevea? Pe cărare chiar apare o zână cu păr de aur şi platină, ale cărui bucle strălucitoare îi mângâie umerii de alabastru. Este îmbrăcată cu o rochie azurie cu garnituri aurii, strânsă în talie cu o cingătoare din piele albă, la fel ca pantofii şi poşeta micuţă, agăţată pe umăr.

Vocea tatei mă trezeşte la realitate:

— Doamnelor şi domnilor, ne sosesc oaspeţii!

Acum, desluşesc clar, în spatele „zânei”, ofiţerii îmbrăcaţi în uniforme de paradă, cu săbii la şold şi pinteni de argint la cizme, împreună cu soţiile şi ordonanţele lor.

Tata, în calitate de gazdă, face prezentările:

— Doamna şi domnul colonel Popescu, comandantul regimentului...

După încheierea ceremoniei de prezentare, musafirii sunt aşezaţi de o parte a mesei, iar localnicii de cealaltă parte. Familia noastră este aşezată vis-à-vis de cea a colonelului. Sunt pus într-o poziţie privilegiată: alături de tata, care stă în faţa colonelului, eu sunt faţă în faţă cu „zâna”, pe care o privesc cu insistenţă, încercând să-i descopăr eventualele defecte, ce vor face deliciul „şedinţei de bârfă”, programată la Tuţa după amiază.

La prima privire-spion, pe care i-o arunc, întâlnesc propria-i privire; blândă şi puţin mirată, care izvorăşte din nişte ochi negri-catifelaţi şi atât de adânci, încât te poţi pierde în ei ca-ntr-o poveste.

Paradoxal, ochii aceia, mari şi întunecaţi, împrăştie atâta lumină şi căldură, încât, ca hipnotizat, îmi scot bucheţelul de lăcrimioare de la butonieră şi i le întind, timid, peste masă.

Surprinsă şi încântată în acelaşi timp, îmi prinde mâna între mâinile ei de mătase caldă, sărută florile, apoi şi mâna care i le oferă.

Când ridică privirea, buzele roşii, ca un trandafir imperial, se destind într-un zâmbet uşor – fericit. O Doamne, ce zâmbet! Un zâmbet care-mi picură în suflet toată fericirea lumii, iar într-un târziu, când îmi şopteşte – cu glasul ei de sirenă homerianã: „Îţi mulţumesc iubitule. Sunt cele mai minunate flori pe care le-am văzut vreodată, iar tu eşti asemeni lor”, – ştiu că voi fi sclavul ei pentru totdeauna; cel mai fericit sclav din univers.

Cât a durat masa nu m-am atins de nimic. Am privit-o şi am tot privit-o – ca pe cea de-a opta minune a lumii. Era atât de frumoasă!

Îmi pare atât de rău că nu sunt poet, să pot descrie magnifica făptură care m-a vrăjit şi care mi-a conturat, mai târziu, drumul în viaţă. Şi totuşi, există cineva care ar putea-o face în locul meu: Demonul!

Sunteţi şocaţi? Nu este niciun paradox. Este vorba despre poemul lui Lermontov:

„*Mă jur pe-al stelelor noian,*
Pe soare, pe nemărginire,
Că niciun rege pământean,
N-a sărutat aşa privire!

De când iubim, niciun iubit,
Pornind iubita să-şi răsfeţe,
Astfel de păr n-a despletit!
Mă jur c-atâta frumuseţe,
Pe lume nu s-a mai văzut!”

Dacă am citit acest poem, acum o jumătate de veac, şi am reţinut aceste versuri, trebuie să-i mulţumesc ei – adoratei mele „zâne” – care m-a ajutat să descopăr lumea minunată ascunsă între coperţile cărţilor.

*

1 martie 1944. Tuţa şi Popescu şi-au invitat prietenii pentru a sărbători împreună ziua îndrăgostiţilor.

Am tot pomenit numele Tuţei şi al lui Popescu; cred că a sosit momentul să vă spun câteva cuvinte despre aceste două personaje şi, în acelaşi timp, personalităţi ale satului – şi nu numai.

Constantin Popescu este fratele bunicii mele din partea tatei: un bărbat bine, chiar frumos pentru cei cincizeci şi cinci de ani ai săi. Înalt, atletic, cu părul său complet alb atrage, încă, privirile admirative ale evelor moldovene.

În tinereţe, a fost un admirator, fără rezerve, al „Zeiţei iubirii”: a fost căsătorit, nelegitim, cu vreo zece femei; toate, fără excepţie, tinere liceene, cărora le lua minţile cu cadouri bogate, excursii cu automobilul – în ţară şi în străinătate. Toate aceste „iubiri” se încheiau în acelaşi mod: după un an sau doi, le cumpăra o casă complet mobilată, şi le punea în buzunar – o dată cu sărutul de adio – o importantă sumă de bani.

Tuţa nu era o excepţie; fusese achiziţionată în acelaşi mod. Existau totuşi unele semne, că „Barbă-albastră” îşi încheiase cariera. Deşi nu era căsătorit legitim cu ea, trecuseră doisprezece ani şi continua s-o iubească la fel de mult ca la început; şi merita să fie iubită! Era o femeie cu un trup de zeiţă elenă, cu plete lungi, negre ca abanosul, şi ochi albaştri ca seninul cerului de primăvară. Era de-a dreptul superbă la cei treizeci de ani ai săi!

Împreună cu Ileana – aflasem între timp numele „zânei” mele – formau un cuplu perfect de contrarii, care încântau privirile participanţilor la nesfârşitele „noastre” petreceri.

Spun petrecerile „noastre”, pentru că eu eram nelipsit, în calitatea mea de „fiu” şi „paj”, după cum mă prezenta ea tuturor.

Din primăvara trecută, când veniseră moldovenii, petrecerile se

ţineau lanţ.

Semnalul l-a dat tata care, în ziua de 10 Mai – ziua monarhiei – a invitat la noi acasă câteva dintre personalităţile satului, printre care figurau şi noii noştri prieteni – ofiţerii ieşeni – cărora le-a oferit o masă festivă, stropită din belşug cu cele mai bune vinuri din pivniţele lui Popescu (doar plătea primăria!).

Surpriza cea mare, pregătită oaspeţilor, a fost orchestra, adusă de la Craiova şi plătită din fondurile personale ale tatei.

A fost suficientă această plăcută întâlnire, pentru a declanşa o nesfârşită serie de invitaţii din partea participanţilor.

Popescu, fiind cel mai bogat om din sat şi, probabil, unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară la data aceea, se afla pe primul loc în organizarea acestor nesfârşite petreceri.

Poate vă şochează această catalogare, dar judecaţi voi înşivă: deţinea monopolul achiziţiei şi exportului cerealelor pe toată valea Dunării – cu zeci de depozite în porturile dunărene şi în staţiile C.F.R.; avea depozite de vinuri în cele mai renumite podgorii ale ţării şi, în urmă cu vreo zece ani, deschisese în Craiova şi Bucureşti două mari magazine de vânzare a automobilelor şi tractoarelor; cel din Craiova era singurul din Oltenia.

Dacă la toate acestea mai adăugăm dobânzile, încasate la împrumuturile pe care le dădea tuturor moşierilor din zonele monopolizate de el, şi mica moşie de pe raza comunei, veţi fi de acord cu mine că nu am exagerat deloc.

În ceea ce priveşte relaţiile mele speciale cu ei, acestea se datorau faptului că, neavând copii, toată dragostea lor „materno-paternală” se răsfrângea asupra mea.

Îmi amintesc cu nespusă duioşie, dar şi puţin amuzat, de o scenă petrecută în vara anului 1942.

Era o seară fierbinte de iulie; împreună cu Tuţa şi Popescu jucam poker – la lumina petromaxului – pe terasa dintre clădirea principală şi „grădina trandafirilor”; pe cealaltă terasă, amenajată în faţa clădirii auxiliare, în care se găseau bucătăria, garajul şi camerele personalului, muncitorii, veniţi de la maşina de treierat, îşi savurau în linişte „tainul”: o masă copioasă, pregătită special de bucătăreasa Tuţei, şi o sticlă de busuioacă de Drăgăşani.

Ne luptam de peste două ore, şi Popescu nu câştigase nici măcar un pot! Nici nu era de mirare; eu, care eram un fel de „mână moartă”, datorită sumelor mari care se aruncau în joc, aveam grijă ca Tuţa să primească – pe sub masă – cărţile câştigătoare.

Popescu, care sesizase „transferul de noroc” al Tuţei, mă ameninţase de câteva ori că-mi toarnă cana cu apă în cap, dacă nu mă potolesc; şi nu m-am potolit!

După ce a pierdut toţi banii, s-a ridicat liniştit de la masă şi brusc, a înşfăcat cana cu apă, pe care mi-a răsturnat-o pe cap.

Tuţa, ca o tigroaică ce îşi apără puiul, a luat frapiera cu gheaţă topită de lângă masă şi l-a udat de sus până jos. Popescu, la rândul său, a luat-o în braţe pe Tuţa şi a aruncat-o în „piscină”.

„Piscina” era, de fapt, un bazin din beton, în care se depozita apa necesară udării trandafirilor şi în care eu mă bălăceam în zilele călduroase – spre disperarea lui Popescu – care avea în el câţiva peşti exotici, aduşi din străinătate.

După câteva clipe de derută, Tuţa a ieşit din bazin şi a rămas în genunchi pe mozaicul terasei. Cum sta tăcută, cu capul plecat şi cu mâinile aşezate în poala rochiei albe din bumbac, părea însăşi statuia durerii.

Speriaţi, eu şi Popescu ne-am oprit din râs şi ne-am apropiat, vinovaţi, de ea. Eu am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o pe părul ud, iar Popescu a îngenuncheat alături de ea şi îmbrăţişând-o, a rugat-o să-l ierte pentru gluma lui proastă. Tuţa continua să rămână nemişcată şi tăcută.

Când disperarea noastră atinsese culmea suportabilităţii, Tuţa şi-a repezit fulgerător braţele în jurul umerilor noştri şi, izbucnind în hohote de râs, ne-a acoperit, la rândul său, cu zeci de sărutări.

Fericiţi, ca o adevărată familie, m-au luat în braţe şi m-au dus în dormitorul lor, mi-au dat jos hainele ude şi m-au îmbrăcat cu o cămaşă de a lui Popescu, iar „cocoşelul” mi l-au acoperit cu... chiloţeii Tuţei (roz-bombon, cu danteluţă corai).

Când m-am privit în oglindă, nu mi-a venit să cred că sperietoarea aceea de ciori sunt eu.

În spatele meu – gata să se sufoce de râs – „părinţii mei” au tulit-o pe uşă afară când, înfuriat, am luat puşca din cui. Am alergat după ei până în curte, unde se ascunseseră în spatele muncitorilor.

Când au văzut arătarea aceea, cu „mantia” albă fluturând în vânt, muncitorii au izbucnit, la rândul lor, în adevărate cascade de râs, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare. Am măturat cu ţevile puştii farfuriile şi sticlele de pe masă, am aruncat apoi arma în capul lui Iohan – care râdea cel mai tare – şi am fugit înapoi în dormitor. Am aruncat, supărat, cămaşa lui Popescu şi roz-bombonii Tuţei, după care, gol-puşcă, precum Adam în Rai, am urcat tacticos scările la etaj – sub privirile stupefiate ale cameristei – şi m-am culcat într-una din camerele pentru oaspeţi.

Dimineaţa, devreme, m-a trezit camerista – având pe braţ hainele mele uscate şi călcate – cu vestea de împăcare:

— Boierul şi coniţa te aşteaptă jos, pe terasă, să plecaţi cu maşina la Craiova.

— Mulţumesc, vin imediat!

Fericit, am sărit din pat, m-am îmbrăcat şi, alunecând pe balustrada scării, am aterizat direct în braţele lui Popescu.

Nerăbdător, nici nu m-am mai aşezat la masă; am luat din fugă un corn şi m-am urcat în maşină, alături de Iohan – şoferul neamţ (viitorul unchi al lui Guţă Pădeanu).

Nu trebuie să vă surprindă bucuria mea: era pentru prima oară când puteam vedea Oraşul. N-am să vă plictisesc cu impresiile mele de la „marea întâlnire”; am să vă spun doar, că Tuţa a cumpărat un metru cub de haine pentru ea şi aproape tot atâtea pentru mine şi fratele meu. Printre toate aceste minuni se afla şi grozavul meu costum gri-argintiu.

Dar să revenim la ziua de 1 martie 1944. Mă trezisem mai devreme decât de obicei, pentru a avea suficient timp să-mi pun în aplicare *planul de luptă*.

Câştigarea „bătăliei” însemna pentru mine un cadou din partea Tuţei: un cadou neobişnuit pentru un băiat de zece ani – o păpuşă! O păpuşă mare, cu părul de aur, ca al „zânei”.

Pentru reuşita planului aveam nevoie de foarte multă diplomaţie – şi vă asigur că o aveam! Cu profesori ca Tuţa şi Popescu, elevul trebuie să fie mai mult decât perfect: trebuie să fie excepţional!

M-am îmbrăcat bine – era încă rece dimineaţa – şi am plecat la pădure, să culeg un bucheţel de ghiocei şi violete pentru Tuţa.

Când am ajuns la Popescu era deja ora douăsprezece. Calculasem să ajung înaintea invitaţilor, care trebuiau să sosească în jurul orei unu.

La intrarea în curte, am fost întâmpinat de Popescu, care, salutându-mă tacticos, mi-a arătat, agăţat la gât, mărţişorul primit în dar de la Tuţa: un penis din lemn, de dimensiuni cabaline, colorat în roşu-aprins.

L-am privit admirativ şi, fără să clipesc, l-am întrebat „nevinovat”:

— Popescule, a ta este pe sfertul celei de la gât?

Răspunsul a fost o înjurătură „frumos-colorată” şi un papuc care mi-a zburat pe lângă ureche. Fără să mai aştept şi alte „lămuriri”, am intrat în sufragerie, la Tuţa. Dar, surpriză! Tuţa nu era singură; alături, pe o canapea, se afla şi Ileana.

Contrar precedentelor întâlniri, când „zâna” mă intimida cu privirile ei catifelate, de această dată am rezistat cu stoicism „atacului” şi,

desfăcând bucheţelul de flori în două, le-am oferit fiecăreia câte o parte, cu urarea comună:

— Să fiţi la fel de frumoase şi gingaşe ca florile primăverii, iar viaţa să vă fie o veşnică primăvară!

O dată ceremonia încheiată, am trecut la atacul final. Punând un genunchi pe covor şi împreunându-mi mâinile ca pentru rugăciune, m-am adresat Tuţei – cu cea mai suavă voce posibilă:

— Tuţica, preafrumoasa şi adorata mea regină, iartă îndrăzneala credinciosului tău paj, care te imploră, în genunchi, să-l fericeşti cu un mic, dar nepreţuit cadou, la ziua sa aniversară...

Deşi nu-mi terminasem „regalul” meu actoricesc, Tuţa m-a oprit, hohotind de râs, şi ridicându-şi mâna dreaptă cu palma deschisă, ca pentru jurământ, a promis:

— Dorinţa îţi va fi îndeplinită, iubite paj! Vorbeşte!

După o clipă de ezitare, am trecut direct la subiect:

— Vreau... o păpuşă! Din aceea mare, ca a Victoriţei, dar cu părul auriu, ca al doamnei Ileana.

Nu se stinsese bine ecoul ultimelor mele cuvinte, când vocea Tuţei răsună triumfătoare în încăpere:

— Evrika! Acum, ştiu de ce, dintre toate prietenele mele, doar Ilenei i te adresezi cu „doamnă” şi „dumneavoastră”:

Eşti îndrăgostit de ea! O iubeşti, nu-i aşa, Motănel?

În acel moment, cerul, cu toate stelele şi planetele sale, s-a prăbuşit peste mine. Tăcut, cu picioare grele de plumb, m-am îndreptat încet spre ieşire.

Ajuns în dreptul Ilenei, aceasta m-a prins în braţe şi m-a lipit de pieptul ei, cald şi parfumat.

După un timp – care aş fi vrut să fie infinit – vocea ei cântată mi-a şoptit la ureche:

— Mă iubeşti? Chiar mă iubeşti, Motănel?

Răspunsul m-a uluit până şi pe mine:

— Da! Mult de tot! Vă ador!

M-a îndepărtat uşor de ea şi m-a privit, tulburată şi fericită în acelaşi timp, şi şi-a apropiat apoi buzele de obrazul meu.

În clipa următoare, un demon sau un „alter ego”, cum vreţi să-i spuneţi – ascuns în străfundurile fiinţei mele – m-a îndemnat să fac un gest de-a dreptul incredibil: mi-am răsucit capul, de aşa manieră, încât buzele ei, în loc să-mi atingă obrazul, mi-au întâlnit buzele, care s-au lipit pe buza ei de sus – fierbinte şi cu aromă de fragi de pădure – într-un sărut al disperării!

Spre surprinderea mea, în loc să fiu respins, am simţit cum şi buzele ei se lipesc uşor, apoi din ce în ce mai tare, pe buza mea de jos.

Nu ştiu cât de mult a durat acest dumnezeiesc sărut. Pentru Tuţa, probabil, cât veşnicia iadului; pentru NOI, cu siguranţă, doar cât străfulgerarea infinitei lumini a paradisului în ochii unui muritor.

Când, într-un târziu, mi-am desprins buzele de pe buzele ei şi am deschis ochii, am rămas uimit să-i văd ochii închişi şi faţa ei de alabastru care căpătase culoarea petalelor de trandafir sălbatic.

Întorcându-mi faţa către Tuţa, am fost şocat de privirea ei în care se citea, nu numai groază şi reproş, dar şi uimire.

Panicat, m-am desprins uşor din braţele Ilenei şi m-am îndreptat către ieşire.

Ajuns pe pragul uşii, am mai privit-o o dată. Deschisese ochii şi privea undeva în depărtare, fără să vadă ceva sau pe cineva.

O dată ajuns în stradă, deşi sufletul îmi era cuprins de o mulţime de sentimente contradictorii, nu m-am putut abţine să nu-mi pun întrebarea: „Oare, şi ei i-a plăcut sărutul?”

Răspunsul a fost: „Da, categoric!” Doamne, ce infatuat!

Trecuse mai mult de o săptămână şi încă nu îndrăzneam să dau ochii cu Tuţa şi Ileana când, într-o seară, sosind într-o vizită neaşteptată la mama, m-au surprins la masă făcându-mi lecţiile. M-am ridicat, tremurând de teamă şi emoţie, şi le-am salutat fără să le privesc, după care „am continuat” să-mi fac lecţiile.

N-au rămas decât atâta timp cât s-o lămurească pe mama să plece împreună cu ele la domnişoara Gigi, învăţătoarea mea.

În tot acest timp, nu şi-au desprins privirile cercetătoare de pe mine. Mă studiau, de parcă ar fi vrut să descopere ce gânganie de pe altă planetă se ascunde în spatele acestui „cuminte şi silitor elev”.

*

14 iulie 1948. Au trecut patru ani de când am sărutat-o pentru prima oară pe Ileana. Ani cu puţine bucurii, dar cu foarte multe necazuri: în toamna anului 1944, militarii moldoveni şi-au demolat tabăra de la marginea satului şi au plecat pe frontul de vest, de unde mulţi dintre ei nu s-au mai întors niciodată. Printre aceştia se afla şi prietenul meu, Ilieş, un sublocotenent de doar douăzeci şi doi de ani, şi care îmi lăsase moştenire toată colecţia sa de arme: pistolete de diferite mărci şi calibre, un pistol-mitralieră, o carabină cu lunetă, şi chiar un pistol de semnalizare.

În aceeaşi toamnă am plecat şi eu la un liceu din Craiova.

În primăvara lui ’45, moşiile, aflate pe raza comunei, au fost expropriate şi împărţite ţăranilor. Moşierilor le-a fost lăsată doar locuinţa şi cincizeci de hectare de teren arabil, pe care le-au folosit până în anul următor, când au fost transformate în I.A.S.-uri, iar proprietarii deportaţi în Bărăgan.

Popescu, cu mintea lui ascuţită şi sfătuit de unchiul Birry – un nepot, care era şambelanul regelui Mihai – a vândut tot ce se putea vinde până în februarie ’45, când a donat întreaga avere statului român.

În urma acestui gest „filantropic”, atât el cât şi unchiul Nae, fratele său, care cedase şi el cele două moşii – de la Drăgăşani şi de la Buftea – au fost gratulaţi cu pensii grase pentru tot restul vieţii.

Ileana a fost norocoasă: neaflându-se la moşie (pe care i-o administra altcineva), în momentul exproprierilor, a fost scutită de deportarea în Bărăgan.

În mai 1945, când Colonelul a fost trecut în rezervă, au hotărât să rămână definitiv la Portăreşti.

În septembrie ’46, în urma unei întâmplări absurde, a trecut în lumea umbrelor şi Titel, fratele meu mai mare. A fost momentul din care eu şi tatăl meu n-am mai călcat niciodată pragul unei biserici – poate doar, ca admiratori ai artelor medievale.

„Bucuriile” acestor ani au fost doar două. Le-am pus între ghilimele, pentru că nu au fost, nici acestea, chiar bucurii.

Una dintre ele, a fost apariţia, pentru prima dată în viaţa mea de adolescent, a unei iubite reale – chiar prea reale – şi care mi-a adus o mulţime de necazuri din partea mamei sale.

Mimi – aşa se numea iubita mea – era fiica vitregă a directorului adjunct al liceului, Traian Popescu (încă un Popescu) şi a Tiei Popescu, profesoara mea de Geografie.

Cu nea Traiu, cum îi spuneam noi, elevii, mă împăcam relativ bine. Când intra în clasă, mă întreba invariabil: „Matei, ce mai face, măi, Mimi? Că de când umblă cu tine n-o mai văd niciodată pe acasă”.

Răspunsul meu era, şi el, la fel de invariabil: o tăcere absolută!

Relaţia cu doamna Tia era total diferită. Când intra în clasă, avea grijă să mă scoată la tablă să desenez nu ştiu ce ţară sau râu amazonian – deşi noi aveam Geografia României – iar la sfârşitul orei, după ce îmi scria un doi mare în catalog, îmi şoptea, să aud numai eu: „Dacă n-o laşi în pace pe Mimi, am să te las repetent!”

Speriat, după ce încasasem câteva note de doi, am hotărât să renunţ la întâlnirile cu Mimi. Hotărârea părea înţeleaptă şi uşor de realizat, dar nu ţinea seamă de voinţa şi, de ce nu, de dragostea ei. (Infatuat?

Poate. Dacă nu vă place ideea, demonstraţi voi contrariul!).

Spre ghinionul meu, directorul locuia într-o clădire din incinta şcolii, motiv pentru care lipsa mea de la întâlniri nu reprezenta nimic pentru Mimi. Se prezenta senină şi zâmbitoare, în timpul orelor, cerea scuze profesorilor pentru deranj, mă lua de mână şi mă târa afară din clasă – sub privirile admirative şi invidioase ale colegilor.

Povestea aceasta s-ar fi terminat – mai mult decât sigur – cu o repetare a anului, dacă nu ar fi intervenit „îngerul meu păzitor”.

În şcoală exista un profesor, Niki Schiteanu, care fusese coleg de liceu cu tata. Un adevărat sibarit – frumos, manierat şi de o eleganţă extraordinară – acesta a intervenit cu câteva „pase magnetice”, numai de el cunoscute, şi „culcând-o” pe doamna Tia, i-a inoculat ideea că dragostea noastră este curată şi vremelnică, ca şi a ei pentru domnul director.

Consecinţele acestui demers le-am simţit chiar a doua zi, când am primit un zece la „dificila” întrebare: „În ce judeţ se află oraşul Craiova?”

Cea de-a doua bucurie este tot o premieră: contactul sexual cu o femeie. O femeie pe care am plătit-o!

Când am intrat în camera micuţă şi puternic încălzită, în care se aflau doar un pat şi un scaun, am fost plăcut impresionat de înfăţişarea femeii care m-a primit. Era o blondă drăguţă, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un zâmbet plăcut, dar puţin sarcastic, îmbrăcată doar cu un neglije transparent prin care i se vedeau „toate secretele”, puţin cam plinuţe pentru gusturile mele.

M-a invitat, scurt, să mă dezbrac, ea însăşi lăsând să-i cadă pe covor neglijeul alb-sidefiu, ca şi pielea pe care o descoperise. Cu gesturi calculate, provocatoare, s-a întins alene pe pat, lăsându-mă să văd, pentru prima oară „minunea” unei femei.

Am aruncat grăbit hainele de pe mine şi, ca hipnotizat, m-am apropiat de ea: i-am îndepărtat şi mai mult picioarele şi, tremurând de emoţie, i-am mângâiat uşor părul aspru şi cârlionţat dintre coapse, apoi mâna a coborât încet spre „minunea” fierbinte şi catifelată, unde a descoperit „perla-minunilor”. Când mi-am ridicat, într-un târziu, privirea spre faţa ei, am văzut o cu totul altă femeie decât cea care mă primise: gura uşor întredeschisă, nările fremătânde şi ochii larg deschişi erau însăşi întruchiparea uimirii (poate şi a dorinţei? Nu ştiu; până atunci nu mă mai dorise nicio femeie).

Excitat, i-am prins sânii în mâini şi, muşcându-i sălbatic buzele, am pătruns, neverosimil de lent, în ea. De-abia îi strivisem pentru prima dată „perla”, când, am simţit că-mi coboară, încet, pe şira spinării, o căldură

fremătătoare, care se împrăştie rapid în tot corpul, sub forma unei plăceri nemaiîntâlnită până atunci.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât nu m-am putut bucura suficient de mult de noul colţişor de paradis pe care-l descoperisem.

Mi-am lăsat încet capul pe umărul femeii şi, obosit şi somnoros, precum Anteu pe umărul lui Hercule, am adormit!

Am fost trezit brusc de partenera mea, care mă întorsese cu faţa în sus şi încerca să se aşeze peste mine.

Cu faţa transfigurată de dorinţă, mi-a luat mâinile şi mi le-a aşezat pe sânii ei opulenţi şi, introducându-mă încet în „minune”, a început să se mişte, sacadat, înainte şi înapoi. Era norocoasă; deşi ejaculasem doar cu câteva minute mai înainte, eram încă forte, pentru că sufeream de o boală rarisimă: la mine, erecţia era totală şi permanentă, atât ziua cât şi noaptea. A fost ca un blestem, de care am scăpat, parţial, la treizeci şi cinci de ani.

Mişcările femeii – din ce în ce mai ample – îmi provocau dureri insuportabile. Apogeul orgasmului ei, terminat cu gemete de plăcere, s-a încheiat şi pentru mine tot cu gemete – de durere. Am rămas cu o amintire atât de neplăcută încât, mi-au trebuit doi ani până să îndrăznesc o nouă experienţă sexuală.

Astăzi, 14 iulie, sunt invitat la aniversarea Ilenei. Este pentru prima dată când sunt invitat „oficial” la o petrecere. Până acum, deşi am participat la toate petrecerile, n-a catadicsit nimeni să mă invite, considerând că este de la sine înţeles, că „martie nu poate lipsi din post”.

Invitaţia Ilenei nu m-a surprins; eu însumi considerându-mă, pentru prima dată, o persoană importantă – un adevărat bărbat – după succesele din primăvară.

Petrecerea a fost programată să se desfăşoare pe terasa de nord a lui Popescu, unde clădirea înaltă, cu etaj, nu permitea pătrunderea soarelui dogoritor al lunii lui Cuptor.

Deşi era foarte cald, nu am rezistat tentaţiei de a îmbrăca costumul elegant din doc alb, cu care o cucerisem pe Mimi.

E drept că haina, de o croială specială, fără revere şi cu mâneca scurtă, era mai puţin călduroasă. Cămaşa galben-pal, din mătase de paraşută americană, cu reverele mari răsfrânte peste haină, şi pantofii albi cu talpă groasă – din cauciuc de maşină (aşa era moda) – îmi dădeau aerul unui marinar ce tocmai debarcase într-un port exotic.

Când am sosit la petrecere, cu o întârziere – calculată – de aproape jumătate de oră, am fost primit cu ropote de aplauze de către invitaţi. Au fost primele aplauze, la scenă deschisă, din viaţa mea. (Cu certitudine,

este anul premierelor!).

Intimidat de această manifestare de simpatie neaşteptată, am rămas nemişcat – la câţiva paşi de Ileana – cu mâna întinsă, în care îmi tremura un superb trandafir galben.

După câteva clipe, care pentru mine păruseră o veşnicie, Ileana s-a ridicat de la masă şi, apropiindu-se de mine, mi-a luat trandafirul din mână şi l-a apropiat uşor de buze. În acel moment, ca trezit dintr-un vis, mi-am amintit că trebuie să-i dau şi cadoul, pe care i-l pregătisem încă din primăvară.

Era o inimioară din aur, cu monograma ei, decupată dintr-o monedă veche, furată de mine din salba bunicei de la Cerăt. Inimioara o lucrasem eu însumi la şcoală, în orele de atelier, iar lănţişorul îl cumpărasem de la un bătrân prieten – ceasornicar.

În timp ce-i prindeam lănţişorul la gât, îmbătat de mireasma florilor de tei, pe care o împrăştia părul ei de aur, şi la îndemnul neadormitului meu „prieten” – demonul – mi-am afundat faţa în buclele ei de mătase platinată şi am sărutat-o îndelung în spatele urechii, acolo unde femeile îşi pun o picătură de parfum, cu speranţa, că va veni un bărbat care să-şi parfumeze buzele cu ea.

S-a desprins, tăcută şi îmbujorată, din braţele mele, şi s-a îndreptat contrariată spre masă. Am urmat-o, la fel de tăcut şi deconcertat, aşteptând, cu capul plecat, ploaia de invective – meritate – ce aveau să se abată asupra mea, din partea celor prezenţi. Dar, nu! Aceştia au început să aplaude frenetic gestul meu nebunesc!? (Cred că este cazul să mai studiez psihologia mulţimii.).

După ce am băut o cupă de Mott, m-am dus la ea s-o invit la dans, cu intenţia expresă de a-i cere iertare pentru comportarea mea aberantă. M-a refuzat politicoasă, dar hotărâtă. Discrepanţa dintre cuvinte şi tonul cu care sunt rostite, este atât de evidentă încât, umilit şi disperat, mă strecor printre tufele de trandafiri către livada cu pomi, unde plâng nestingherit, pentru prima dată, pierdera femeii iubite (încă o premieră).

După o oră de frământări şi incertitudini, hotărăsc, în sfârşit, ca fiind inoportună prezenţa mea la petrecere.

Am pornit încet, de-abia târându-mi picioarele, către poarta din spate a livezii. Ajuns în spatele garajului, am zărit uşa larg deschisă a gheţăriei, iar „prietenul” meu – fiul preaiubit al lui Scaraoschi (care nu m-a părăsit toată ziua) – şi care ştia că acolo se găsesc sticlele cu băuturi puse la rece, m-a îndemnat să *cobor* în Rai (eu ştiam că se *urcă* în Rai, dar acum, nu mai are nicio importanţă).

Îi ascult docil sfatul, şi beau – pe nerăsuflate – jumătate din licoarea

aflată într-o sticlă cu o etichetă ce străluceşte în semiîntunericul hrubei.

O dată ieşit la lumina zilei, am constatat cu satisfacţie, că starea mea depresivă dispăruse ca prin farmec, şi locul îi fusese luat de o altă stare – euforică. Mulţumindu-i lui Dionisos pentru darul său minunat, mi-am aruncat haina pe o tufă de agriş şi, cu cămaşa descheiată până la centură, am revenit la petrecere.

Timp de câteva ore, am dansat şi am sărutat toate femeile (mai puţin pe Ileana), am debitat toate glumele adunate de-a lungul anilor şi am inventat altele (mai sărate sau mai puţin sărate). Pe scurt, am fost sarea şi piperul celor câteva ore de euforie.

Destrămarea vrăjii lui Bachus a adus după sine nu numai o teribilă oboseală fizică, ci şi o acută stare depresivă: simţeam că viaţa fără Ileana nu este altceva decât o proiecţie solipsistă a spiritului meu alienat; deci un vid absolut!

Sunt trezit din gândurile mele sinucigaşe, de zgomotul unor paşi ce pătrund în sufrageria în care mă refugiasem cu câtva timp în urmă. Zgomotul paşilor este însoţit de râsul binecunoscut al Tuţei şi de glasul, la fel de binecunoscut, al Ilenei, care continuă o conversaţie începută anterior:

— ... este adevărat că nicio femeie nu-i va rezista, dar va avea şi multe necazuri, datorate caracterului său impulsiv.

— Draga mea, eu nu încerc să-i iau apărarea – gestul său este incalificabil – dar, cred, că şi tu ai fost mult prea dură cu el; doar ştii cât de mult te iubeşte.

— Tocmai pentru că ştiu că mă iubeşte, i-aş rupe mai întâi urechile şi, apoi, i-aş cere iertare. Dar, chiar şi aşa, tot am să-i rup urechile, măcar numai pentru felul cum m-a tratat toată ziua. Ai observat? Nu m-a învrednicit nici măcar cu o privire. Cuceritorul naibii!

Au părăsit râzând încăperea – fără să mă observe – şi lăsând în urma lor un om fericit.

Am ieşit grăbit pe uşa ce da în stradă, am ocolit toată curtea şi am intrat pe uşa din spate în bucătărie, rugând-o pe bucătăreasă să-mi facă o cafea amară. În timp ce mi se pregătea cafeaua, am alergat la fântână, unde mi-am *înfipt mutra* în jgheabul cu apă.

După ce mi-am băut cafeaua, complet remontat fizic şi psihic, m-am dus direct la orchestră şi am comandat „damen tangou”. Motivul? Orgoliul! Nietzche spunea: „Orgoliul câştigă întotdeauna lupta cu raţiunea”. Mai sunt necesare şi alte exemple care să ateste valabilitatea acestui adevăr axiomatic? Nu! Exemplul meu este suficient: sunt îndrăgostit fără rezerve, cu disperare chiar, de Ileana, şi totuşi nu-i voi

cere iertare eu, ci o voi obliga pe ea să mă invite la dans, şi să-şi ceară iertare pentru o vină care nu-i aparţine!

„Doamne, ce orgoliu maladiv, ce minte întortocheată!” – va exclama un psiho-grafolog din Ministerul Transporturilor, peste câţiva ani, când îmi va studia scrisul.

Se părea totuşi că-mi greşisem calculele. Nici nu începuse bine melodia şi, Nuşa – una dintre fiicele lui Cercel, proprietarul hotelului şi restaurantului „Palace” – m-a şi invitat la dans. N-am putut s-o refuz. Tot timpul cât am fost sub patronajul lui Bachus, am „jumulit-o de fulgi”, ca pe un bobocel de raţă.

De-abia ne rotisem o dată în jurul „ringului” când, a apărut Ileana lângă noi:

— Nuşa, te rog, dansează tu cu Nicu un tur, pentru că am ceva de discutat cu Bebe.

Nuşa m-a părăsit înfuriată, când a zărit – înflorind pe faţa mea – un zâmbet de satisfacţie a la Ion Iliescu.

M-am apropiat de Ileana şi, sărutându-i mâna, am strâns-o uşor în braţe. Răspunsul ei a fost neaşteptat: m-a strâns puternic în braţe şi şi-a lipit obrazul de obrazul meu.

Eram atât de fericit, încât eram gata s-o sărut din nou – uitând ce se întâmplase mai devreme.

Din fericire, în momentul în care îmi apropiasem buzele de buzele ei, s-a produs o explozie puternică în apropierea noastră. Explodase un sifon; adus din gheţărie şi lăsat în soare.

Speriată, Ileana şi-a retras brusc mâna din mâna mea, şi diamantul inelului ei mi-a tăiat adânc buza.

Deşi mi-am acoperit imediat rana cu batista şi am stat liniştit pe un scaun – peste zece minute – sângele a continuat să şiroiască pe cămaşa mea americană.

Ileana, îngenuncheată la picioarele mele – palidă şi cu ochii în lacrimi – mă privea de parcă ar fi purtat pe umeri întreaga vină a omenirii; de la Geneză şi până la Armaghedon.

Cu sufletul cuprins de o neasemuită duioşie, am mângâiat-o pe păr şi mi-am lipit obrazul de obrazul ei.

După câteva clipe de tăcere, mi-a şoptit cu glasul tremurând de emoţie:

— O Doamne! De-abia acum ştiu cât de mult te iubesc!

Sărutându-i părul, i-am şoptit la fel de emoţionat:

— Şi eu, iubirea mea, am aflat de-abia astăzi că, fără tine, viaţa este un nonsens.

Fericirea noastră cosmică a fost brutal spulberată de vocea plină de ironie a lui Popescu:

— Ce faci, Lenuş, experimentezi o nouă metodă de hemostază?

După o scurtă pauză, în timpul căreia mi-a îndesat în gură un prosop cu gheaţă, Popescu a continuat la fel de sarcastic:

— Şi nu te mai lamenta atâta, că iarba rea nu piere – şi o buruiană mai a dracului ca asta, nu am prea mai văzut!

Ileana s-a ridicat furioasă şi, aruncându-i o privire ucigaşă, m-a luat cu o mână pe după umeri, iar cu cealaltă mi-a rezemat capul pe umărul ei, şi am pornit încet spre sala de baie – un fel de jacuzi – ce se afla în spatele clădirii anexe.

O dată intraţi în sală, Ileana mi-a dat jos cămaşa pătată de sânge, şi m-a spălat ca pe un copil: pe faţă, pe piept, pe braţe; m-a şters cu prosopul şi mi-a pieptănat părul, având grijă să-mi aranjeze cât mai frumos bucla rebelă de pe frunte. Când totul a fost gata, s-a retras câţiva paşi, pentru a-şi admira în voie opera.

Cu siguranţă, nici legendarul Pygmalion – când zeii i-au dat viaţă sculpturii sale – nu a fost mai fericit decât Ileana.

Cu ochii în care strălucea toată fericirea lumii şi zâmbetul dumnezeiesc, s-a apropiat încet de mine, mi-a luat capul între mâini şi, cu buzele ei, catifelate şi parfumate, mi-a mângâiat uşor buza rănită; de la un colţ la celălalt şi, tot la fel de uşor, şi-a trecut buzele peste cealaltă buză.

Atingera aceasta, aproape ireală, ca o adiere de zefir primăvăratic, o simţeam în tot corpul; sub forma a mii de descărcări electrice dureroase şi – paradoxal – a mii de plăceri necunoscute până atunci.

În clipa în care limba ei, umedă şi fierbinte, mi-a întredeschis buzele şi gurile ni s-au unit într-un sărut nepământean, am ştiut că nicio femeie de pe Terra nu-mi va putea aduce atâta fericire în suflet şi atâta pulbere de stele în priviri; niciun dumnezeu – din infinitele spaţii siderale – nu mă va face să simt, cu atâta acuitate, relativitatea timpului şi a spaţiului, ca ea.

Zborul nostru printre stele nu va fi oprit de nimeni şi de nimic – nici măcar de moarte! Veşnicia ne-o vom petrece împreună, chiar de ar fi să fie pe o altă planetă, dintr-o altă lume.

Când mi-am desprins buzele de pe buzele ei şi am privit-o, am văzut strălucind în ochii ei toate stelele universului şi toată fericirea lumii. I-am văzut buzele, chinuite de mistuitorul sărut, implorând, parcă, îndurare şi mângâiere. Am strâns-o şi mai tare la piept şi am mângâiat-o uşor pe buze, cu buzele mele, aşa cum mă mângâiase şi ea – mai înainte cu

câteva clipe (sau ore? Cine mai ştie!? Timpul, pentru noi, are o altă dimensiune decât pentru ceilalţi muritori).

Am continuat să o sărut şi să mă sărute, pe ochi, pe păr, pe gură, de zeci, de sute, poate de mii de ori, până în clipa în care, tăcuţi, am părăsit încăperea ţinându-ne de mână, şi am ieşit în stradă prin poarta din spatele grădinii.

Am să vă fac o mărturisire pe care n-am îndrăznit s-o fac niciodată până acum; din teama de a nu fi caracterizat drept mincinos sau şi mai rău, nebun. De ce o fac acum? În primul rând, este posibil ca nimeni să nu citească vreodată acest „jurnal”, iar în al doila rând, sunt prea bătrân să-mi mai pese de părerile celor din jur – dacă nu cumva, voi fi trecut deja în lumea amintirilor.

Făcuserăm doar câţiva paşi, când privirile ne-au fost atrase de o privelişte magnifică: soarele, care sta gata să apună, colorase cerul, cu ultimele sale raze, într-un roşu strălucitor, şi tivise cu aur marginile norilor de pe linia orizontului. La partea superioară a evantaiului de purpură, roşul se transforma, treptat, în oranj şi mai departe în galben, verde şi albastru.

În faţa acestei feerii, nu am putut să nu exclam – în gând: „O Doamne! Dacă aş putea pune pe pânză culorile acestea, ireal de frumoase, aş fi cel mai mare pictor al tuturor timpurilor! (În vremea aceea pictam.)

Nu-mi terminasem gândul, când am auzit-o pe Ileana spunând: „Ce te împiedică să încerci?”

Mi-am întors privirea către ea şi – spre uimirea mea – deşi avea gura închisă, a continuat să-mi „vorbească”: „Poate ai să reuşeşti; am să te ajut şi eu”.

Văzând, probabil, uimirea de pe chipul meu, a zâmbit amuzată şi mi-a spus – fără să-şi mişte buzele şi fără să scoată vreun sunet: „Nu te speria că-mi poţi citi gândurile, şi eu ţi le citesc pe ale tale – încă înainte de a ieşi în stradă – şi am fost la fel de uimită, chiar şocată”.

Am continuat această „discuţie” paranormală, până ce am intrat în curtea casei mele, unde ne aştepta Eki – câinele meu lup.

A îngenuncheat lângă el şi m-a întrebat, fără glas: „Îmi dai voie să-l sărut pe bot?”

I-am răspuns râzând, în acelaşi mod: „Da, dar cu condiţia, să nu mi-o scazi din sărutările mele!”

Am intrat în cameră, mi-am schimbat cămaşa şi, când am ieşit afară, am constatat cu uşurare, dar şi cu regret, că starea aceea de comunicare neobişnuită dispăruse, şi nu a mai revenit niciodată – oricât

am mai încercat ulterior.

Am ridicat-o cu greu de pe jos, din cauza câinelui care nu voia să-şi mai ia capul de pe umărul ei, şi am plecat spre vila sa.

După ce şi-a schimbat rochia pătată de sânge, am pornit spre casa lui Popescu. Lipiţi unul de celălalt şi oprindu-ne la fiecare pas spre a ne săruta, am scandalizat câţiva trecători care ne salutau nedumeriţi.

O dată ajunşi la petrecere, am continuat să rămânem împreună. Am dansat şi ne-am plimbat printre trandafiri, ignorând tot ce se întâmpla în jurul nostru.

Starea aceasta euforică nu a durat prea mult.

În timp ce ne plimbam prin grădină, a apărut madam Cercel, care m-a concediat scurt, cu o iritare nedisimulată în glas: „Lasă-mă o clipă singură cu Ileana, te rog!”

Am plecat neliniştit la masă, unde mă aştepta Tuţa cu o cupă de şampanie în mână: „Ia-o şi bea-o până la fund – vei avea mare nevoie de ea!”

M-a strâns în braţe, m-a sărutat pe păr şi a plecat, vădit tulburată. Mi-am golit cupa, şi priveam neliniştit spre aleea unde rămăsese Ileana, presimţind că se întâmplă ceva rău.

După câteva minute de aşteptare, am pornit hotărât spre alee, unde am întâlnit-o pe madam Cercel, care a trecut pe lângă mine fără să mă privească.

Departe, printre tufele de trandafiri, la capătul aleei, am găsit-o plângând. Am luat-o în braţe şi, mângâindu-i părul, i-am sărutat ochii înlăcrimaţi, sperând că se va linişti. Dimpotrivă, a început să plângă şi mai tare. Eram disperat, când, s-au auzit paşi pe alee şi, din întuneric, a apărut Tuţa.

S-a oprit o clipă nehotărâtă, apoi ne-a îmbrăţişat şi ne-a spus: „Fiţi cuminţi, copii! Liniştiţi-vă şi haideţi să mergem la invitaţii care ne aşteaptă să-şi ia rămas-bun de la sărbătorită „.

I-am şters ochii de lacrimi, i-am aranjat părul şi am sărutat-o uşor pe buze.

Atunci, nu ştiam că va fi ultimul sărut, aşa cum nu ştiam că şi această petrecere va fi ultima care va mai avea loc în casa aceasta atât de primitoare şi de dragă mie.

Am pornit încet spre terasă, unde au urmat îmbrăţişările şi sărutările protocolare ale invitaţilor, înainte de plecare, excepţie făcând familia Cercel – care dormea la Popescu – şi desigur, Colonelul, care rămânea la o partidă de poker şi, probabil, una de sex cu madam Cercel.

Nu după mult timp, ne-am luat şi noi – eu şi Ileana – rămas-bun de

la cei ce rămâneau, şi am plecat spre casă.

După ce s-a închis poarta în urma noastră, şi am păşit în întunericul străzii, am încercat să mi-o apropii, prinzând-o pe după umeri.

Mi-a desprins uşor mâna şi, sărutându-mi palma deschisă, mi-a spus cu durere în glas: „Nu, copile!... trebuie să uităm tot ce s-a întâmplat azi între noi... Ştiu cât de mult mă iubeşti, aşa cum şi tu ştii cât de mult te iubesc eu, dar este o iubire imposibilă, e doar un vis!

Între noi nu poate exista o legătură adevărată – are dreptate Tanţi Cercel – eu sunt o femeie matură, iar tu, doar un copil. Toată lumea ne va ridiculiza şi ne va arăta cu degetul. Nu vreau să ni se întâmple asta! Vreau să rămâi în continuare prietenul meu cel mai drag... Iar dacă nu vei vrea sau nu vei putea să mă mai vezi, voi înţelege şi voi accepta – cu durere – imensul gol ce va apărea iarăşi în viaţa mea”.

În vremea aceea eram un redutabil orator – mai ales când trebuia să pledez *pro domo* – dar în seara aceea n-am putut scoate nici măcar un sunet. Mă simţeam de parcă aş fi primit o doză de curara: aveam mintea deosebit de limpede, simţeam cu acuitate durerea fiecărui cuvânt ce-mi sfâşia sufletul, simţeam cum inima încerca disperată să-mi sară afară din piept – şi totuşi nu puteam să-mi mişc buzele, să spun doar un cuvânt, care ar fi putut schimba totul. Nu am putut!

Nu am reuşit să-mi descleştez gura nici măcar atunci, când ajunşi în faţa casei ei, mi-a spus – înainte de a dispărea în spatele porţii: „Dumnezeu să te aibă şi să mă aibă în pază!”

O auzeam plângând în spatele porţii şi, cu siguranţă, dacă aş fi îngenuncheat la picioarele ei şi i-aş fi spus că o ador, că ea este viaţa mea, coşmarul acesta ar fi luat sfârşit. Dar n-am putut! A fost ca un blestem. De-abia când i-am auzit paşii îndepărtându-se pe alee, am izbucnit în hohote de plâns.

Nu ştiu când şi cum am ajuns acasă. Ştiu doar că m-am aruncat pe pat, aşa cum eram îmbrăcat, şi că Eki s-a aşezat lângă mine – scâncind ca un copil – atunci când mă auzea plângând.

La ivirea zorilor, durerea s-a mai domolit, şi locul ei a fost luat, treptat, de o linişte nefirească – un fel de stare de prostraţie.

Intrasem în cea de a treia zi de totală indiferenţă faţă de ceea ce se întâmpla în jurul meu; nu mâncasem nimic şi nu dormisem nici măcar o clipă.

În mintea mea era un imens vid: nu aveam niciun fel de amintiri, nu simţeam niciun fel de dureri sau bucurii.

Probabil că tot aşa arăta şi misteriosul şi magnificul Univers, înaintea marelui „big-bang”: un vid fără de început şi fără de sfârşit.

În după-amiaza ultimei zile, uşa de la intrare a fost trântită cu putere de perete, şi Tuţa a năvălit în cameră, trăgând-o după ea pe Ileana.

Când i-am zărit chipul, atât de drag mie, mintea a început să lucreze cu viteza luminii, readucându-mi în memorie amintirile pierdute. Inima a început să bată mai repede şi sufletul mi-a fost inundat de o neasemuită bucurie. Pe măsură ce memoria îmi revenea, bucuria începea să se împletească, încet, apoi din ce în ce mai repede, cu durerea.

Am coborât din pat şi, pentru prima dată, am început să aud frânturi din tirada Tuţei, care vorbea necontenit de când intrase în cameră:

— ... am venit să te luăm la pădure... schimbă-ţi naibii, hainele astea mizerabile... te aşteptăm pe bancă, în grădină... grăbeşte-te!

Am fost surprins să-mi aud propriul glas, după atâtea zile de tăcere, răspunzând destul de ferm:

— Tres bien; vin imediat!

Mi-am schimbat repede hainele şi mi-am pus ochelarii de soare, pentru a-mi acoperi cearcănele din jurul ochilor.

Nu trecuseră mai mult de trei minute, şi eram deja în drum spre pădure.

Aveam de mers cam un kilometru până la „locul nostru” din Pădurea Statului. L-am străbătut într-un ritm susţinut, obligaţi fiind de Tuţa, care îşi scosese sandalele şi pălăria, mi le aruncase în braţe, şi alerga ca o căprioară în faţa noastră.

„Locul nostru” nu era altceva, decât o poieniţă, aflată la marginea pădurii – pe celălalt mal al pârâului, care curge pe lângă sat – şi pătrunde în pădure la mai puţin de o sută de metri de drumul principal.

Chiar la liziera pădurii, militarii moldoveni ciopliseră din trunchiul unui stejar o punte, pe care o aşezaseră peste pârâul care avea în zona aceea o lăţime puţin mai mare de doi metri.

Când am ajuns la punte, Tuţa ne-a provocat la o întrecere:

— Cine poate sări peste pârâu, va primi câte un sărut de la ceilalţi concurenţi!

Concursul acesta era ceva obişnuit pentru noi: ne întrecuserăm de nenumărate ori, numai că, de această dată, Ileana şi cu mine nu eram în dispoziţia necesară pentru a participa la jocul propus.

Tuţa, nerăbdătoare, şi-a luat avânt şi a sărit... drept în mijlocul pârâului! Eram sigur că o făcuse intenţionat, dar am fost şi mai sigur, atunci când ne-a cerut ajutorul şi, când, încercând s-o ridicăm pe mal, ne-a tras şi pe noi în apă!

În timp ce încercam să ne descurcăm din grămada aceea de mâini,

picioare şi fuste, Eki s-a hotărât să participe şi el la „jocul” nostru, şi... a sărit peste noi, încurcându-ne şi mai tare.

Când am reuşit, în sfârşit, să ne ridicăm din apă, ne-am îmbrăţişat toţi trei şi am izbucnit într-un nestăpânit hohot de râs, care a răsunat minute în şir în adâncul pădurii.

De-abia ieşiţi pe mal, cu apa şiroind din haine şi din păr, am izbucnit din nou în râs, văzând pletele verzi de mătasea broaştei, care acopereau capetele fetelor.

Râdeam cu atâta poftă, că doar foarte târziu am observat că şi fetele râdeau, bătând din palme şi privind undeva deasupra mea. M-am uitat în spatele meu şi nu am văzut decât cerul, şi atunci am înţeles că şi eu aveam aceleaşi plete verzi, ca zâna lacurilor. Am sărit din nou în apă şi ne-am descotorosit de pletele acelea neobişnuite, ajutându-ne unul pe celălalt.

O dată ieşiţi pe mal, am început din nou să râdem, văzându-ne figurile acelea de paparude, invocatoare de potopuri.

Brusc, ca la o comandă, ne-am oprit din râs, văzând că se apropie de noi un flăcău cu o ditamai lubeniţă în braţe.

Deşi toţi trei gândeam la unison, Tuţa a fost aceea care ne-a materializat dorinţa, adresându-se băiatului:

— Măi Marine, cât te-a costat lubeniţa?

— Nimic, coniţă, am primit-o de la nea Rafailă, că l-am ajutat să ude bostanul.

Tuţa s-a scobit prin buzunarele rochiei şi a scos o bancnotă albastră de cinci mii de lei, udă dar intactă, pe care i-a întins-o flăcăului:

— Ia aceşti bani şi dă-mi mie lubeniţa.

Băiatul a luat banii fără să stea pe gânduri şi i-a dat lubeniţa. Nici nu era de mirare: pe vremea aceea, suma reprezenta un *salariu mediu pe economie*, cum se spune acum.

După plecarea băiatului, Tuţa ne-a întrebat:

— Aveţi un cuţit?

— Nu! – Am răspuns într-un glas, eu şi Ileana.

— Atunci, o vom „tăia” ca în copilărie.

Şi fără să mai aştepte încuviinţarea noastră, a ridicat-o deasupra capului şi a lăsat-o să cadă în iarbă, unde s-a desfăcut în zeci de bucăţi.

Când am văzut miezul acela roşu-brumat, ne-am repezit ca hunii şi l-am înfulecat, rupându-l cu dinţii direct de pe coajă. În câteva clipe nu mai rămăsese nimic din uriaşa lubeniţă, mai ales că ne ajutase cu mult sârg şi Eki.

Am intrat din nou în apă, să ne spălăm mâinile şi feţele de pe care

şiroia zeama de lubeniţă.

Ajunşi, în sfârşit, în „poieniţa noastră”, Tuţa şi-a scos rochia, pe care a întins-o pe iarbă să se zvânte, rămânând doar cu sutienul şi chiloţeii ei, cei de toate zilele. Eu i-am urmat exemplul, dându-mi jos tricoul şi pantalonii şi rămânând doar în slip.

Ileana a rămas îmbrăcată, refuzând invitaţia Tuţei de a-şi da jos rochia udă.

Nu era nimic surprinzător în atitudinea ei, pentru că ori de câte ori mergeam la râu să facem baie, refuza să se dezbrace – deşi avea costumul de baie pe ea – până ce nu mă întorceam cu spatele spre ea şi nu promiteam, solemn, că nu voi trişa. De-abia când se afla în apă, aveam voie să privesc şi să intru şi eu în apă. Intrigat, am întrebat-o odată pe Tuţa:

— De ce îşi ascunde cu atâta obstinaţie trupul, Ileana? Are ceva semne din naştere sau de la vreo operaţie – de care se jenează?

— Nu are nici pe dracu’! Are doar o doză nemăsurată de pudoare. Atât! - mi-a răspuns Tuţa iritată.

După câteva ore, în care ne-am întrecut în a face cât mai multe nebunii – speriind cu râsetele noastre păsărelele din poieniţă – am plecat spre casă.

Chiar dacă nu eram fericiţi, eram totuşi bucuroşi, că deosebita noastră prietenie va continua şi în zilele, lunile şi anii ce vor urma.

*

Trecuseră câteva zile de la vizita fetelor – timp în care ne reluaserăm obişnuitele noastre hoinăreli pe dealurile, câmpiile şi pădurile din jurul satului – când, ne-am hotărât să-i facem o vizită Tuţei; ştiind că Popescu este plecat prin ţară.

Pentru a înţelege mai bine ceea ce s-a întâmplat în cursul acestei vizite, trebuie să fac un scurt excurs: de vreo câteva luni, din motive necunoscute mie, Tuţa începuse să exagereze consumul de alcool, fiind mai tot timpul „euforică”; mai ales când Popescu lipsea de acasă. Şi, ca totul să fie şi mai complicat, cu o lună în urmă, a apărut în casa lor un tip din satul vecin, Cerăt. Era de aceeaşi vârstă cu Tuţa, şi se zvonea că avuseseră o relaţie în timpul liceului. Acum, era student la Medicină în Bucureşti, în anul al treilea, deşi frecventa cursurile de vreo zece ani! Era un alcoolic de ultimă speţă şi – fapt neobişnuit pentru vremea aceea – se droga!

Dar să revenim la ziua aceea nefastă.

Veneam din Pădura Cerătului, înfometaţi şi toropiţi de căldura unei zile toride, şi pentru că drumul nostru trecea pe lângă casa lui Popescu, în sufrageria căruia se găseau din belşug fructe şi prăjituri, am hotărât să intrăm pentru câteva clipe.

Nu ştiu ce anume m-a îndemnat să deschid uşa prin care se intra direct din stradă în sufragerie – uşă care rareori era deschisă.

Pentru o clipă, am rămas stupefiat de scena care se desfăşura în faţa ochilor mei: Tuţa era culcată pe o sofa cu faţa în sus, cu ochii închişi, iar „studentul”, în genunchi lângă ea – cu o seringă în mână – încerca să-i injecteze ceva în braţ.

După clipa de uluire, am fost cuprins de o furie oarbă. Din doi paşi am fost lângă el, l-am apucat cu o mână de păr, iar cu cealaltă am scos pistolul din buzunar, i l-am băgat în gură şi am apăsat pe trăgaci. Nu s-a întâmplat nimic! Din cauza surescitării uitasem să-i ridic piedica. Am ridicat-o rapid şi mă pregăteam să apăs din nou pe trăgaci, când fetele au izbucnit într-un ţipăt prelung: „Nuuuu!”

Am rămas nehotărât câteva clipe, apoi l-am târât afară în stradă, sub privirile înspăimântate ale femeilor ce stăteau la umbra unui păr sălbatic, pe partea cealaltă a străzii.

L-am ridicat în picioare, după care, i-am şoptit printre dinţi: „Dacă te mai apropii vreodată de satul ăsta, îţi umplu capul cu plumb! Ai înţeles?!” Nu a apucat să spună nimic, pentru că l-am lovit cu patul pistolului între ochi. A căzut ca trăsnit, dar surprinzător, s-a ridicat imediat şi a plecat împleticindu-se.

Cu siguranţă, vă întrebaţi, de ce am reacţionat atât de dur la scena aceea.

Răspunsul, acum, după cincizeci de ani, nu mai este aşa de simplu. Atunci, am fost sigur – ştiind că Tuţa nu este bolnavă – că individul încerca să-i injecteze morfină.

Aşa să fi fost? Nu ştiu, nu mai sunt atât de sigur, şi nu voi afla niciodată adevărul.

*

Trecuseră vreo două săptămâni de la această întâmplare, timp în care evitasem să o mai întâlnesc pe Tuţa. Continuam însă, să mă întâlnesc cu Ileana, dar nu discutam niciodată despre gestul meu criminal.

Nu trebuie să vă oripileze tentativa mea de crimă – şi nici cele ce vor urma! Am în sânge moştenirea genetică a străbunicului din partea tatălui, şi a bunicului din partea mamei.

Primul Matei, care a dat naştere familiei noastre pe la începutul secolului al XIX lea, era un sicilian, care fugise cu banii „familiei” pe coasta Dalmaţiei, unde şi-a cumpărat o mică moşie.

S-a însurat cu o sârboaică şi a avut un băiat, Mirea. Când copilul de-abia împlinise un an, într-un miez de noapte, mâna lungă şi răzbunătoare a mafiei i-a ucis soţia, şi l-a obligat să fugă cu băiatul şi doar cu ceea ce avea pe el în clipa atacului. Nu s-a oprit din fugă decât la malul Dunării, unde şi-a vândut calul, şi cu banii luaţi şi-a plătit drumul până la Calafat. Aici, nu s-a oprit decât atât cât să se însoare cu o românca, să mai facă un băiat, Ion, şi să înveţe limba ţării care-l va adopta.

După un timp, îl găsim vechil pe moşia boierului Portărescu, un boier beţiv şi afemeiat, care îşi înhăma robii la trăsura cu care se plimba de-a lungul şi de-a latul moşiei, şi care îşi încălzea patul cu nevestele lor.

Nu trecuseră nici doi ani, şi conacul a fost călcat, ziua în amiaza-mare, de o ceată de „haiduci”; care au ucis străjile ce-l păzeau, iar pe boier l-au schingiuit, punându-i cărbuni aprinşi pe piept, până le-a spus locul în care îşi ţine ascunşi galbenii.

Am pus între ghilimele haiducii, pentru că se spunea – pe la colţuri de uliţe, că haiducii nu erau decât nişte tâlhari, conduşi de Matei. Acuzaţiile consătenilor nu erau lipsite de temei, dacă urmărim întâmplările de mai târziu.

După moartea boierului, fiul acestuia, care trăia la Bucureşti, i-a moştenit nu numai averea, dar şi „calităţile”, aşa încât, doar după câţiva ani, creditorii i-au vândut moşia.

Pentru că moşia avea mii de hectare de terenuri agricole şi păduri, au vândut-o mai multor cumpărători, printre care se afla şi vechilul Matei!

Proaspătul moşier a mai trăit doar cât să-şi ridice o casă falnică, în mijlocul satului de bordeie ale rumânilor, după care a trecut în „lumea drepţilor?!” Casa, cu ziduri ca de cetate, mai dăinuie şi astăzi, după două sute de ani, şi va mai dăinui încă pe atât, dacă nu va fi demolată de oameni.

Averea, strânsă cu „atâta trudă” de Matei, a dispărut la fel de repede cum a apărut: Ion şi-a risipit partea pe femei şi băutură, iar unul din fii lui Mirea, Dumitru – bunicul meu – a pierdut-o girând un „prieten” la o bancă.

Spre deosebire de bunicul Dumitru, pe care nu l-am cunoscut (murise la scurt timp după dezastrul căzut asupra familiei), bunicul de la Cerăt, Ispas Dorângă, mi-a rămas întipărit în memorie ca un personaj de legendă – un fel de Baba Novac – nu numai datorită staturii sale impunătoare, a mustăţii semeţe sau a privirii „care-ţi producea

degerături”, după cum se exprimase Tuţa odată, ci mai ales datorită glasului şi modului în care îşi formula frazele: scurte, la obiect şi întotdeauna la modul imperativ.

Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-l contrazică în afară de mine. Eram singurul cu care discuta de la egal, la egal (probabil îi plăcea personalitatea mea puternică, asemănătoare cu a lui).

O dată, când am depăşit măsura, înjurându-l, m-a prins cu o mână de piept şi, spre groaza mamei şi a celor din jur, m-a aşezat pe poliţa de la vatră, aflată la înălţimea capului său, de unde n-a îndrăznit nimeni să mă dea jos, până nu m-a ajutat el însuşi să cobor (după o oră!).

Deşi nu am auzit să fi bătut pe cineva din sat, era atât de temut de oameni încât, era suficient să spun că sunt nepotul lui Ispas al lui Răducică, şi oamenii mă lăsau în plata Domnului, atunci când le făceam vreun necaz.

Pentru a vă face o idee cât mai precisă despre personalitatea sa, am să vă povestesc o întâmplare petrecută într-o iarnă geroasă, cu zăpadă multă şi viscole furibunde, aşa cum erau toate iernile copilăriei mele.

Cu toate că tata nu-l prea agrea pe bunicul, era totuşi o zi din an în care trebuia să treacă pe la el: la Sfântul Ion, când era ziua bunicii şi a unchiului Ionică, fratele mamei.

În dimineaţa zilei de şapte ianuarie 1940, ne-am urcat în sania împrumutată de la unchiul Lache Rodu şi am plecat spre Cerăt, înfofoliţi cu toate păturile găsite prin casă.

În drumul nostru către bunici, ne-am oprit la doi cârciumari, pentru a încasa banii datoraţi de aceştia lui Popescu pentru băuturile luate pe credit.

La ultima oprire, am coborât cu toţii din sanie; pentru a se încălzi cu o ţuică fiartă, maturii şi un ceai fierbinte cu lămâie, copiii.

Incălziţi de băuturile fierbinţi, am urcat în sanie, dar surpriză: dispăruseră hamurile! Tata a trebuit să meargă în faţa cailor până la casa bunicului, prin zăpada în care se afunda până la brâu.

Când i-a povestit bunicului întâmplarea, acesta s-a ridicat de pe scaun – cu o agilitate nebănuită pentru statura sa impunătoare – şi cu ochi care nu mai „produceau degerături”, ci adevărate îngheţuri veşnice, a răcnit: „Copii! Încălecaţi şi mergeţi în ţigănie, la Bulibaşa! Să-mi aducă hamurile până la patru! Dacă nu, dau foc Gaterului!”

Gaterul era un fel de cătun, numărând vreo douăzeci-treizeci de cocioabe amărâte, aşezate la marginea pădurii, şi în care locuiau foştii robi ai boierului.

Terminaserăm petrecerea – care n-a prea mai fost petrecere – şi nu

venise nimeni să ne aducă hamurile.

Parcă citindu-ne gândurile, bunicul a ordonat: „Băieţi! Căutaţi hamurile pe lângă gard, să nu le acopere zăpada!”

Unchiul Ionică şi unchiul Petruş au executat ordinul şi, după câteva minute, se întorceau cu hamurile în braţe!

Bătrân şi bolnav – avea aproape o sută de ani – imobilizat la pat de ceva vreme, s-a hotărât să apeleze la o veche credinţă populară, care spune că: „Acela care a făcut o crimă, şi a ascuns-o de ochii lumii, nu va putea muri până ce nu o va fi mărturisit „.

Spre uimirea tuturor, a mărturisit nu o crimă, ci două!

Prima a comis-o pe la douăzeci de ani, când un albanez, care păzea moşia boierului Becherescu, l-a pălmuit pentru că intrase în lanul de porumb al acestuia să-şi facă nevoile. Cum n-a putut riposta imediat – albanezul îl ameninţa cu pistolul – l-a pândit până ce acesta, însetat, s-a apropiat de Fântâna Ursului şi, atunci, l-a aruncat în ea.

În cea de-a doua crimă erau implicaţi încă doi amici ai săi, iar victima a fost un neamţ, care le-a falsificat o sumă mare de bani.

După ce şi-a terminat treaba, în loc să fie recompensat, a fost ucis cu lovituri de cuţit şi îngropat în pivniţa în care lucrase la falsificarea bancnotelor.

Dacă prima crimă este oarecum scuzabilă, cea de-a doua este de-a dreptul oribilă şi, în consecinţă, condamnabilă.

Întâmplător sau nu, a doua zi după ce şi-a mărturisit crimele, a trecut în lumea amintirilor.

*

Cu toate că trecuseră aproape două săptămâni de la întâmplarea aceea controversată, încă ezitam s-o întâlnesc pe Tuţa, dar continuam să mă întâlnesc cu Ileana, evitând însă discutarea acestui subiect susceptibil să ne aducă pe poziţii antagoniste (simţeam că nu era de acord cu ieşirea mea extremistă).

Într-o dimineaţă, devreme, am fost trezit de o discuţie aprinsă între mama şi tata. Când i-am întrebat ce s-a întâmplat, tata mi-a întins o foaie de hârtie şi mi-a spus:

— Am găsit-o de dimineaţă, în casa de bani din biroul lui Popescu.

Am citit rapid bileţelul, care îi era adresat lui Popescu, dar mintea mea refuza să înţeleagă semnificaţia acelor cuvinte. I l-am înapoiat tatei, cu rugămintea:

— Citeşte-l tare şi rar, pentru că eu nu înţeleg nimic.

Tata a luat biletul şi s-a conformat:

— „Eu am luat banii şi bijuteriile. Am plecat pentru totdeauna. Să nu mă cauţi! Tuţa”.

Fiecare cuvânt rostit de tata, se transforma în mii de pumnale ce-mi pătrundeau adânc în inimă şi în creier. Durerea era atât de atroce, încât a devenit insuportabilă. Ochii mi s-au împăienjenit, picioarele mi s-au înmuiat, şi am alunecat încet de-a lungul zidului pe care mă sprijineam, aşezându-mă pe jos.

După un timp, m-am ridicat şi am părăsit curtea şi satul, colindând, toată ziua, locurile pe unde hoinărisem împreună cu Tuţa.

Seara m-a găsit aşezat – pentru prima dată în această zi – în mijlocul unei poieniţe de la marginea Pădurii Cerătului, care îmi amintea de o splendidă zi de 21 mai, petrecută aici cu Tuţa şi prietenii noştri.

Iarba verde, cu spice brumării şi văluriţă de vânt, căpăta străluciri de argint în bătaia soarelui dimineţii. Era atât de înaltă, încât îmi ajungea până la piept (aveam vreo şase ani), iar Tuţei îi acoperea picioarele până la poalele rochiei albe, din mătase vaporoasă.

În timp ce toţi ceilalţi se învârteau, înfometaţi, pe lângă mieii ce se rumeneau la focuri mocnite, eu, împreună cu Tuţa, alergam după fluturi prin iarba înaltă şi printre florile parufmate ale tufelor de păducel şi trandafir sălbatic. Tuţa, cu rochia ei albă fluturând în vânt, cu mâinile ridicate spre cer, părea un înger care pluteşte deasupra valurilor unei mări de smarald şi argint, gata să-şi ia zborul spre înălţimile albastre.

O dată cu venirea nopţii, care şi-a aşternut zăbranicul negru peste urmele lăsate de Tuţa pe întinderile câmpiei, pe malurile apelor, pe cărările pădurilor şi în sufletul meu, am pornit încet spre casă. Pe banca de la poartă mă aşteptau, îngrijorate, mama şi Ileana. Le-am îmbrăţişat în tăcere şi, tot în tăcere, am intrat în curtea casei.

Ileana, care m-a însoţit în camera mea la fel de tăcută, mi-a aranjat perna şi m-a ajutat să mă întind pe pat, după care, aşezându-se pe un scaun, m-a mângâiat pe păr până am adormit.

Când m-am trezit, în revărsatul zorilor, Ileana nu mai era, iar pe scaun am găsit un bileţel: „Eu nu te voi părăsi niciodată! Nici – o – da – tă!!!”

Cu ochii în lacrimi şi cu sufletul inundat de fericire, am sărutat bileţelul şi l-am aşezat în rama icoanei, unde a rămas până astăzi (probabil că noii proprietari îl consideră ca fiind un mesaj de la Dumnezeu).

Câteva clipe mai târziu, un gând fantastic mi-a încolţit în minte: „Dacă biletul este scris de Tuţa? Doar nu este semnat de nimeni!”

M-am trezit zâmbind sarcastic nebunescului meu gând. Zâmbind? Da! Şi ce-i cu asta?

Ziua de astăzi este ziua maturizării mele. De acum înainte voi primi cu demnitate – zâmbind chiar – toate loviturile sorţii. Nu mă voi mai lăsa îngenuncheat de loviturile acestei crude şi nedrepte zeiţe, care împarte unora toate bucuriile lumii, şi altora toate durerile ei.

Nu credeam că am s-o mai văd vreodată pe Tuţa, şi totuşi, într-o dimineaţă însorită de septembrie, ne-am trezit cu ea la noi acasă. Venise cu primul tren de dimineaţa, pentru a evita întâlnirea cu vechile cunoştinţe.

Fizic, nu se schimbase aproape deloc: era la fel de frumoasă (doar mai slăbise puţin şi părea obosită), dar psihic, era la pământ. Zâmbetul ei cuceritor devenise doar o grimasă dureroasă, iar cascadele sale de râs, ce răsunau ca nişte clopoţei japonezi de cristal, nu mai erau decât nişte hohote de plâns tăcut.

Ne-a spus că regretă amarnic gestul său necugetat, că îl iubeşte din tot sufletul pe Popescu şi că tocmai de aceea, nu se va mai întoarce niciodată la el (Popescu încercase în câteva rânduri să o aducă înapoi): „Cum aş putea eu, o târfă ordinară, să mai merg la braţul omului integru şi respectat de toată lumea? Nu-l pot înjosi mai mult decât am făcut-o deja.”

Ne-a mai spus, că s-a despărţit de tipul cu care plecase la Bucureşti, după doar două săptămâni. Profitând de banii Tuţei „studentul” – beat şi drogat – nu mai cobora din pat decât pentru a se aproviziona cu noi sticle de băutură şi fiole de morfină.

Tuţa l-a rugat pe tata (care era din nou primar!) să-i facă rost de actele necesare pentru a se angaja la Societatea de Tramvaie Bucureşti.

După plecarea tatei, am plecat şi noi: Tuţa, Ileana şi cu mine, pentru a revedea – pentru ultima oară – locurile în care a fost atât de fericită.

A fost o zi chinuitoare, ca atunci când mergi într-un cimitir, în care îţi sunt îngropaţi oamenii cei mai dragi: treci pe la fiecare mormânt în parte, zâmbind trecutelor amintiri şi vărsând lacrimi amare, durerosului prezent.

Seara, la plecarea spre gară, Tuţa a refuzat categoric să fie însoţită. Tata, care o suspecta de gânduri sinucigaşe, a urmărit-o, de la distanţă, până s-a urcat în tren.

Când s-a înapoiat, ne-a povestit că Tuţa s-a oprit în spatele curţii lui Popescu şi, plângând, a privit minute în şir spre casa şi grădinile în care şi-a petrecut cei mai frumoşi ani ai vieţii – ani de fericire, pe care nu-i va mai întâlni niciodată.

Sporadic, prin nu ştiu ce canale de comunicaţii ale tatei, am aflat că

Tuţa s-a căsătorit cu unul dintre şefii de la tramvaie, că a născut o fetiţă, că soţul, de o gelozie morbidă, o certa şi o bătea aproape zilnic.

Cu timpul, încet, încet, s-a aşternut tăcerea şi uitarea peste clipele acelei fericite copilării – petrecute alături de preafrumoasa şi iubita mea „mamă”, Tuţa.

*

7 ianuarie 1950. Mama şi tata plecaseră, supăraţi, la bunicii de la Cerăt. Era pentru prima oară, după atâţia ani, când am refuzat să-i însoţesc.

Eram un adolescent care voia prietenia şi admiraţia tinerilor de vârsta sa, fie ei băieţi sau fete, şi nu ratam niciodată ocazia de a fi în mijlocul lor, pentru a-mi apăra fotoliul de lider – un fotoliu atât de râvnit de doi dinte ei; unul lipsit însă de forţa fizică necesară nesfârşitelor noastre întreceri sportive, şi altul care, deşi avea forţă fizică şi îndrăzneală, nu era prea iubit de colectiv, din cauza unei „calităţi” deosebite: era cel mai mare mincinos al tuturor timpurilor trecute, prezente şi viitoare (Ion Delcea).

Devenisem liderul lor incontestabil, impunându-mă nu numai prin discursul meu elevat (pentru ei) şi prin ţinuta vestimentară (croită după ultimul răcnet al modei), dar, mai ales, datorită faptelor mele deosebite, la care ei nici nu îndrăzneau să viseze.

Pentru a mă menţine în această poziţie, era necesar ca din când, în când, să-i impresionez cu ceva nou.

Pentru astăzi, programasem, pentru ora nouă, un concurs de „patinaj viteză” şi un altul de „patinaj artistic”. Le-am pus între ghilimele, pentru că nimeni din sat nu avea şi nici nu văzuse cum arată o patină adevărată, până ieri, când tata mi-a adus de la Craiova patinele, uitate de mine la gazdă, în graba plecării spre Portăreşti. Le cumpărasem din Piaţa Veche (pentru că în magazine nu se găseau), pentru o sumă exorbitantă pentru ruginiturile naibii, şi le-am lustruit trei zile cu şmirghel şi cenuşă, pentru a le face cât de cât prezentabile.

La sosirea în vacanţă, în lipsa patinelor uitate în oraş, am meşterit împreună cu Mărineaţă, vărul meu, un fel de patine din fâşii de scândură, pe care le fixam pe ghete cu ajutorul unor sfori, şi care fuseseră adoptate cu entuziasm de ceilalţi copii.

La ora nouă (aproximativ – ţinând seama că în tot satul nu se aflau mai mult de trei-patru ceasuri, şi că timpul se măsura după trenurile care treceau pe lângă sat), eram deja pe râul îngheţat.

Nu trecuse nicio jumătate de oră de alergări, rondouri şi... căzături, când, gheaţa s-a crăpat de-a lungul râului, obligându-ne să ne retragem, speriaţi, pe mal.

Deşi mă consideram un temerar şi nu un sinucigaş – îmi calculam cu grijă şansele de reuşită într-o întreprindere – uneori, datorită nemăsuratului meu orgoliu, mi s-a întâmplat să depăşesc limitele bunului simţ şi să-mi risc inutil viaţa.

Aşa se va întâmpla şi astăzi, ca şi în vara anului trecut, când aflându-ne la scăldat sub podul de fier al căii ferate, m-am hotărât să-mi impresionez prietenii sărind de pe pod, de la înălţimea terasamentului (vreo şapte-opt metri).

Am făcut saltul fără prea mari emoţii, urmat, imediat, de cei doi adversari.

Concurenţa aceasta sâcâitoare, m-a determinat să iau o hotărâre radicală: voi sări de pe arcada podului!

Fără vreun cuvânt, am urcat pe arcadă – unde ei nu îndrăzneau nici să urce, cu atât mai puţin să sară – şi am privit, încântat, în josul râului, unde un băieţel ţinea în braţele sale firave soarele amiezii, reflectat în oglinda albastră a apei şi, pe care, din când, în când – supărat din motive doar de el ştiute – îl lovea cu palmele sale micuţe, spărgându-l în sute de bănuţi de aur strălucitor, şi transformând stropii de apă ce zburau spre înaltul cerului, în mii de nestemate, scânteind în toate culorile curcubeului.

Am fost adus cu picioarele pe „pământ” de ţipetele copiilor, entuziasmaţi de spectacolul ce urma să se desfăşoare: „Veniţi repede, să-l vedeţi pe Bebe cum sare de pe pod!”

Cum se întâmplase să fie o zi de duminică, hora satului, care se desfăşura pe dealul din apropiere, s-a bulucit cu mic, cu mare, să vadă „minunea” (nimeni nu mai sărise până atunci de la o asemenea înălţime).

Deşi, iniţial, nu fusesem hotărât să sar, acum, cu atâţia spectatori, nu mai puteam da înapoi (ar fi fost un dezastru pentru aura mea de lider atotputernic).

Nu mă înspăimânta înălţimea (erau vreo treisprezece-paisprezece metri), ci adâncimea apei, care nu va putea amortiza şocul înainte de atingerea solului (avea, doar, cel mult trei metri).

Am zburat în braţele morţii, cu mâinile deschise ca aripile unei păsări, cu speranţa deşartă, că voi atenua, cât de cât, viteza la impact.

Când am atins pământul, am simţit cum picioarele îmi pătrund în abdomen, capul îmi striveşte plămânii, iar braţele, că zboară undeva, către suprafaţa apei. Şi ca dezastrul să fie complet, o piatră ascuţită,

căzută de pe terasament, mi-a pătruns în bolta piciorului până la os.

Din cauza şocului şi a durerilor crâncene, mi-am pierdut cunoştinţa pentru câteva clipe. Când mi-am revenit, am început să înot încet către malul opus celui pe care se afla mulţimea, pentru a nu-mi vedea faţa crispată de durere, sângele care şiroia din picior, şi să nu-mi audă gemetele înăbuşite de scrâşnetul dinţilor.

M-am căţărat cu greu pe malul înalt şi, înainte de a cădea într-un nou leşin, am mai avut puterea să ridic o mână în semn de salut, către mulţimea care mă aplauda.

Şi acum, după atâţia ani, când îmi amintesc de prima mea confruntare cu moartea – conştient asumată – simt un gol în stomac, capul începe să-mi vâjâie, urechile să-mi ţiuie şi ochii mi se închid, dureros, peste imaginile acelea de coşmar.

Credeam că niciodată nu voi mai trece prin asemenea clipe de groază, dar orgoliul – această perfidă boală, care îi stăpâneşte pe toţi conducătorii lumii, îndemnându-i la crime abominabile – m-a îndemnat şi pe mine să exclam cu emfază:

— Eu am curaj să traversez râul peste gheaţa spartă!

Copiii s-au uitat neîncrezători la mine, şi o voce din grup a comentat ca pentru sine:

— Ăsta nu-i curaj, e nebunie! Dacă se sparge gheaţa, curentul apei îl împinge sub ea şi este un om mort.

Iritat („adevărul supără mai tare decât minciuna”), i-am replicat comentatorului:

— Ce ştii tu despre legile fizicii? Ignorantule!

Mi-am luat avânt de pe mal, şi am zburat peste gheaţa spartă, ajungând până la celălalt mal. Copiii, uimiţi de reuşita mea, m-au aplaudat îndelung, ca pe cel mai mare erou al tuturor timpurilor.

Cu orgoliul satisfăcut şi umflându-mă în pene ca un curcan în faţa curcilor extaziate, m-am pregătit să fac drumul înapoi.

Exista totuşi o mare problemă, pe care o omisesem din calculele mele: malul fiind foarte înalt, nu mă mai puteam lansa decât de pe gheaţă.

Am făcut doi-trei paşi, iar la următorul, patina care nu mai avea zimţi la vârf, a alunecat în lateral, diminuându-mi elanul şi „ajutându-mă” să alunec uşor, până în faţa fisurii.

Priveam îngrozit, cum gheaţa cobora milimetru cu mili-metru şi apa ţâşnea prin crăpătură ca dintr-un gheizăr, fără să am nici cea mai mică idee cum m-aş mai putea salva.

Trebuia să părăsesc în grabă zona aceea periculoasă, dacă voiam să

scap teafăr din situaţia disperată în care mă pusese, din nou, atotaducătorul meu de necazuri, orgoliul.

În clipa în care am încercat să alunec uşor, peste fisura care se lărgea văzând cu ochii, cu o trosnitură înfundată, gheaţa a plesnit în jurul meu.

Înainte de a mă scufunda complet în apa îngheţată, am avut prezenţa de spirit să mă arunc cu pieptul pe gheaţă.

Atât timp cât stătem liniştit, şi gheaţa „stătea liniştită”; ori de câte ori încercam să mă ridic, gheaţa se spărgea sub greutatea mea. După câteva minute de luptă disperată, sub privirile îngrozite şi strigătele de încurajare ale copiilor, am reuşit să ajung la mal.

Mi-am scos repede patinele – pe care le-am aruncat în apă – şi am pornit grăbit spre casă. Grăbit, este doar un fel de a spune, pentru că era un ger atât de cumplit, încât, doar după câţiva zeci de metri, hainele îngheţaseră atât de tare pe mine, că mergeam ca un robot.

Ajuns acasă, în timp ce-mi dezgheţam hainele în faţa sobei – pentru a mă putea dezbrăca – am rugat-o pe Mica să fiarbă un ceainic cu vin, îndulcit cu miere şi aromat cu scorţişoară.

Mica era o fată care o ajuta pe mama la treburile gospodăriei, şi care trăise o tragedie inimaginabilă – chiar şi pentru cei mai mari creatori de ficţiune ai lumii.

Pe la începutul războiului, iubitul ei, întors în ţară de pe front – într-o delegaţie de câteva zile – s-a repezit şi la Portăreşti – între două trenuri – să-şi vadă familia, prietenii şi, mai ales, pe Mica.

Bucuria revederii a fost stropită, din belşug, cu vin de buturugă şi „asezonată” cu cântece de „dor şi jele”, interpretate de lăutarii şi tinerii satului, veniţi în mare grabă să-şi vadă amicul.

O dată cu venirea serii, a venit şi clipa despărţirii: Soldatul şi-a îmbrăţişat părinţii, prietenii şi pe Mica şi, însoţit de tot alaiul, a pornit spre gară.

După câţiva paşi însă s-a oprit; şi-a aruncat puşca şi raniţa în praful drumului şi, luând-o pe Mica de mână, a fugit cu ea înapoi în curte. S-a mai oprit o clipă în pragul casei, ca să spună mulţimii: „Din acest moment, Mica este nevasta mea şi va rămâne aici!” Au intrat grăbiţi în casă, iar după câteva minute a apărut doar el, în izmene şi fluturând, triumfător, deasupra capului, cămaşa pătată de sânge a fetei – semn că fusese virgină.

Peste alte câteva minute, pleca spre gară împleticinduse şi cântând cât îl ţinea gura: „Şapte mere-ntr-o basma, ş-am plecat la Moscova!”

M-am întrebat atunci şi mă întreb şi astăzi: oare, şi-o mai fi amintit,

când s-a trezit din beţie, că lăsase acasă o nevastă?

Nu trecuseră decât câteva zile de la „nuntă”, când au primit o telegramă de la Ministerul de Război: „... Soldatul... căzut la datorie... Erou... Patria recunoscătoare... „

Mica şi-a strâns cele câteva lucruşoare, aduse de ea drept zestre, şi s-a întors în vechea şi sărăcăcioasa ei locuinţă, visând la un nou Făt-Frumos.

Deşi trecuseră opt ani de la această întâmplare, niciun bărbat nu-i mai ceruse mâna fetei, şi nici măcar nu-i mai făcuse curte, cu toate că era una dintre frumoasele satului: avea doi ochi mari de culoarea cafelei, o gură cu nişte buze senzuale – cum rar se pot vedea – un nas în vânt şi un trup pe care „scria” Viagra!

Ceea ce mă atrăgea la ea cel mai mult (poate că pe alţii – dimpotrivă), era culoarea pielii: avea culoarea ciocolatei cu lapte.

Deşi părinţii ei aveau pielea albă, nu ştiu prin ce minune, fiica lor se născuse creolă (o suspectam pe mama ei că avusese o aventură cu un rudar).

Aşadar, după ce mi-am schimbat hainele, am revenit în camera unde mă aştepta vinul fiert, pe care l-am împărţit frăţeşte cu Mica.

După ce ne-am băut încet vinul aromat, s-a oferit să-mi facă – preventiv – şi un masaj; ba chiar m-a ajutat să-mi dau jos hainele. Rămas doar în slip, m-am aşezat cu faţa în jos pe pat, să-mi maseze mai întâi spatele, apoi pieptul.

În timp ce îmi masa pieptul, intenţionat sau nu, îşi tot freca pântecele şi coapsele de slipul meu ridicat (stătea în genunchi deasupra mea, iar eu nu aveam suspensor – era ud).

Iniţial, n-am dat prea mare atenţie acestor atingeri, dar atunci când am deschis ochii şi i-am văzut sânii dansând deasupra mea, în timp ce-mi masa umerii, sângele a început să-mi clocotească prin vene (aveam şaisprezece ani!), iar „dorinţa” a devenit atât de puternică, încât mă temeam că va sfâşia pânza subţire care o acoperea.

Şi totuşi nu îndrăzneam să acţionez! Crescusem alături de ea de la opt ani; o consideram ca pe o rudă, nu m-am gândit niciodată la ea ca la o femeie cu care să fac dragoste.

Ezitarea mea a fost însă spulberată într-un mod miraculos: soarta, care mai devreme mă aruncase în braţele morţii, acum, a intervenit în favoarea mea: o capsă, care-i ţinea rochia strânsă peste sâni, a cedat cu un pocnet sec, lăsând să ţâşnească afară un sân splendid, de culoarea ciocolatei cu lapte şi având un sfârc din ciocolată amăruie.

Fără să mai ezit nicio clipă, l-am prins între palme şi am încercat să-i

topesc în gură, ciocolata fierbinte.

S-a oprit brusc din mişcare şi şi-a înfipt adânc unghiile în umerii mei.

I-am eliberat sânul şi i-am privit faţa: ochii aceia mari şi neobişnuit de blânzi, de obicei, păreau şi mai mari acum, când oglindeau în ei o uimire fără margini şi, parcă, o rugă.

N-am înţeles, atunci, dacă mă implora să nu-i fac rău, sau dimpotrivă, mă implora să-i potolesc simţurile – ţinute în frâu atâta vreme – şi exacerbate acum.

Când i-am atins uşor buzele senzuale, cu buzele mele, s-a prăbuşit peste mine şi m-a muşcat atât de tare, încât aş fi ţipat de durere, dacă nu aş fi avut gura acoperită cu gura ei.

Am răsturnat-o sub mine şi am avut-o acolo, imediat, fără altă pregătire, decât vinul îndulcit cu miere şi aromat cu scorţişoară.

Ne-a plăcut atât de mult încât, până seara, ne-am mai avut de nenumărate ori.

În cele două zile rămase până la plecarea mea la şcoală, ne-am avut în locuri şi poziţii greu de imaginat pentru oamenii obişnuiţi (normali?).

Săptămâna următoare, când am venit nerăbdător acasă, nu am mai găsit-o pe Mica. Mama, care ne surprinsese în ultima zi într-o postură mai mult decât indecentă, o concediase.

Am colindat toată ziua, fără rost şi pus pe ceartă. Nimeni şi nimic nu mă mai interesa; nici măcar la Ileana nu m-am simţit bine! Excesiv de nervos şi cu imaginea trupului Micăi încolăcit în jurul meu, nu mă puteam concentra pe subiectele abordate de Ileana, răspunzând monosilabic şi, uneori, alături de subiect.

Am plecat acasă, urmărit de privirea îngrijorată a Ilenei, care mă întrebase de mai multe ori dacă mă simt bine.

Când s-a întunecat bine, am luat un sac, pe care l-am umplut cu carne, pâine, vin, ţuică, mere, portocale şi prăjituri, şi am plecat spre... Mica! – Furişându-mă pe lângă garduri, ca un hoţ.

Am pătruns în curte şi de acolo în bucătărie, fără să bat în uşă, de teama câinelui, care ar fi putut trezi vecinii. M-am oprit o clipă în faţa uşii de la cămăruţa în care dormeau şi, brusc, am bătut, hotărât, cu pumnul în ea.

Mi-a deschis chiar Mica, surprinsă şi înspăimântată:

— Ce cauţi aici? O să mă omoare tata!

Am împins-o uşor din faţa mea şi i-am salutat părinţii, aşezaţi turceşte în jurul unei măsuţe rotunde, cocoţată pe unul dintre paturi.

— Bună seara şi poftă bună!

În timp ce-mi răspundeau ceva – mormăit – vădit nemulţumiţi de

vizita mea, am început să înşir pe masă toate bunătă-ţile aduse şi, în plus, am mai adăugat un teanc de bancnote.

Ca prin minune, au devenit volubili şi curtenitori. M-au invitat să iau loc şi, ajutaţi de Mica, au mutat masa în bucătărie, unde au rămas să-şi savureze bunătăţile aduse de mine – drept monedă de schimb – pentru fiica lor.

Am avut-o acolo, pe patul acela de scânduri acoperite cu o rogojină, ca un animal: fără ruşine şi fără să-mi pese că dincolo de uşă se află părinţii ei.

A doua zi, de dimineaţă, în timp ce mergeam spre gară, mi-am amintit seara petrecută în casa Micăi şi m-am cutremurat de ruşine.

O Doamne! Cum am putut să umilesc în asemenea măsură familia aceea necăjită? Sunt cel mai josnic animal pe care l-a suportat planeta asta vreodată!

Cu privirile şi braţele îndreptate spre cer, m-am jurat – pe argintul lunii şi pe pulberea de aur a stelelor – că: *în vecii vecilor*, *de acum şi pururea*, *nu voi mai călca în casa aceea*!

După ce mi-am făcut *mea culpa* şi mi-am pus cenuşă în cap, în duminica următoare şi în toate celelalte duminici ale acelei ierni, m-am aflat... în casa Micăi! Cu sacul, desigur!

Nu vreau să mă disculp – mi-am recunoscut deja vinovăţia – vreau doar să mă explic.

Aveam şaisprezece ani! Şi era prima femeie alături de care cunoscusem o nouă lume a plăcerilor; o lume a plăcerilor şi o femeie venite, parcă, din alte galaxii.

Blonda mea prostituată doar îmi schiţase tabloul, pe care Mica mi l-a „pictat” – cu talentul ei inconfundabil – în cele mai neaşteptate culori şi, uneori, cu uşoare nuanţe de sado-masochism (care m-au speriat la început).

Nu aţi cunoscut-o pe Mica. Fata aceea, blândă şi cuminte, devenea o adevărată sălbăticiune – muşca, ţipa, zgâria şi se încolăcea în jurul meu ca un şarpe – atunci când zbura, în mijlocul unei furtuni devastatoare, spre cel de al nouălea cer, şi se transforma într-o pisicuţă blândă şi calină – torcându-mi dulce la ureche vorbe de dragoste şi mângâindu-mi şi sărutându-mi urmele muşcăturilor şi zgârieturilor – atunci când cobora, lin, din înaltul cerurilor spre pământ.

Deşi era epuizată ca şi mine, nu se odihnea până ce nu mă adormea cu vrăjitele ei alintări.

Când eram cu ea, eram stăpânul ei absolut: puteam să fac orice voiam cu ea – inclusiv s-o ucid şi n-ar fi schiţat niciun gest de împotrivire,

dar în clipa în care eram departe de ea, rolurile se inversau: eu deveneam umilul ei sclav, obsedat de dorinţa nebună, nebună, de a strânge în braţe trupul acela de ciocolată fierbinte.

Poate vă întrebaţi – aşa cum am făcut-o şi eu atunci – dacă am iubit-o. Răspunsul este categoric: nu! În afara acelei obsesii nebune de a-i avea trupul, intelectual şi afectiv, nu aveam nicio legătură cu ea: totul, până la ultima moleculă a fiinţei mele, era ocupat de Ileana.

Deşi eram obsedat aproape continuu de imaginea ei, paradoxal, capacitatea memoriei şi intelectului crescuseră la valori de geniu (nu trebuie să mă luaţi chiar în serios – n-am găsit alt cuvânt mai potrivit): la şcoală, luam note maxime fără să citesc lecţiile (era suficient expozeul profesorilor), iar discuţiile cu Ileana deveniseră aproape academice. O uluiam cu uşurinţa cu care jonglam cu noţiunile şi preceptele filosofico-religioase (specialitatea ei), şi citam pasaje întregi din literatura beletristică, istorică, filosofică şi... politică (citeam cu frenezie tot ce îmi cădea în mână)!

O dată cu venirea primăverii, întâlnirile s-au mutat în pădurile şi în lanurile de grâu şi de porumb, aflate în apropierea satului.

În mai, după ce făcuserăm dragoste sub privirile indiscrete ale lunii, care strălucea deasupra lanului de grâu verde în care ne întinsesem pat moale din iarbă, parfumat de cearceaful de flori şi frunze de izmă sălbatică, aşternut de Mica, am observat, surprins, neobişnuita rotunjime a pântecului ei.

Am întrbat-o intrigat:

— Ce s-a întâmplat cu pântecul tău, eşti gravidă?

Mi-a răspuns senină şi chiar fericită:

— Sunt gravidă în luna a patra!

Am admonestat-o, supărat:

— Cum? Eşti gravidă de patru luni şi mie nu mi-ai spus nimic?! Mâine mergem la Stănescu să-l dea afară!

Mi-a replicat, pe un ton revoltat şi categoric, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată de când o ştiam:

— Nu merg la niciun doctor! Este copilul meu şi n-am să-l omor, nici măcar de dragul tău! Oricum, n-am să mă mai mărit niciodată şi nu vreau să rămân singură după ce ai să mă părăseşti!

Surprins şi intimidat de tonul ei, am încercat să schimb tactica:

— Bine, draga mea, dacă asta vrei, eu nu mă pot opune, dar mă simt obligat să-ţi atrag atenţia, că nici tu nu ai ce să mănânci; cum îl vei creşte? (Părinţii ei, nu numai că erau săraci, dar erau şi leneşi şi beţivi).

— Am să muncesc din zori şi până în noapte. N-am să cer pomană

nimănui şi nici n-am să-mi abandonez copilul!

Am ştiut întotdeauna când se încheie o discuţie, aşa că am abandonat subiectul.

Când am ajuns acasă, i-am spus mamei toată povestea.

Văzându-mă atât de abătut, nu m-a mai certat – cum făcea de obicei – şi m-a încurajat: „Lasă, mamă, nu-ţi mai face atâtea griji; că pentru asta sunt mamele, să aibă grijă de copii, de copiii copiilor şi, dacă vrea Dumnezeu, de copiii copiilor, copiilor lor!”

Şi s-a ţinut de cuvânt. Până la dureroasa şi neaşteptata ei dispariţie, în 1965, le-a trimis – regulat – haine, alimente şi bani.

După discuţia din seara aceea de mai, îmbrăţişările noastre şi-au pierdut farmecul şi frenezia aceea diabolică, dar am continuat să ne întâlnim – din ce, în ce, mai rar.

În toamnă, Mica şi-a respectat prima promisiune: a născut un băieţel – asistată fiind de mama, tanti Polina şi de... Ileana!

Din păcate pentru ea, şi-a respectat şi cea de-a doua parte a promisiunii: nu s-a mai căsătorit niciodată şi nici n-a mai avut o altă relaţie cu vreun alt bărbat, în afară de mine.

A fost o femeie care ar fi meritat să fie fericită, şi care ar fi putut ferici un bărbat, dar soarta a fost nemiloasă cu ea; i-a scos în cale doi nemernici: primul dintre ei a fost Soldatul (iertată-mi fie lipsa de pioşenie faţă de memoria unui Erou), care ştiind că pleacă pe front, nu trebuia să se însoare cu ea, şi cel de al doilea, am fost eu. Eu, cel care n-a putut şi nici n-a vrut să-i ofere mai mult decât câteva clipe de fericire, într-un noian de dureri şi singurătăţi.

De la naşterea băiatului, am mai întâlnit-o de câteva ori – până în iunie – când în viaţa mea a intervenit un eveniment major, care a rupt şi ultimele fire ale vrăjii care mă mai legau de ea.

Am întâlnit-o, pentru ultima oară, chiar de ziua aniversară a copilului (împlinise un an), când i-am oferit în dar un lănţişor cu o cruciuliţă din aur şi o sumă importantă de bani (cruciuliţă pe care o poartă şi acum – îl întâlnesc frecvent pe băiat, dar nu ştie că eu sunt tatăl său).

Când i-am spus – fără vreo explicaţie – că nu ne vom mai întâlni de acum înainte, n-a plâns şi nici nu m-a implorat să n-o părăsesc, şi doar, m-a sărutat îndelung pe ochi, pe păr, pe gură şi... am făcut dragoste!

A fost la fel de nebună ca prima noastră dragoste!

După ce ne-am liniştit, mi-a mângâiat şi mi-a sărutat – ca de obicei – urmele muşcăturilor şi zgârieturilor şi mi-a şoptit vorbe dulci la ureche, dar nu m-a mai putut adormi ca altă dată.

S-a ridicat încet, obosită, şi după ce mi-a mai sărutat uşor buzele, a

plecat, aşa, goală, târându-şi rochia după ea.

Această ultimă şi halucinantă imagine a Micăi m-a urmărit, ca un blestem, de-a lungul întortocheatelor drumuri ale vieţii, şi nu mă va părăsi nici dincolo de mormânt – dacă mai există un „dincolo”.

*

Iunie 1951: Este ultima zi de şcoală, dar în acelaşi timp, şi prima zi de vacanţă!

Am ajuns la Portăreşti seara, târziu, cu ultimul tren, care a fost mai puţin aglomerat.

După câteva ore de somn, am plecat la pescuit pe Dăsnăţui, în Pădurea lui Brătăşanu (aflasem în tren, că se prinde peşte cu sacul!).

A fost o dimineaţă splendidă, cu un răsărit neobişnuit. Pe linia orizontului, spre răsărit, a apărut o zonă roşietică, care treptat, s-a transformat într-un disc sângeriu, apoi, brusc, s-a divizat în două discuri identice. Priveam încântat acest fenomen rar, când, la fel de rapid cum apăruseră, cei doi sori s-au contopit într-unul singur, de culoarea aurului topit.

În ceea ce priveşte partida de pescuit „a fost sublimă, dar a lipsit cu desăvârşire”.

Plictisit de lipsa de apetit a peştelui şi toropit de căldura amiezii, am... adormit!

Când m-am trezit, soarele se apropia de asfinţit. Am vrut să-mi scot varga din apă şi să plec acasă, dar – minune! – În cârlig se zbătea un caras de toată frumuseţea.

Ca orice pescar înrăit, am mai aruncat o dată undiţa în apă.

Nu trecuseră mai mult de trei secunde, şi pluta dispărea în adâncuri: am mai prins un peşte!

Am continuat să pescuiesc, până în clipa în care pluta a devenit invizibilă, din cauza întunericului.

Am strâns grăbit undiţa, pe care am ascuns-o în tufele de pe malul râului, şi punând „cap-compas” Ograda, am pornit voiniceşte, direct prin hăţişurile întunecate ale pădurii, prin orezărie, iar după ce am traversat podul de peste pârâul ce curge în apropierea satului, am mai luat în piept câteva lanuri de porumb, înainte de a-mi atinge ţelul.

Când am pătruns printre copacii din Ogradă, am simţit în aer aroma fumului de ţigară Virginia. Cum în sat erau doar două persoane care fumau aceste ţigări – eu şi Ileana – concluzia se impunea de la sine: Ileana se afla, undeva, în apropiere.

Nici nu-mi terminasem bine gândul, când inima a început să-mi bată cu putere, iar mersul leneş s-a transformat într-unul alert.

După câteva clipe, păşeam deja pe cărarea abruptă ce urca spre platforma căii ferate, unde am zărit o siluetă întunecată, aşezată pe marginea şanţului de protecţie.

Deşi nu-i vedeam faţa, am ştiut că este ea, după strălucirea părului ei de aur şi argint, în care se reflectau razele lunii, ce tocmai se înălţa deasupra satului, aflat pe dealul din spatele său.

Când m-a văzut, s-a ridicat grăbită şi a alergat în întâmpinarea mea. M-a îmbrăţişat şi şi-a lipit obrazul de obrazul meu, într-un fel în care nu mă mai îmbrăţişase de aproape trei ani, din ziua aceea aniversară, când am cunoscut, pe rând, fericirile paradisului şi chinurile iadului.

După un timp, care depăşise cu mult o îmbrăţişare protocolară, simţind din comportarea ei neobişnuită că i s-a întâmplat ceva, am îndepărtat-o uşor de mine şi am întrebat-o îngrijorat:

— Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut?

— Nnnnu. Nu mi s-a întâmplat nimic.

Răspunsul ei ezitant, mi-a întărit şi mai mult convingerea că ceva nu este în ordine, dar, cunoscând-o atât de bine, nu am insistat – ştiind că, oricum, nu-mi va spune nimic, dacă nu vrea ea.

Am condus-o până la şanţul unde îşi lăsase geanta, şi ne-am aşezat unul în faţa celuilalt.

În clipa în care şi-a luat ţigara de pe borna kilometrică, mi-am amintit că nu mai fumasem din seara precedentă.

— Ileana, dă-mi, te rog, şi mie o ţigară din rezerva ta strategică, pentru că eu mi le-am uitat acasă azi-dimineaţă.

— Îmi pare rău, dar aceasta a fost ultima. Dacă vrei, ţi-o ofer cu cea mai mare plăcere; ştii doar, că eu nu sunt o adevărată fumătoare.

Am acceptat fără ezitare, şi sărutându-i mâna, am luat ţigara.

Am tras adânc în piept fumul aromat, şi am exclamat extaziat:

— Doamne, ce aromă minunată!

Zâmbind ironic, Ileana m-a întrebat, cu glasul uşor tremurat:

— Te referi la aroma tutunului, sau la aroma buzelor mele?

Amuzat, dar şi surprins, pentru că subiectul acesta fusese tabu până acum, am intrat în jocul propus de ea:

— Cu siguranţă, mă refeream la aroma buzelor tale: aroma aceea inconfundabilă de... flori de tei (am şicanat-o eu, deşi nu am uitat niciodată sărutările sale cu parfum de fragi de pădure).

Contrariată, cu zâmbetul pierit, a replicat cu glasul îndurerat:

— O Doamne! Şi eu care credeam că încă mă mai iubeşti... că n-ai

să uiţi niciodată clipele acelea unice...

Uluitoarea ei declaraţie de dragoste – chiar dacă era ascunsă în spatele unui reproş – m-a înduioşat până la lacrimi.

M-am aşezat alături de ea, am îmbrăţişat-o, i-am sărutat părul şi i-am şoptit, tremurând de emoţie:

— Te iubesc!... te ador Zeiţă!... doar am glumit... n-am uitat şi nu voi uita nicicând, parfumul de fragi sălbatici al sărutărilor tale!

I-am mângâiat buzele, cu buzele mele, aşa cum mă mângâiase şi ea cu trei ani în urmă.

După câteva clipe, mângâierea plină de tandreţe, s-a transformat într-un lung şi mistuitor sărut.

Am culcat-o pe iarbă şi am continuat să ne sărutăm, din ce în ce mai voluptos, trezind în mine instinctul primar al masculului perpetuator al speciei.

Raţiunea s-a opus cu îndârjire, considerând această intenţie ca pe o blasfemie la adresa femeii adorate.

Lupta a fost scurtă şi s-a terminat lamentabil: mâinile au deschis febrile bluza Ilenei şi au început să-i mângâie sânii sidefaţi de razele lunii, care transformase poieniţa într-un tărâm de basm.

Buzele au sorbit avide, parfumul de flori de tei al sfârcurilor brune, iar mâna s-a strecurat încet, între coapsele de alabastru mătăsos, către locul acela fierbinte şi catifelat, la care visează orice bărbat.

În clipa în care degetele au atins minunea aceea magnetică, Ileana a sărit ca arsă în picioare, răsturnându-mă cu faţa în iarbă.

Am fost atât de copleşit de ruşine, încât, deşi îi auzeam paşii îndepărtându-se pe cărare, nu am îndrăznit s-o opresc.

După ce a traversat terasamentul căii ferate, s-a oprit. A stat nemişcată un minut (pentru mine, o veşnicie), după care, i-am auzit paşii apropiindu-se încet.

A îngenuncheat lângă mine, şi mângâindu-mi părul, mi-a şoptit îndurerată:

— Iartă-mă iubitule, dar nu pot!... înţelegi?... nu pot!... Te doresc la fel de mult, cum mă doreşti şi tu, dar... nu pot!

O înţelegeam foarte bine, ştiam că este cea mai pudică femeie pe care am cunoscut-o vreodată, şi asta mă făcea să fiu şi mai ruşinat.

M-a prins de mână şi m-a ajutat să mă ridic din iarbă.

Aşezat în genunchi în faţa ei, am vrut să-i cer iertare pentru incalificabila mea comportare, dar m-a oprit punându-mi un deget pe buze:

— Nu! Nu trebuie să spui nimic. Doar eu sunt de vină pentru ceea ce

s-a întâmplat... (s-a oprit o clipă, apoi a continuat zâmbind)... de mâine – promit solemn – voi fi... sclava ta!

Zâmbetul ei dumnezeiesc m-a descătuşat din starea aceea de jenă paralizantă, şi zâmbind la rându-mi, i-am spus:

- Dacă tu vei fi sclava mea, eu voi fi... Ilotul (sclavul) tău!

Am izbucnit, amândoi, într-un nestăpânit hohot de râs. După ce ne-am oprit din râs, am pornit fericiţi spre casă.

La despărţire, în timp ce-i sărutam mâna, mi-a şoptit:

— Te aştept dimineaţă, la ora zece.

A fost o noapte lungă. Fiind mult prea surescitat pentru a putea dormi, l-am luat pe Eki şi ne-am plimbat prin grădina din spatele casei, până târziu după miezul nopţii, când, obosit, m-am culcat în iarbă, cu capul rezemat pe pieptul câinelui. După câteva minute, timp în care am admirat misterioasele constelaţii, împrăştiate pe bolta întunecată a nopţii, am adormit.

Când m-am trezit, soarele strălucea deja pe cerul dimineţii.

Mi-am privit speriat ceasul-brăţară, dar m-am liniştit: arăta doar ora opt şi câteva minute.

M-am dus în dormitor, unde mi-am dat jos hainele şifonate şi, doar în slip, am trecut în curtea mare, unde aveam o bară de gimnastică.

Am exersat vreun sfert de oră, după care am făcut un duş. Să nu vă imaginaţi că aş fi avut un duş modern, ca cele de azi: aveam doar o stropitoare de grădină legată într-un dud, şi pe care o manevram cu o sfoară. Uneori, în locul apei, primeam în cap chiar stropitoarea (aranjamentul tatei, care nu agrea faptul că-i luam obiectul muncii)!

După bălăceală, m-am îmbrăcat şi m-am dezbrăcat „de o mie de ori”, până ce am fost mulţumit de felul cum arătam. Am luat o gustare în fugă, şi am pornit nerăbdător spre Ileana.

Pentru a evita întâlnirea cu ceilalţi locatari, am pătruns în living prin intrarea de pe terasă, şi bătând uşor în uşa dormitorului, am intrat fără să mai aştept încuviinţarea Ilenei.

Deşi fusesem de nenumărate ori în această casă, pătrundeam pentru prima oară în această cameră, care degaja un aer de intimitate şi mister; poate datorate şi unei mici lămpi, ce împrăştia o lumină dulce-verzuie – în ton cu nuanţele de verde ce dominau încăperea – începând cu vernilul pereţilor, continuând cu verdele crud al pledului de pe pat şi terminând cu verdele întunecat al covorului persan şi al draperiilor, ce acopereau în întregime peretele cu fereastra.

Ileana, care era aşezată în faţa unei măsuţe de toaletă, notându-şi ca deobicei impresiile în renumitul ei caiet negru, a fost puţin surprinsă de

apariţia mea intempestivă şi, ridicându-se grăbită de pe scaun, a scăpat stiloul pe covor; de unde s-a rostogolit mai departe sub pat.

Am încercat să-l ridic, dar se rostogolise mult prea departe pentru a-l ajunge, aşa că m-am întins pe covor pentru a reuşi recuperarea.

Voind să mă ridic, am zărit în apropierea buzelor mele, picioarele desculţe ale Ilenei, şi nu m-am putut abţine să nu le sărut degetele fine ca de copil.

Vinovată parcă, pentru gestul meu, s-a lăsat în genunchi lângă mine, implorându-mă:

— Nu... te rog... nu face asta...

Când mi-am ridicat privirea spre ea, am fost uluit şi încântat în acelaşi timp, să văd cum cordonul care-i lega neglijeul negru, alunecase, lăsându-i sânii minunaţi să izbucnească în afară, iar mai jos, în toată misterioasa ei splendoare, mi se etala „minunea” aceea pe care cu o seară înainte, de-abia o atinsesem în întunericul nopţii!

Ca în transă, m-am ridicat în genunchi în faţa ei, fără să-mi pot desprinde privirea de pe triunghiul acela magic de aur filigranat, ce ascundea cea mai fascinantă minune a lumii.

Ruşinată, mi-a acoperit ochii cu zeci de sărutări, pentru a mă împiedica să-i mai privesc goliciunea.

Brusc, i-am smuls neglijeul, am luat-o în braţe şi am întins-o pe pat, admirând extaziat, cel mai frumos trup de femeie pe care l-am văzut vreodată.

Mi-am smuls hainele de pe mine, iar catarama unei sandale, care se încăpăţâna să nu se desfacă, a fost, pur şi simplu, smulsă cu curea cu tot.

Când m-am aşezat lângă ea, m-a sărutat cu atâta pasiune, de parcă ar fi fost ultimul sărut, iar eu, i-am mângâiat cu buzele gâtul, sânii, pântecul, coapsele, tălpile şi degetele de la picioare, în timp ce mâna îi mângâia, înfrigurată „, minunea” fremătând de dorinţă.

Câteva minute mai târziu, m-a prins cu mâinile pe după umeri şi mi-a strivit buzele cu un nesfârşit sărut. A fost semnalul – ultimul semnal – care mă îmbia să pătrund în sanctuarul ei cel mai de preţ, ferecat atâta vreme.

Ce s-a întâmplat mai departe, a fost ca un vis. Un vis, care voiam să nu se mai sfârşească niciodată. Cu trupurile fremătând de plăcere, ca valurile mării sub furtună, cu gurile încleştate în sărutări halucinante, cu minţile şi sufletele cuprinse de o infinită fericire – amplificată până dincolo de limitele suportabilităţii în timpul orgasmului, când gemetele de plăcere se împleteau cu cele de durere, zburam, lin, spre cerul mirific al Nirvanei.

După un timp, încet, încet, liniştea a coborât peste trupurile, minţile

şi sufletele noastre, mistuite de paradisiaca fericire (Nietzsche spunea: „Într-o relaţie sexuală, plăcera este direct proporţională cu intelectul partenerilor.” – şi avea dreptate!).

Deşi epuizat, înainte de a cădea într-un somn adânc, am mai avut puterea să-i sărut ochii închişi şi buclele de aur căzute pe frunte.

Când m-am trezit, camera era plină de arome de cafea şi zmeură, izvorâte din ceştile şi paharele de pe o tavă aflată pe măsuţa de toaletă, iar alături, aşezată pe un scaun, Ileana mă privea într-un mod ciudat (care m-a făcut să-mi acopăr goliciunea).

Faţa ei exprima atâta tristeţe încât, îngrijorat, am coborât învelit în pled şi, îngenunchind la picioarele ei, am întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat iubito, am fost atât de lamentabil încât te-am dezamăgit?

— O Doamne! A fost pentru prima dată în viaţa mea când am cunoscut, cu adevărat, o părticică din infinita fericire a Paradisului, şi tocmai această fericire mă face să fiu nefericită – ştiind că în curând o voi pierde.

— Dar, te iubesc adorata mea Zeiţă şi mă jur, c-atâta timp, cât tu şi eu vom fi, mereu te voi iubi!

A zâmbit amuzată de versificaţia mea şleampătă, şi sărutându-mă pe păr, m-a îmbiat să-mi beau cafeaua.

După o jumătate de oră, plecam, târându-mi piciorul cu sandala legată cu sfoară – ca toţi dracii.

Pe terasă, l-am găsit pe colonel aşezat într-un fotoliu şi citind o carte. L-am salutat, puţin jenat, am schimbat câteva banalităţi şi am plecat fericit spre casă.

Înainte de a închide uşa acestei camere – în care voi nu veţi mai pătrunde niciodată – deşi eu îmi voi petrece aici nenumărate clipe fericite, vreau să vă mai dezvălui un motiv pentru care această încăpere însemna pentru mine „ţara tuturor minunilor”.

Dormitorul Ilenei nu era mobilat deosebit faţă de altele, dar avea totuşi un obiect neobişnuit: o hartă uriaşă a lumii, care ocupa jumătate din peretele aflat în opoziţie cu tablia patului (avea doar una), pe care ne rezemam capetele, atunci când plecam în fantastice călătorii, de-a lungul şi de-a latul lumii.

Aceste imaginare călătorii, deveneau atât de reale sub glasul vrăjit al Ilenei, încât simţeam sub tălpile picioarelor nisipul fierbinte al plajelor, auzeam foşnetul palmierilor şi clipocitul valurilor albastre-verzui ale lagunelor Hawaiene; simţeam în ochi înţepăturile acelor de gheaţă, aruncate cu furie de furtuna ce ne-a surprins escaladând pantele abrupte

ale Himalaei; inima mi se strângea de teamă, când vasul de croazieră pe care ne aflam se scufunda, iar noi naufragiam pe o insulă pustie.

Doamne! Dar câte călătorii de vis n-am trăit împreună.

Trăiam cu atâta intensitate aceste călătorii încât, la sfârşit, aflat încă sub imperiul poveştii, îmi priveam trupul „ars de soarele tropical sau de gerul himalaian”, aşteptându-mă să descopăr urmele lăsate de acestea.

*

Cu siguranţă, m-aţi judecat şi aţi dat şi verdictul: „Imoral! Cum poate să-şi trădeze prietenul, chiar în casa acestuia şi, aproape sub privirile sale?”

Am să vă dezamăgesc, ridicând un colţişor al vălului de mister ce învăluia „familia Popescu”. Ileana nu era căsătorită legitim cu Colonelul şi, mai mult, nu aveau niciun fel de legături de cuplu!

Fiecare avea dormitorul său, care era tabu pentru celălalt şi, cu certitudine, niciunul dintre ei nu ştia cum arată dormitorul partenerului, pentru că, sub niciun motiv nu ar fi pătruns unul în dormitorul celuilalt.

Un exemplu concludent în acest sens, l-am avut într-o zi când, aflându-mă împreună cu Ileana pe terasă, s-a prezentat şeful postului de miliţie din comună, care voia să aibă o întrevedere cu Colonelul.

Spre surprinderea mea, Ileana, care era arbitrul bunelor maniere, în loc să-şi invite oaspetele să se aşeze, urmând ca ea să-l anunţe pe Colonel, s-a mulţumit doar să-i explice cum poate găsi dormitorul acestuia!

O altă mare enigmă era identitatea Ilenei. Nimeni nu ştia nimic despre locul în care se născuse, unde crescuse, în ce şcoli studiase, cu ce se ocupase, etc.

Ori de câte ori încercasem, şi eu şi Tuţa, să aflăm câte ceva despre ea, ne loveam ca de un zid, de refuzul ei categoric de a dialoga pe această temă.

Deşi subiectul relaţiei sale cu Colonelul, ca şi identitatea sa, erau tabu, reuşisem totuşi să aflu o parte din aceste secrete, păstrate cu atâta grijă, în timpul nenumăratelor noastre zile şi nopţi, petrecute pe malul apelor sau prin pădurile din jur.

Exista un loc – „La plopi”, unde ne petreceam cea mai mare parte a timpului.

Familia mea avea un teren la marginea de apus a satului (singurul rămas din moşia străbunului Matei), care pornea de la gardul şcolii şi se termina pe malul râului ce curgea paralel cu satul, după care, brusc, râul

cotea spre sat pe lângă terenul nostru, până în apropierea drumului ce cobora din sat, şi la fel de brusc, îşi relua vechea direcţie, curgând spre Pădurea Statului.

De la primul cot, până la calea ferată (spre nord), râul era străjuit de o mică pădure de sălcii şi plopi.

Spre deosebire de plopii tineri ai pădurii, între cele două coturi ale râului, se înălţau doi plopi uriaşi (la umbra cărora, cu siguranţă, se odihnise şi vechilul Matei), şi ale căror ramuri se împleteau cu ramurile unui stejar, la fel de bătrân, aflat pe celălalt mal al apei.

Umbra densă, creată de cupola aceea uriaşă, susurul apei şi freamătul neobosit al frunzelor, îţi coborau în suflet o linişte nefirească: te simţeai izolat de restul lumii, iar timpul, parcă, se oprea în loc.

Deşi nu mă temeam de nimeni şi de nimic, locul acela îmi inspira o teamă cumplită! (Datorită faptului că, pentru Ileana, vraja acelui loc era devastatoare.)

Când am dus-o pentru prima oară acolo, la început de august, uriaşele lubeniţe, lungi şi vărgate, păreau spinări de crocodili ieşiţi la suprafaţa înverzită de alge a unui lac african. Din loc în loc, monotonia verde a „lacului”, era întreruptă de strălucirea de aur a câte unui pepene galben.

Chiar lângă poteca pe care coboram, un pepene uriaş, crăpat de căldura amiezii, a atras atenţia lui Eki, căţeluşul meu lup, care, lacom, l-a atacat vitejeşte. Era atât de caraghios când, după ce muşca din miezul dulce şi parfumat, se retrăgea lătrând la picioarele noastre ca, apoi, să atace din nou cu şi mai multă înverşunare „duşmanul”. Amuzaţi, am izbucnit în hohote de râs.

Ileana nu încetase să râdă nici după ce ne aşezaserăm între rădăcinile aeriene ale plopilor, ca între braţele unor fotolii, având drept spătare trunchiurile lor uriaşe.

După câteva clipe, în care a privit atentă în jur, zâmbetul de pe faţă i-a dispărut, luându-i locul o neasemuită tristeţe, iar de sub pleoapele închise, au început să i se rostogolească pe obraji lacrimi mari şi strălucitoare, ca boabele de mărgăritar.

Uluit şi speriat de trecerea aceasta rapidă, de la o veselie debordantă, la o tristeţe fără margini, am izbucnit şi eu în lacrimi şi, îngenunchind lângă ea, am îmbrăţişat-o şi mângâindu-i părul cu palmele mele micuţe (aveam unsprezece ani), am rugat-o disperat:

— Lenuş (după ce o sărutasem în primăvara trecută, mă rugase să-i spun pe nume), te rog, nu mai plânge... te rog...

Poate mângâierile, poate lacrimile mele, care se împleteau cu ale ei,

au făcut-o să mă îmbrăţişeze şi să-mi cânte, sau să-şi cânte, încet, un cântec ale cărui cuvinte – într-o limbă necunoscută – nu le înţelegeam, dar melodia – şi ea necunoscută (cu o tentă orientală) – îmi sugera o nesfârşită câmpie verde, acoperită de o boltă înaltă, de un albastru întunecat, pe care străluceau mii de stele, şi care îşi schimba culoarea – în ritmul lent al melodiei, în toate culorile curcubeului.

Interesant este faptul că, aceeaşi imagine (mai puţin halourile acelea colorate), o „văd” şi acum, ascultând o anumită melodie populară ucraineană, deşi liniile melodice nu au nicio asemănare.

După această întâmplare traumatizantă, ajunsesem să urăsc acest loc, pe care mai înainte îl adoram, dar Ileana, parcă vrăjită de un duh rău, nu înceta să mă „răstignească” în fotoliul acela blestemat al plopilor.

La vizita următoare, ca şi la celelalte pe care le-am mai făcut acolo, ritualul s-a repetat întocmai, cu deosebirea că în locul cântecului (pe care nu l-am mai auzit niciodată), Ileana îşi depăna amintirile cu o voce atât de slabă, încât era acoperită de susurul apei şi de freamătul frunzelor.

Uneori, când zgomotele din jur se atenuau, percepeam unele cuvinte rostite în limba română, pentru că majoritatea monologurilor sale erau în limba aceea necunoscută.

Toate aceste cuvinte, puse unul lângă celălalt, ca într-un joc de puzzle, mi-au dat o imagine cât de cât veridică despre relaţia sa cu Colonelul, cât şi despre identitatea ei.

Se pare că s-a născut în casa unui moşier, iar mama ei a murit când avea cinci ani, fiind crescută mai departe de bunici. După terminarea liceului, fiind înzestrată cu o voce deosebită, a fost trimisă la Academia de Muzică din Viena. După doi ani de studii, o afecţiune gravă a laringelui a trimis-o la Paris pentru o intervenţie chirurgicală. În urma operaţiei pe coardele vocale, a renunţat la cariera artistică (nu mai putea ataca notele înalte) şi s-a consacrat studierii medicinei.

Perioada cea mai importantă, dintre terminarea facultăţii şi sosirea la Portăreşti, a rămas în continuare necunoscută.

Ar fi fost interesant de ştiut, când şi cum l-a cunoscut pe Colonel şi de ce acceptase această situaţie – inexplicabilă, pentru caracterul ei tranşant.

M-am întrebat de nenumărate ori în perioada aceea: de ce mă prefera Ileana pe mine, un copil de zece ani, celorlalţi prieteni de vârsta ei, şi care aveau şi o oarecare cultură? Am spus o oarecare cultură, în comparaţie cu Ileana care, fiind înzestrată cu o inteligenţă şi o memorie ieşite din comun, avea şi o cultură pe măsura acestor însuşiri.

În lume există mii de oameni de ştiinţă, care stăpânesc toate tainele

domeniului lor de activitate. Spre deosebire de aceştia, Ileana stăpânea toate domeniile de activitate ale omenirii; de la apariţie şi până în prezent – inclusiv Matematica!

Îmi amintesc că în ultimul an de liceu, aveam la Matematică un capitol de Analiză Matematică, din care profesorul ne dăduse pentru acasă câteva exerciţii de rezolvat.

Deşi eram îndrăgostit de această materie, nu am reuşit să rezolv problemele care implicau derivarea şi integrarea. Enervat, am aruncat pe jos cartea şi caietul, chiar în clipa când Ileana intra pe uşă.

M-a întrebat surprinsă:

— Ce s-a întâmplat dragule, de ce ai aruncat cărţile pe jos?

— Dă-le naibii de cărţi! Am nişte exerciţii cu derivate şi integrale, pe care nu ştiu să le rezolv.

— Nu-i nimic, ţi le rezolv eu, imediat!

Am privit-o intrigat. Îşi râsese de mine atunci când spusese că a studiat Muzica şi Medicina? Iritat, am devenit grosolan:

— Păi, da, te pricepi tu la Matematică, precum porcul la politică!

Brusc, zâmbetul i-a pierit de pe faţă, şi privirea blândă de mai înainte s-a transformat într-o rază laser, care mi-a ars ochii, iar glasul, vibrând ca o lamă de sabie din oţel de Damasc, mi-a străpuns creierul.

- Adu-mi, imediat, cartea!

Deşi aş fi vrut să ripostez la fel de dur, o voinţă mai puternică decât a mea, mi-a îndreptat paşii spre cartea pe care am ridicat-o de pe jos şi i-am întins-o.

A luat cartea şi îmbrăţişându-mă, mi-a şoptit:

— Iartă-mă, iubitule... jur că n-ai să mă mai vezi niciodată aşa... am să te iubesc până la sfârşitul lumilor!

M-a condus până la masă şi m-a aşezat pe scaun, după care, adunând de pe jos caietul şi creionul, a revenit lângă mine şi, în două minute, a rezolvat toate problemele!

Înainte de a vă face o mărturisire şocantă – chiar mai şocantă decât cea pe care am făcut-o într-un capitol anterior, trebuie să fac o precizare (pentru a discerne mai uşor realul din multitudinea de imagini fantasmagorice – pentru voi – ce vor urma): Ileana avea două biblioteci imense (una chiar în dormitorul său), şi, în afara ieşirilor în natură, îşi petrecea tot timpul citind.

Poate faptul că citeam cu nesaţ toată literatura ştiinţifico-fantastică apărută în acea vreme, poate personalitatea excepţională a Ilenei, sau amândouă la un loc, îmi induceau viziuni fantastice (paranoice?), vis-a-vis de persoana ei: O suspectam că este o... extraterestră!

Uneori o întrebam, uimit de cunoştinţele sale ştiinţifice:

— Ileana... Zeiţă... nu-i aşa că tu eşti o *alien*, venită din alte lumi?

Îmi zâmbea de fiecare dată cu acelaşi zâmbet misterios, jumătate amuzat, jumătate trist, şi îşi îndrepta privirea undeva spre cer, fără să-mi răspundă.

Interesant este faptul că niciodată nu a negat apartenenţa ei la altă lume (dar nici nu a confirmat-o), ceea ce mă făcea să fiu şi mai suspicios.

Să mă explic:

1 – Ce cititor, fie el cât de pasionat de lectură, s-ar distra în timpul liber citind Matematici Superioare; şi nu numai atât, le-ar studia şi le-ar aprofunda la nivelul unui genial matematician?!

2 – Ce femeie aţi văzut voi, ca la vârsta de cincizeci de ani, să arate ca o tânără de douăzeci şi cinci de ani?!

Uneori m-am întrebat – atunci (ca şi voi, acum), dacă nu cumva, doar eu o vedeam aşa; în realitate arătând cu totul altfel.

Răspunsul a venit, întâmplător, de la un fotograf: Dudinski, din Craiova.

Având nevoie de o fotografie pentru o legitimaţie, am fost, împreună cu Ileana, la atelierul acestuia. Când a văzut-o, tipul parcă a înnebunit!

— Domnişoară, daţi-mi voie să vă fac o fotografie – gratuit; şi dumneavoastră şi domnului!

Ileana, deşi a refuzat la început oferta, la insistenţele fotografului şi la intervenţia mea, a acceptat în cele din urmă „supliciul” (în casa lor nu exista nicio fotografie! De ce? Nu ştiu!).

Când m-am dus după câteva zile să iau fotografiile, am rămas plăcut surprins, să văd în vitrina studioului, un portret al Ilenei.

Că Ileana era tânără şi frumoasă, mi-o confirmau trecătorii care, oprindu-se pentru câteva clipe să admire tabloul, exclamau entuziasmaţi: „Ireal de frumoasă fata asta! Parcă ar fi un înger!” etc., etc.

Din păcate, nu mai am această fotografie, care mi-a fost luată – o dată cu albumul în care se afla toată colecţia mea de „sclave” – de către o altă „sclavă” cucerită de mine.

3 – Cunoştinţele ei extraordinare de Astronomie, Cosmologie şi Tehnică Spaţială, o ajutau să calculeze traiectorii, orbite, forţe şi mijloace de lansare pentru nave spaţiale, într-o perioadă în care omenirea nici nu visa la aşa ceva!

Avea viziuni cu totul neobişnuite despre istoria Universului şi apariţia şi dezvoltarea vieţii pe pământ.

În viziunea ei, între extincţia dinozaurilor, Potopul şi Arca lui Noe, exista o strânsă legătură. Toate au avut loc în acelaşi timp şi spaţiu! Cu

amendamentul că Potopul era înlocuit cu o eră glaciară, produsă de impactul unui asteroid cu Terra, şi că Arca lui Noe, nu era altceva, decât o navă spaţială care supraveghea dezvoltarea vieţii pe pământ, şi care a salvat – atenţie! Oameni, animale şi plante, înaintea producerii cataclismului, şi pe care i-a „replantat” pe Terra, când condiţiile atmosferice au redevenit propice vieţii.

Reţineţi că această teorie a coexistenţei omului cu dinozaurii şi dispariţia lor, în urma impactului cu un asteroid, de-abia acum – după şaizeci de ani, este acceptată (cu rezerve) de lumea ştiinţifică.

Această interesantă teorie, pe care i-am expus-o preotului Mâşulescu, care ne preda Religia în liceu, mi-a atras mânia acestuia: „De acum înainte, vei participa la slujba religioasă în fiecare duminică şi îmi vei aduce adeverinţă de la preot. Pentru fiecare absenţă, am să-ţi dau nota unu!”

Cum n-am făcut în viaţa mea nimic din ceea ce nu mi-a plăcut, se înţelege că nu m-am dus la nicio slujbă!

Urmarea? Catalogul s-a umplut cu note de unu!

Profitând de faptul că Mâşulescu era consătean şi prieten cu unchiul Fănel Florea (Drăculete) de la Cerăt, mi-am pus o „pilă”.

Rezultatul? O oră de morală în faţa clasei şi încă un unu în catalog!

Disperat, am apelat la o stratagemă. În perioada aceea, apăruseră prin şcoli organizaţii ale tineretului comunist. Deşi nu făceam parte dintr-o asemenea organizaţie, m-am adresat cu tupeu directorului liceului:

— Tovarăşe director (era pentru prima dată când foloseam acest apelativ), profesorul de Religie mă obligă – împotriva convingerilor mele politice şi religioase – să mă duc la biserică, şi mă pedepseşte cu note de unu, atunci când refuz.

Directorul, speriat, l-a chemat pe Mâşulescu şi l-a obligat să-mi transforme toate notele de unu, în note de zece!

Interesant este faptul, că în anul următor, vajnicul apărător al Domnului s-a auto-răspopit şi s-a făcut profesor de Muzică! (Viitorul îndrumător al lui Cotabiţă.)

După această „scurtă” divagaţie, să revin la întrebarea: de ce mă prefera Ileana pe mine, celorlalţi prieteni?

Răspunsul (parţial adevărat), era că subiectele de discuţie propuse de Ileana, erau mult prea academice pentru a fi agreate de aceştia; subiectele lor preferate fiind bârfele de tot felul, afacerile şi politica.

Eu însă eram „interlocutorul” ideal. Avid de noi cunoştinţe, puteam să ascult ore în şir expozeurile sale, fără să o întrerup decât rareori, pentru a-i cere explicaţii suplimentare, atunci când nu înţelegeam ceva.

Răspunsul real, dar ireal pentru un om obişnuit, mi l-a dat chiar Ileana.

Ascultaţi şi vă minunaţi! (Aşa cum am făcut şi eu atunci.):

— Îţi mai aduci aminte, iubitule, când m-ai sărutat pentru prima oară în primăvara aceea de vis? Senzaţia sărutului tău, nu a fost aceea pe care ţi-o dă sărutul unui copil. Am fost răscolită până în adâncul fiinţei mele, de o plăcere pe care nu o mai simţisem până atunci, şi am înţeles că tu eşti sufletul meu pereche, că ne-am mai iubit şi în alte trecute vieţi şi că ne vom mai iubi şi în alte viitoare vieţi.

Faptul că te-ai născut mult mai târziu decât mine, nu va fi un impediment în calea iubirii noastre. Te voi ajuta să creşti şi te voi educa după principiile mele, până când va veni vremea să-ţi spun că te iubesc, că trupul şi sufletul meu îţi aparţin.

Momentul în care am hotărât să rămân la Portăreşti, a fost foarte dificil, dar nu puteam rata marea iubire – care este singura raţiune de a fi a omului – în general, şi a mea, în special.

Bogăţia şi puterea sunt doar jalnice surogate ale unei iubiri ratate.

Răspunsul ei a fost năucitor nu numai prin conţinutul său, ci şi prin modul cum a fost exprimat; cu o voce candidă, lipsită de orice inhibiţie, de parcă ar fi fost vorba de un fapt oarecare, ce se poate întâmpla oricui şi în fiecare zi.

La destăinuirea imensului său sacrificiu, cuprins de o adoraţie mistică, am îngenuncheat în iarbă, şi lipindu-mi fruntea de picioarele ei, i-am şoptit emoţionat:

— Zeiţă, zbori atât de sus faţă de noi, muritorii de rând, încât nu meritărm nici măcar să-ţi sărutăm urmele paşilor tăi – atunci când cobori printre noi!

S-a aşezat tăcută lângă mine, şi punându-mi capul în poala ei, a murmurat, ca pentru sine:

— Nimic nu a fost în zadar iubitule, dacă sufletul tău vibrează la unison cu al meu...

Am privit tăcut, verdele copacilor şi albastrul cerului. Am ascultat murmurul apei şi ciripitul păsărelelor şi pe al Ilenei, până când soarele s-a ascuns dincolo de linia orizontului.

Aşa, a mai trecut o zi din minunea universului care se cheamă viaţă; minune, cu care unii dintre semenii noştri nu ştiu ce să facă!?

Trăiţi-o, oameni buni! Din plin!

*

17 mai 1952. Sunt din nou la Portăreşti, după patru luni de exil la Reşiţa, precum Ovidiu la Pontul Euxin! (Am făcut practica ultimului an de studii liceale.)

Când am coborât din tren, am fost întâmpinat de ciripitul atât de cunoscut al sutelor de vrăbii, ascunse în iedera ce acoperă zidurile clădirii gării, şi de parfumul florilor de tei, care pluteau uşor pe aripile vântului dimineţii, înainte de a se aşterne la picioarele mele, într-un covor de aur, întins de-a lungul peronului.

Era o primire demnă de cele mai înalte personalităţi ale lumii!

Îmi era atât de dor de sătucul meu, încât aş fi sărutat cu pioşenie ţărâna străbunilor mei, aşternută pe uliţele sale; ţărână care mi-a mângâiat tălpile picioarelor copilăriei mele, aşa cum aş vrea, ca şi ţărâna trupului şi sufletul meu, să mângâie tălpile picioarelor strănepoţilor mei.

Mi-e dor de toţi şi de toate, dar dorul de Ileana, cea cu zâmbetul ei Dumnezeiesc, cu privirea mângâietoare şi cu părul de aur fluturând în vânt, mă copleşeşte.

Înşfac grăbit geamantanul, pe care-l lăsasem o clipă jos pentru a asculta simfonia păsărelelor şi a inspira cu nesaţ parfumul florilor de tei, ce-mi aminteau de aroma trupului său de vis, şi alergând aproape doi kilometri cu viteza unui sprinter la suta de metri, am ajuns în zece minute acasă... la Ileana! Deşi este o oră destul de matinală, Ileana şi Colonelul îşi beau liniştiţi cafeaua pe terasă.

Când m-a văzut, a scos un ţipăt de bucurie – ca un copil căruia i s-a adus jucăria mult visată – şi a alergat fericită în întâmpinarea mea, sărind peste balustrada terasei, direct în braţele mele.

M-a sufocat, sau ne-am sufocat reciproc, cu o îmbrăţişare disperată, după care, privindu-mă adânc în ochi, şi citind probabil dorinţa mea nebună de a-i săruta buzele tremurânde de dor, mi-a mângâiat uşor buzele, cu buzele ei calde şi parfumate, aşa cum numai ea ştia s-o facă.

În clipa când voiam să-i înapoiez sărutul, s-a desprins din îmbrăţişare şi, luându-mă de mână, m-a tras după ea în dormitor.

Trecând pe lângă Colonel, de-abia am avut timp să-l salut şi să-i zăresc zâmbetul ironic, atunci când mi-a răspuns la salut: „Bine *că* ai venit!”

Ajunşi în cameră, Ileana a tras unul din sertarele bibliotecii şi a scos afară o casetă militară din oţel, pe care a deschis-o cu o cheie ascunsă într-o „carte”, în care îşi ţinea ascuns şi micul ei pistol.

Când a ridicat capacul, am rămas stupefiat: jumătate din casetă era plină cu bijuterii şi ceasuri din aur!

Văzând uimirea întipărită pe faţa mea, s-a grăbit să mă liniştească,

puţin încurcată:

— Nu sunt ale mele! Sunt „capturile de război” ale lui Nicu. Aduse din Rusia. Eu nu am decât caseta aceasta micuţă!

Într-adevăr, deasupra „capturilor”, se afla o micuţă casetă din lemn de abanos încrustată cu fildeş, din care a luat un inel masiv din aur, cu un smarald închis la culoare.

Mi-a luat mâna şi, punându-mi inelul pe deget, mi-a spus cu glasul tremurând de emoţie:

— Iubitule, primeşte acest semn al dragostei mele veşnice pentru tine, nu numai din partea mea, ci şi din partea străbunilor mei, care mi l-au încredinţat mie, transmiţându-l de la o generaţie la alta, ca semn al perenităţii neamului nostru.

Cum nu am pe nimeni mai apropiat decât pe tine, ţi-l ofer, cu toată dragostea şi speranţa, că şi tu îl vei da copiilor tăi – care prin dragostea mea pentru tine, vor fi şi copiii mei – în aşa fel, încât, povestea inelului, împletită cu povestea noastră de dragoste nepământeană, să continuie până la sfârşitul veacurilor.

Privind-o cum stătea în genunchi la picioarele mele, cu ochii în care strălucea toată dragostea lumii, nu m-am putut opri să nu o compar cu o umilă fiică de felah egiptean, adoratoare până la sacrificiul suprem, al măreţului, atot-puternicului şi strălucitorului său zeu, Ra (eu fiind acela!). Infatuat ca de obicei! Să ştiţi totuşi, că de multe ori îmi recunoşteam suficienţa – cam de două ori la trei secole!

Cuprins la rândul meu de o copleşitoare veneraţie, pentru această minunată fiinţă, pe care cu siguranţă nu o meritam, m-am lăsat în genunchi lângă ea şi i-am sărutat noaptea înrourată a ochilor, mătasea aurită şi platinată a părului, parfumatele petale roşii de trandafir ale buzelor şi am sorbit cu nesaţ nectarul cu aromă de flori de tei, din cupele de alabastru ale sânilor.

Ne-am avut acolo, jos, pe covorul verde şi mătăsos, ca iarba dintr-o poieniţă – numai de mine ştiută – până când trupurile şi minţile ne-au explodat de plăcere, în mii de strălucitoare jerbe de stele multicolore.

*

21 mai 1952. Astăzi este ziua onomastică a tatei (Constantin) şi a Ilenei. La sugestia mea, sărbătoriţii au hotărât să ne ofere un picnic de vis în Ogradă.

Ograda era o mică pădure de stejari şi frasini seculari, rămasă în picioare prin nu ştiu ce minune, din marele codru ce înconjura, în secolul

trecut, satul pe trei laturi.

Numele îi provenea de la faptul că făcuse parte, cândva, din curtea conacului marilor boieri Portăreşti – ca un fel de parc (asta explicând într-un fel, motivul pentru care nu fusese tăiată).

Cum păduricea, aflată în nordul satului, nu era despărţită de acesta decât de terasamentul căii ferate, şi având o poieniţă ca în poveşti, era locul ideal de desfăşurare al tuturor evenimentelor fericite din viaţa comunităţii.

Cei doi „sfinţi” şi-au respectat promisiunea şi ne-au oferit o zi de neuitat. Tata ne-a delectat cu un delicios miel în spuză (pregătit după un străvechi ritual al rudarilor, la sărbătoarea Corbanului), iar Ileana, într-o stare de exuberanţă neobişnuită pentru ea, ne-a încântat cu dansurile şi cântecele sale spaniole şi orientale.

Eram atât de mândru de ea, când invitaţii o priveau admirativ şi o aplaudau, de parcă ar fi fost propria-mi creaţie. Poate că aşa şi era; ce ar fi fost viaţa ei fără dragostea mea?

Nu, nu sunt infatuat (nu de data asta), şi recunosc cu toată sinceritatea, că şi eu eram creaţia sa, şi că viaţa mea fără dragostea ei, ar fi fost la fel de ternă ca a ei fără mine.

Când îmi surprindea privirea, plină de dragoste şi admiraţie aţintită asupra sa, trupul acela de zeiţă elenă devenea brusc imponderabil, zburând spre înălţimi în piruete ameţitoare, iar trilul glasului său fermecat se ridica spre cer, ca un cântec de ciocârlie îndrăgostită de soarele dimineţii.

După ziua minunată petrecută în mijlocul luxuriantului peisaj al Ogrăzii, seara ne-am retras pe terasa vilei Colonelului, la o cafea şi tradiţionala partidă de poker.

După aproape două ore de joc trenant, în care nu existase nicio „întâlnire” care să ne crească cât de cât adrenalina, am fost servit cu patru dame!

Pentru că eu deschisesem jocul, am cerut:

— Cinci lei!

Colonelul, care urma după mine, a plătit „sec”.

Cercel a plusat:

— Cinci ai tăi, plus cincizeci!

Madam Cercel, care era al patrulea jucător, a abandonat.

Fiind sigur că am cea mai mare carte, am plusat şi eu:

— Cincizeci ai tăi, plus o sută ai mei (erau ultimii bani pe care îi mai aveam)!

Colonelul a abandonat şi el jocul, iar Cercel s-a grăbit să-şi numere

banii, după care, a plusat din nou:

— Suta ta, plus cinci ale mele!

După calculele mele (pokerul este nu numai un joc de noroc, ci şi unul de inteligenţă), Cercel nu putea avea decât un careu mai mic decât al meu, având în vedere că eu decartasem un as şi primisem o rigă, iar el luase trei cărţi. Sigur, teoretic, exista posibilitatea – infimă – ca el să fi mers pe două culori şi să fi făcut chintă roială, dar cunoscându-l ca pe un mare amator de cacealmale, m-am hotărât să-l plătesc.

Nemaiavând bani, am scos inelul de pe deget (fără să îndrăznesc s-o privesc pe Ileana, care era aşezată lângă mine) şi l-am pus pe masă:

— Sec!

Cercel a luat inelul, s-a uitat o clipă la el, după care şi-a etalat, triumfător, cărţile pe masă:

— Chintă roială, fraiere!

După o clipă de linişte paralizantă, Ileana şi-a scos furioasă brăţara de la mână (o brăţară formată din şase plăcuţe dreptunghiulare din aur, având fiecare o literă din platină, în relief, a numelui său) şi a pus-o pe masă în locul inelului, după care, a fugit plângând în camera ei.

M-am ridicat la rândul meu, tremurând de furie, nu împotriva lui Cercel – aşa cum aţi putea crede – ci împotriva mea; a „jucătorului inteligent” şi lipsit de onoare, care a înşelat (pentru a câta oară?) încrederea femeii iubite.

Am implorat-o zadarnic să-mi deschidă. Nu m-a învrednicit nici măcar cu un refuz. A rămas tăcută în spatele uşii închise, până când, disperat, m-am hotărât să plec.

M-am dus acasă şi i-am cerut tatei cinci sute de lei – „împrumut, până la primul meu salariu”!

Tata, citindu-mi probabil disperarea pe faţă şi în glas, mi-a dat banii fără să mă întrebe nimic, deşi suma reprezenta salariul lui de director, pe o lună.

Am revenit la Colonel şi am recuperat brăţara de la madam Cercel, care şi-o pusese deja pe mână, şi am plecat fără să mai încerc să vorbesc cu Ileana.

A doua zi de dimineaţă, când am vrut să intru la ea, m-a oprit încă de la poartă – ca un Cerber – Colet, fata în casă a Ilenei.

Colet era fosta mea colegă de clasă din Şcoala Primară, cu care împărţeam în fiecare an premiul întâi, şi care avusese neşansa ca încă din clasa întâi să-i moară mama, iar tatăl său şi-a luat lumea în cap, lăsând-o în grija unei bunici bătrâne şi bolnave, care a murit şi ea, când fata era în clasa a patra.

Locuind vis-a-vis de casa Colonelului, Ileana a luat-o sub aripa sa ocrotitoare, salvând-o de la moarte, dar nu şi de Colonel, care a deflorat-o.

Cunoscând foarte bine relaţia mea specială cu Ileana, a încercat să atenueze cât de cât refuzul:

— Dragul meu, îmi pare foarte rău, dar doamna nu te poate primi... azi; mai încearcă mâine.

Nu am insistat. I-am lăsat brăţara şi am plecat să colind, disperat, pădurile şi câmpiile din jurul satului.

În dimineaţa următoare, scena s-a repetat întocmai.

Profund afectat de refuzul acesta neaşteptat, am pornit cu paşi grăbiţi, spre... nicăieri.

Subconştientul, care luase aproape în totalitate locul conştientului, m-a condus şi m-a aşezat în fotoliul meu dintre rădăcinile plopului dinspre răsărit (cel dinspre apus era al Ilenei).

De aproape un an, de când Ileana nu mai intra în stările acelea de „transă”, chinuitoare pentru mine, începusem, din nou, să iubesc locul acesta de linişte cosmică.

Nu ştiu cât am stat acolo, dar, la un moment dat, un gând nebunesc a încolţit în mintea mea bolnavă: timid la început, a explodat brusc într-o halucinantă obsesie: „Ileana mă iubeşte... mă adoră... EU SUNT DUMNEZEUL EI!... Te poţi supăra uneori pe Dumnezeu, dar nu-L poţi renega!... Numai El poate face asta!!!... Eu sunt STĂPÂNUL vieţii şi al morţii... ea şi toate femeile nu sunt – şi nu vor fi niciodată – decât umilele mele SCLAVE!

Gândul acesta paranoic, probabil că nu era altceva, decât reacţia instinctului meu de conservare.

Am coborât liniştit şi maiestuos din fotoliul meu natural – ca un suveran de pe tron – aşteptând aplauzele şi ovaţiile prea-supuselor mele sclave.

În loc de aplauze şi ovaţii – *Eu*, *Stăpânul lumii feminine* – am fost întâmpinat de mugetul batjocoritor al unei vaci lipsite de respect!

Cum Mama Natură m-a înzestrat cu un dezvoltat simţ al umorului (care nu mă părăseşte nici în cele mai dramatice situaţii), la „ovaţiile” primite din partea doamnei vaci, am răspuns cu un nestăpânit hohot de râs – care m-a eliberat de stresul acumulat în aceste zile tensionate.

La privirea nedumerită, aruncată de văcarul care se odihnea la umbra stejarului de peste râu, m-am oprit din râs şi am plecat, jenat, spre casă.

După câţiva paşi, mi-a venit o idee. Nu, nu vă speriaţi; de data aceasta este o idee obişnuită, normală: mâine-dimineaţă am să mă duc la

pescuit de clean, la Dăsnăţui.

În timp ce alergam prin iarbă după lăcuste – făcând tot felul de volte, zig-zaguri şi plonjoane – Colet, care venise să ia urzici pentru puii de curcă şi mă privea de la distanţă, crezând că am înnebunit (poate că aşa şi era!), m-a întrebat nedumerită şi cu teamă în glas:

— Ce naiba faci aci, măi, omul lui Dumnezeu?

— Prind lăcuste. Mâine mă duc la pescuit. Şi, apropo, să nu-ţi mai păzeşti prinţesa, că n-am s-o mai inoportunez cu prezenţa mea. Dacă vrea să-şi ceară iertare pentru suferinţele pe care mi le-a pricinuit, n-are decât să mă caute!

Întorcându-i spatele, am pornit satisfăcut spre casă – fredonând o melodie veselă – şi lăsând-o cu gura căscată de uimire.

Doamne, ce idei trăsnite! Ce caracter imposibil!

Trebuie totuşi să vă mărturisesc, cu oarecare jenă, că toate femeile care mi-au înfrumuseţat şi cărora le-am înfrumuseţat viaţa, au fost cucerite cu ajutorul acestor idei trăsnite! Excepţiile de la această regulă, au fost uitate încă înainte de a fi părăsit patul.

Femeile (deşi nu vor recunoaşte niciodată), preferă bărbaţii care au un strop de nebunie, pentru că ştiu să le incite, să le stimuleze imaginaţia, să le scoată din rutina cotidiană şi să le facă viaţa trepidantă, plină de neprevăzut (chiar dacă, uneori, mai şi doare puţin).

A doua zi de dimineaţă, când Dumnezeu îşi strângea stelele de pe cer cu grebla de argint a zorilor, am plecat la pescuit. (Metafora nu-mi aparţine. Am auzit-o de la nea Gheorghe Bistriceanu – sub forma unei înjurături – când m-am dus să-i fur lubeniţele: „Care eşti mă?! ‘tu-ţi grebla lui Dumnezeu care adună noaptea stelele de pe cer!” Cred că este cea mai poetică înjurătură inventată vreodată de omenire.)

Când am ieşit în stradă, am găsit-o pe Ileana aşteptându-mă pe banca de la poartă, împreună cu Eki. Bucuroşi de revedere, mi-au sărit amândoi în braţe.

După ce am reuşit să-l dau jos pe Eki, am strâns-o fericit în braţe, şi simţindu-i lacrimile fierbinţi, care mi-au ars obrazul, am legănat-o ca pe un copil, până s-a liniştit.

Fericit că Ileana era iarăşi lângă mine, am vrut să renunţ la partida de pescuit, dar m-a refuzat categoric:

— Nu, iubitule, nu trebuie să renunţi la nimic pentru mine. Nimeni nu are dreptul să-ţi cenzureze voinţa! A fost o prostie din partea mea să mă supăr pe tine, atunci când ai pus inelul drept gaj; pentru că tu eşti, nu numai cel mai frumos lucru din viaţa mea, ci şi cel mai important: tu eşti însăşi viaţa mea!

Am privit-o îndelung în ochii aceea mari şi întunecaţi, şi am văzut în ei, cu uimire şi cu teamă, strălucirea stelară a unei adoraţii fără margini, pe care doar Dumnezeu o merită.

Deşi o iubeam, o adoram – mi-aşi fi dat şi viaţa pentru ea – orgoliul meu paranoid o făcea (pentru a doua oară), pe această zeiţă a frumuseţii şi inteligenţei, să-şi ceară iertare pentru o vină care... îmi aparţinea!

Am strâns-o la piept şi i-am sărutat ochii aceia minunaţi, din care izvora atâta dragoste, şi i-am şoptit, sărutându-i buzele fierbinţi:

— Minunea mea, eşti atât de frumoasă şi atât de generoasă, încât mă simt în faţa ta, ca un fir de praf cosmic, pierdut în nesfârşirea Universului. Mulţumesc Cerului că exişti, că mă faci fericit doar privindu-te, şi mă transformi în Dumnezeu, privindu-mă.

După ce am mai sărutat-o de „o mie de ori” pentru că era cam răcoare, iar ea era îmbrăcată cu o rochie subţire, i-am pus pe umeri bluza mea de trening şi am plecat spre pădurea lui Brătăşanu, unde ne aştepta o poieniţă de o frumuseţe greu de descris (cel puţin pentru talentul meu limitat).

La marginea de apus a pădurii, Dăsnăţuiul curge aproape liniar, spălând cu umilinţă parcă „picioarele” bătrânilor şi falnicilor stejari, care au privit – cu secole în urmă – crâncenele bătălii dintre băştinaşi şi hoardele năvălitoare (mărturie stau cei doi uriaşi tumuli, aflaţi în apropiere).

După ce străbate jumătate din lungimea pădurii, râul se repede brusc spre apus, desenând un uriaş U – având braţele de vreo treizeci de metri – după care îşi continuă liniştit drumul spre sud, de-a-lungul lizierei.

Frumuseţea aparte a acestei poieniţe, nu este dată numai de covorul verde al ierbii care o acoperă, şi de măreţia uriaşilor stejari, din partea de răsărit, ci mai ales de pădurea tânără şi deasă, ca o junglă tropicală, de pe malul celălalt al râului.

Pădurea de sălcii şi plopi, care nu depăşesc înălţimea de patru metri – cu excepţia câtorva sălcii bătrâne de pe mal, care îşi întind braţele protectoare deasupra apei – este plină de arbuşti ţepoşi de păducel, porumbar şi măceş, peste care se caţără rugi de mur, iar o liană necunoscută, care acoperă în întregime bătrânele sălcii cu milioane de flori albe, ciudate, semănând cu stelele de mare, şi florile viu colorate în roşu, galben, albastru şi violet, ale unor plante ce-şi fac cu greu loc printre „picioarele” sălciilor, îţi dau senzaţia că te afli pe un alt continent, sau chiar pe altă planetă.

Uf; bine că am terminat! Descrierea mea este la fel de ermetică, precum un tablou de Picasso: frumos colorat, dar din care nu înţelegi,

dacă femeia albastră pe care ţi se pare că o vezi, nu este, cumva, o vacă verde sau un crocodil roşu.

Cel mai inteligent lucru pe care ar trebui să-l fac, ar fi să vă plătesc o excursie până acolo, să vedeţi voi înşivă minunea.

Dar, cum n-am câştigat la loto şi nici nu ştiu dacă mai există poieniţa aceea (nu am mai fost pe acolo de când avea Laura vreo patru ani; deci de vreo douăzeci şi şase de ani), trebuie să vă mulţumiţi cu obscura mea descriere.

Apropo de ieşirea Laurei la iarbă verde: De bucurie că se află în mijlocul naturii, s-a urcat pe o buturugă şi a făcut un spectaculos şi acrobatic salt, drept... într-o uriaşă şi puturoasă baligă!

Drept urmare, am fost nevoit să-i las „acolo” încălţările (ofrandă zeului Apis), spre bucuria ei, de a putea alerga desculţă prin iarba mătăsoasă a pădurii.

Doamne, ce am mai bătut câmpii! Haidem înapoi la dimineaţa aceea a împăcarii mele cu Ileana când, fericiţi, am zburat prin lanurile de grâu şi orez şi prin lăstărişul pădurii, aterizând, cu răsuflarea tăiată, în mijlocul poieniţei.

Am coborât malul abrupt al râului şi ne-am aşezat pe o platformă aflată aproape de nivelul apei (după ce aşternusem un strat de iarbă moale), şi am început să pescuim.

După câteva ore, când ni s-a făcut foame, am făcut bilanţul „muncii” noastre: O mie de îmbrăţişări, două mii de sărutări şi... doi peşti! (Şi aceia prinşi de Ileana!)

În timp ce scoteam mâncarea din sacoşă, Ileana a venit cu o propunere:

— Iubitule, nu vrei să ne îmbogăţim masa cu un peşte prăjit?

— Extraordinar! Asta voiam să-ţi propun şi eu. Pregăteşte tu peştele, iar eu fac focul.

În timp ce ea a curăţat peştele şi l-a frecat cu sare, usturoi sălbatic şi frunze de mentă şi apoi l-a învelit în foi de brustur, ca să se pătrundă de arome, eu am pregătit cărbunii şi nuielele de salcie, cu care am străpuns peştele dela cap la coadă şi le-am aşezat pe nişte crăcane de alun bătute în pământ, de o parte şi de cealaltă a cărbunilor.

Peste un sfert de oră, am mâncat cel mai delicios clean la proţap din lume. Mai ales, pentru că a fost stropit cu vin de buturugă, „omorât” şi aromat cu frunze de vişin, ceea ce îi dădea o tentă de vermut.

La desert, am adunat toate fragile aflate în jurul meu, inclusiv cele de pe buzele Ilenei.

După o masă aşa de copioasă (mâncaserăm peste un kilogram de

peşte şi băusem cam tot atâta vin!), era binevenită o oră de odihnă pentru mine şi o oră de somn pentru Ileana, care petrecuse o noapte albă.

Am aşezat la rădăcina unui stejar un strat gros de iarbă, pe care l-am acoperit cu un „pled” din frunze şi flori de izmă sălbatică (aşa cum făcuse Mica, cu exact doi ani în urmă), şi am încercat s-o adorm pe Ileana.

Spre surprinderea mea, Ileana, care era de o excesivă pudicitate, a devenit mai mult decât impudică: sub pretextul că îi este foarte cald, şi-a dezvelit provocator sânii şi şi-a ridicat fusta pentru a-şi coborî chiloţeii, atât cât să mă aţâţe cu strălucirea de aur a cârlionţilor dintre coapse.

Văzând lipsa de reacţie din partea mea (locul nu era prea izolat: doar la câţiva paşi, trecea cărarea care lega satul de conacul lui Brătăşanu), a devenit de-a dreptul neruşinată, mângâindu-mă şi sărutându-mă pe cele mai erogene părţi ale corpului!

Cum raţiunea este dominată întotdeauna de simţuri, se înţelege că nu am putut rezista tentaţiei şi i-am smuls rochia, după ce în prealabil, îmi dăduse şi ea jos hainele de pe mine.

Am făcut dragoste acolo, pe iarbă şi despuiaţi, ca strămoşii noştri din epoca de piatră.

Până şi păsărelele din jur şi-au încetat uimite trilurile, pentru a ne privi şi a asculta „cântecul” dragostei noastre; început cu notele joase ale gemetelor de plăcere şi terminat cu acutele ţipetelor de dureroasă plăcere, din timpul orgasmului.

După ce ne-am liniştit, de-abia am reuşit s-o îmbrac cu rochia, pentru că era deja adormită.

M-am culcat şi eu lângă ea şi, când m-am trezit, am constatat cu uimire, că soarele invadase cu lumina amiezii toată poieniţa.

Am vrut s-o trezesc ca să plecăm acasă, dar când am văzut ce frumos doarme, zâmbind fericită unui vis numai de ea ştiut, am renunţat şi m-am rostogolit uşor din „pat”, şi m-am dus să-mi mai încerc norocul la pescuit; deşi toţi pescarii ştiu că la amiază, este o perioadă moartă de vreo două-trei ore.

După vreo oră de încercări eşuate de a mai prinde vreun peşte, plictisit şi toropit de căldură, m-am hotărât să-mi închei partida de pescuit.

În timp ce strângeam alene undiţa, un strigăt disperat al Ilenei a răsunat în poieniţă:

— Bebeee! Ajutooor!

Am urcat speriat malul, iar scena de coşmar pe care am văzut-o, mi s-a părut ireală. Era cu siguranţă doar un vis; aşa ceva nu se poate întâmpla decât în filme sau, oricum, nu mie, ci altcuiva: doi indivizi

încercau să o violeze pe Ileana!

Unul dintre ei, cel care o prinsese de mâini şi care era cu faţa spre mine, nu-mi era cunoscut, în schimb, cel care o prinsese de picioare – deşi era cu spatele spre mine – îmi era foarte bine cunoscut: era Sabin, un fost puşcăriaş, cu domiciliul forţat în satul nostru, şi care lucra la ferma lui Brătăşanu. Era un tip solid (fusese boxer) şi deosebit de agresiv, mai ales când se „tămâia”.

Deşi era un obsedat sexual, nu se atinsese de nicio femeie din sat, pentru că acestea, temându-se de el, îl ocoleau.

În toamna trecută, îl bătusem împreună cu un prieten, Luţă Delcea, pentru că încercase să o agreseze pe Minca, verişoara mea.

După ce mi-am revenit din surpriză şi am înţeles că totul este absolut real, din câteva salturi am fost în faţa necunoscutului care, văzându-mă, i-a eliberat mâinile Ilenei şi a vrut să se ridice, dar, cu un şut bine plasat în figura dominată de un nas cât un ardei gras, l-am răsturnat pe spate, transformându-i ardeiul într-o ditamai pătlăgea roşie, spartă. Furios, ca un taur când vede culoarea roşie, i-am mai tras un şut între picioare, strivindu-i „bijuteriile”!

A scos un răcnet ca de animal înjunghiat şi a început să se târască spre cărare.

Când m-am întors spre Sabin, care era undeva în spatele meu, am fost speriat de moarte, văzând-o pe Ileana scoţându-şi pistolul din geantă şi îndreptându-l spre el.

— Nu! Lenuş, te rog, nu face asta. Lasă-mi-l mie!

Am întins uşor mâna dreaptă şi i-am luat pistolul, iar cu stânga, i-am aplicat o lovitură de carate peste laringe, lui Sabin.

În mod normal, lovitura ar fi fost mortală, dar pentru că a fost dată din apropiere şi cu mâna stângă, efectul a fost limitat la oprirea respiraţiei pentru câteva secunde; timp suficient de lung pentru a nu se putea apăra împotriva năpraznicului upercut de dreapta, cu care l-am trimis în lumea viselor.

A căzut ca fulgerat, iar eu, în culmea furiei, i-am pus pantoful pe faţă şi l-am răsucit de câteva ori, transformându-i faţa într-o masă de carne însângerată.

În afara celor două personaje, cărora le-am stâlcit mutrele, se mai afla unul, care privise îngrozit la cele întâmplate: Mărin al lui Zuţă, un consătean – coleg de muncă şi de pahar cu ceilalţi – care fiind un om liniştit şi la locul lui, nu participase la acţiunea acestora.

L-am chemat să-şi ia colegul:

— Mărine, vino măi, şi-ţi ia golemul ăsta de aici, până nu-l fac

cioburi!

Mărin s-a apropiat cu teamă, şi ajutat de mine, a plecat cu „cotletul”.

Când au ajuns pe cărare, Sabin mi-a şuierat printre buzele sparte:

— Ne mai întâlnim noi!

Şi ne-am mai întâlnit! Chiar în toamna aceea, la o nuntă, când i-am tăiat amândouă mâinile cu cuţitul, pentru a-i putea lua o bâtă cu care voia să mă lovească.

Intâmplarea aceasta traumatizantă a afectat-o atât de profund pe Ileana, încât i-a indus o stare de paranoia. Nu numai că nu a mai călcat niciodată în poieniţă, dar umbla cu pistolul fără piedică, având cartuşul pe ţeavă, şi la cel mai mic zgomot, atunci când ne aflam undeva mai izolaţi, scotea arma din geantă!

Eu, deşi mă bazam pe forţa, viteza de reacţie deosebită şi cunoştinţele de karate, judo şi box (mă antrenasem cu Nicu Cirlă, campion naţional), nu m-am mai despărţit niciodată de Beretta mea, până în 1960, când am fost în vizită la unchiul Ionică Bâzdoacă, la Podari.

Seara, înainte de culcare, am scos pistolul din buzunar şi l-am pus pe noptieră, exact în clipa în care unchiul Ionică intra în cameră. Când a văzut arma, mi-a spus încruntat:

— Pune-l în buzunar şi vino cu mine!

M-a luat de braţ şi m-a dus în magazia districtului C.F.R., unde era picher, şi deschizând lacătul unei lăzi cu scule, a scos din ea o cârpă în care era învelit un pistol rusesc – T.T.

— Îl vezi? Eu îl arunc imediat în W.C., şi tu ar trebui să faci la fel, pentru că, dacă ne prinde Securitatea cu ele, nu numai că vom face zece ani de pârnaie, dar ar putea să ne şi împuşte, ca fiind duşmanii poporului!

Cum nu era omul pe care să-l contrazici fără argumente solide, i-am întins, cu părere de rău, frumosul meu pistol.

Fără niciun alt cuvânt, a deschis uşa W.C.-ului şi le-a aruncat înăuntru. Cel puţin aşa am crezut eu, pentru că, după patruzeci de ani, în 2002, Relu a găsit Beretta în peretele dublu al unui stup de albine!

Că era pistolul meu, o dovedeau cele cinci cartuşe care se mai aflau în încărcător, pentru că două din cele şapte lăsate de Ilieş, le trăsesem eu, într-o situaţie cel puţin ciudată; prin august 1948, voiam să-mi cumpăr o bicicletă, şi cum prin magazine nu se găsea aşa ceva, întrebam în stânga şi în dreapta, doar, doar, voi descoperi un vânzător.

După zile de căutări, am descoperit în gara Craiovei un cetăţean din Băileşti, care avea de vânzare o bicicletă nou-nouţă!

Ne-am urcat în tren şi am pornit spre Băileşti. Ajunşi acolo, omul

mi-a spus că, de fapt, bicicleta se găseşte la Galiciuica – un sat aflat la vreo opt-zece kilometri de oraş!

Am acceptat şi varianta asta, mai ales că tipul avea o şaretă cu un cal care îl aşteptase în gară.

Deoparte şi de cealaltă a drumului, străjuit de tot felul de copaci, care formau un tunel întunecat, se întindeau viile băileşteni lor şi galicenilor. Când am ajuns pe la jumătatea distanţei, omul a oprit şareta, sub pretextul că vrea să-şi vadă via, şi m-a invitat şi pe mine să cobor. Temându-mă ca nu cumva, să fiu atras într-o cursă, am coborât după ce am tras două gloanţe în ciorile care croncăneau prin copaci, pentru a-l face să renunţe, dacă intenţiona cumva să mă atace. Probabil că asta şi urmărea, pentru că ajunşi la el acasă, mi-a arătat bicicleta, dar nu a mai vrut să mi-o vândă, deşi i-am oferit o sumă mult mai mare decât stabilisem iniţial.

M-a dus înapoi la Băileşti, după ce l-am ameninţat cu pistolul, pentru că voia să mă întorc la gară *per pedes apostolorum*!

Nu o să vă vină să credeţi, dar aş fi vrut din tot sufletul să mă refuze! Simţeam o plăcere diabolică să-l împuşc pe acest individ care îşi bătuse joc de mine! Era pentru prima oară (dar se va mai repeta de câteva ori cu şi mai mare acuitate), când sentimentul acesta criminal îmi invada creierul, acoperindu-mi cu un văl de euforie, de împăcare cu sine şi cu universul, conştiinţa.

Inspăimântător era faptul că nu-mi puteam controla pornirea aceasta criminală. Era un paradox imposibil de descifrat.

Deşi eram un sentimental (îmi părea rău să strivesc o gâză, să rup o floare), totuşi aş fi ucis un om fără niciun regret, cu aceeaşi indiferenţă şi normalitate, cu care ucizi o muscă!

Până la urmă totul s-a terminat cu bine, şi o dată ajuns la Craiova, am găsit şi bicicleta mult visată. A fost o bicicletă blestemată, pe care am folosit-o până în septembrie când am plecat la şcoală, apoi am vândut-o gestionarului de la depozitul de lemne din gara Portăreşti, şi care a doua zi, s-a izbit cu ea de un trunchi de copac şi a murit!

*

August 1952. Au trecut aproape trei luni de la întâmplarea aceea nefericită din poieniţă – timp atât de dens în întâmplări, încât ele singure ar putea umple paginile unui roman.

Cum zilele îmi sunt numărate (o doamnă insistentă, cu o „cosiţă” strălucitoare, îmi face o îndrăcită curte, şi cum eu – mă ştiţi – nu pot

rezista femeilor...), am să fiu foarte succint.

În iunie, după examenul de diplomă, am fost repartizat la Direcţia Agricolă Timişoara.

Profitând de prezenţa directorului uzinei „Tractorul” din Braşov, la o şedinţă, m-am transferat la Braşov. Acesta, fiind şi el Juvete şi mare amator de fotbal, mi-a promis că îmi va lua o derogare de la Ministerul Industriei, care să-mi permită să mă prezint la examenul de admitere la facultate, fără să mai fac cei trei ani de practică prevăzuţi de un recent decret. (Era perioada de industrializare forţată a ţării, şi neprezentarea la locul de muncă se pedepsea cu trei ani de închisoare!). În schimbul acestei facilităţi, mă angajam să joc fotbal la echipa „Tractorul” până la terminarea facultăţii.

Bucuros de „afacerea” pe care o încheiase, directorul mi-a dat imediat zece zile de concediu (plătit, tot imediat, din propriul buzunar).

În cele patru zile cât am rămas la Portăreşti, înainte de a pleca spre Braşov, nu m-am despărţit nicio clipă de Ileana – cu excepţia nopţilor, pe care şi le petrecea fiecare în patul său, considerând că intimitatea somnului nu trebuie tulburată nici măcar de dragoste.

În fiecare dimineaţă, Ileana mă trezea, aducându-mi la pat tava cu bunătăţi, pregătite de ea împreună cu mama sau, dimpotrivă, o trezeam eu, ducându-i tava pregătită de Colet, atunci când mă trezeam înaintea ei.

După ce „curăţam” tava, decolam în trombă spre braţele deschise şi primitoare ale copacilor uneia dintre cele trei păduri ce înconjurau satul.

Decolam în trombă, pentru că, parcurgerea în fugă a distanţei până la pădure, reprezenta singurul meu antrenament în vederea participării la jocul noii mele echipe.

Ileana mă uimea de fiecare dată cu vitalitatea sa neobişnuită. Deşi alergam împreună aproape doi kilometri, la sfârşitul cursei, participa, fără vreun efort vizibil, la sprintul final de două sute de metri!

Ne odihneam „pescuind” îmbrăţişări, mângâieri, sărutări şi, uneori, câte un peşte.

„Obosiţi” de atâta pescuit, ne întindeam în iarbă şi vorbeam, şi vorbeam, până ce, toropiţi de căldură, plonjam în apa răcoroasă a râului şi ne bălăceam până când „soarele ajungea în dreptul burţii”, cum spunea bunica şi, atunci, porneam în căutarea celui mai apropiat „restaurant”.

În prima zi, ne-am ospătat la o stână. Cu mămăliguţă caldă, cu caş dulce şi ceapă ucisă pe genunchi (cu pumnul şi presărată cu sare neagră, să-i fugă iuţeala), şi cu saramură din peştele prins de noi, la care baciul a adăugat, cu de la el vrere, un ardei atât de iute, încât şi după câteva ore – deşi mâncaserăm două lubeniţe uriaşe – când sărutam buzele Ilenei,

aveam impresia că sărut scoarţa stejarului, la umbra căruia ne odihneam, atât de amorţite îmi erau buzele.

Când i-am spus Ilenei, că buzele ei sunt asemenea scoarţei de copac, s-a „înfuriat” atât de tare, încât mi-a aplicat, în glumă, o lovitură de karate la nivelul ochilor. Ferindu-mă instinctiv de lovitură, m-am dezechilibrat şi am plonjat, îmbrăcat, în râul care curgea în spatele meu.

Temându-se că am să mă supăr pe ea, Ileana a găsit o rezolvare originală a temerilor sale: a sărit şi ea în apă alături de mine, şi, tot îmbrăcată!

M-a prins în braţe şi, sărutându-mă, s-a întâmplat o minune: îi simţeam iarăşi catifeaua parfumată a buzelor, şi fiorul bucuriei vrăjite al sărutărilor sale, mi-a străbătut din nou trupul.

Am ridicat-o deasupra apei şi, traversând râul, am aşezat-o pe nisipul fierbinte al plajei. După ce am încercat – fără succes – să-i dau jos rochia care i se lipise de trup, am avut-o aşa, pe jumătate dezbrăcată (ca şi mine, dealtfel)!

Când am coborât din înălţimile albastre ale cerului, unde ne aruncase furtuna dragostei, şi ne-am privit, am izbucnit în nesfârşite hohote de râs. Speriaţi de ecoul reverberat de pădure, am fugit în apă, să nu ne vadă cineva, în ce hal arătam.

După ce ne-am întins hainele la soare să se usuce, ne-am plimbat goi prin pădure, precum Adam şi Eva prin Rai, cu deosebirea că nouă ne lipsea până şi insignifianta frunză de viţă!

Deşi Ileana nu era adepta împerecherilor multiple, nu a putut rezista ispitei „şarpelui” care-i mângâia, la fiecare îmbrăţişare „minunea”, iar eu nu am putut rezista ispitei de a nu muşca din merele de aur ce dansau în ritmuri fascinante, la fiecare mişcare a noii Eve, aşa că... inevitabilul s-a produs: am fost izgoniţi din Raiul răcoros al pădurii, în Iadul fierbinte al nisipului de pe malul râului, unde chinurile inimaginabilelor plăceri au luat sfârşit, o dată cu ţipetele înăbuşite de halucinanta încleştare a gurilor, flămânde de dragoste şi de dorinţa eternei contopiri a trupurilor şi a sufletelor celor două necredincioase fiinţe, într-una singură – pură şi nemuritoare – ca Stăpânul Universului!

În ziua următoare, am mâncat la grădina I.A.S.-ului, care era chiar la marginea Pădurii Statului. Cum foamea noastră atingea cota maximă pe la ora două, de fiecare dată ajungeam la „restaurante”, la „spartul târgului”, când oamenii obişnuiţi răseseră totul de pe masă.

Aşa s-a întâmplat şi astăzi, dar nea Rafailă, amabil ca deobicei, s-a oferit să ne pregătească o salată sârbească – dacă mai răbdăm o jumătate de oră. Am acceptat „cu plăcere”.

Ca treaba să meargă mai repede, noi am făcut focul, iar gazda a adunat din grădină cinci-şase roşii, trei-patru ardei roşii româneşti şi un ardei iute (dar în limitele bunului simţ), pe care le-a pus la copt pe o tablă. Şi pentru că nu avea nici pâine, a aruncat în spuză şi câţiva cartofi.

Când roşiile şi ardeii s-au copt, le-a curăţat de coajă şi le-a tocat mărunt, împreună cu două cepe şi doi căţei de usturoi, după care le-a dat un praf de sare şi le-a înecat în ulei.

Trebuie să vă mărturisesc, cu mâna pe inimă, că n-am mâncat niciodată o mâncare mai gustoasă decât această „salată”. Am lins, la propriu, uriaşa strachină de pământ în care fusese salata, mai ales că omul ne mai tratase şi cu câte o ulcică de vin.

În cea de a treia zi, pentru că ne aflam la marginea de sud a Pădurii Statului – spre Bârca – la confluenţa Dăsnăţuiului cu Euruga (pârâul care curge pe lângă satul nostru), şi nu se găsea niciun „restaurant” prin apropiere, am hotărât să ne descurcăm singuri.

Deşi erau o mulţime de grădini şi bostane pe malul râului, nu se afla niciun om prin apropiere care să le păzească, aşa că, eu am „împrumutat” câţiva porumbi şi o lubeniţă, iar Ileana un pepene!

Am tulit-o repede în pădure cu prada, unde am pregătit cel mai original prânz: peşte la proţap şi scoici aromate cu ardei iute şi usturoi – în spuză, iar în loc de pâine, porumb copt. La desert: pepene, lubeniţă, multe, multe sărutări şi... „alte bunătăţi”.

În ultima zi, foamea ne-a surprins la finalul unui epuizant concurs de înot contra curentului apei, pe Dăsnăţui, în Pădurea Cerătului.

Cum cea mai apropiată sursă de hrană era ferma lui Brătăşanu, aflată la vreun kilometru de locul în care ne aflam, şi cum zootehniştii şi veterinarii de acolo îmi erau foarte buni prieteni, am considerat că ar fi momentul potrivit să le facem o vizită; mai ales că Ileana nu o văzuse niciodată, iar eu nu mai fusesem pe acolo de cinci ani.

Se zvonise atunci, în vara anului 1947, că terenurile agricole ale proprietarilor care nu şi le lucrează singuri, vor trece în proprietatea statului.

Pentru că terenurile noastre erau lucrate dintotdeauna de dijmaşi, tata, speriat, a convocat „consiliul de familie”, format din mama, tanti Polina, tanti Gherghina (surorile tatei), bunica şi subsemnatul (pe post de observator).

Bunica, o femeie aprigă, care îşi crescuse singură cei şapte copii, a hotărât, fără să se mai consulte cu ceilalţi:

— Mâine, vă duceţi toţi la secerat!

Eu am izbucnit în râs, imaginându-mi-i pe cei patru „agricultori” –

care nu puseseră mâna, în viaţa lor, pe o seceră – adunând spicele, în mijlocul câmpiei încinse mai ceva decât cuptorul lui Ghindă, fierarul!

Bunica şi-a îndreptat ameninţător spre mine băţul, pe care se sprijinea de obicei, şi a decretat:

— Nu râde, râtane! Te duci şi tu cu ei; să pui pe legătură!

— Nici de-al dracu’ mamaie! Am fundul prea fin, ca să mi-l ardă soarele pe câmp!

Şi, cum se pregătea să mă altoiască cu ciomagul, am zbughit-o pe uşă afară.

Dimineaţa, devreme, mai mult adormiţi decât treji, ne-am urcat în căruţa unui vecin, care ne-a dus până la locul supliciului.

La început, am fost neplăcut surprins să constat, că „agricultorii” chiar îşi luaseră în serios munca (eu trebuind să adun mănunchiurile de grâu şi să leg snopii, nu eram prea încântat de vrednicia lor) dar, după ora nouă, când se făcuse deja prea cald, perioadele de pauză la umbra porumbilor erau tot mai dese şi mai lungi, decât cele de muncă.

Pe la prânz, tata m-a trimis la conacul lui Brătăşanu, care se afla la câteva sute de metri, să aduc apă proaspătă.

Cum toată dimineaţa aşteptasem cu nerăbdare să văd conacul, am alergat într-un suflet până la păduricea de stejari seculari, printre care se ascundeau clădirile.

Am fost profund dezamăgit, când am constatat că nu erau nici alei mărginite de trandafiri şi nici clădiri monumentale, aşa cum văzusem la alte moşii. Părea mai degrabă o fermă din America de Sud, ascunsă în sălbăticia junglei. Singurul lucru care mi-a atras atenţia, au fost două excavatoare albastre, ce se aflau pe fundul unei uriaşe gropi, şi care fuseseră aduse de fiul lui Brătăşanu pentru construcţia unui lac cu fântâni arteziene, aşa cum văzuse el la Versailles.

Din nenorocire pentru el, a început în paralel şi construcţia unei fabrici de utilaje agricole în centrul Craiovei (cunoscută după naţionalizare ca uzina „7 Noiembrie”. Am spus din nenorocire, pentru că în timpul unei verificări a construcţiei, a căzut de la înălţime şi a murit.

După această tragedie, Brătăşanu a plecat definitiv la Paris, iar lucrările de modernizare a conacului au fost abandonate.

M-am întors, trist şi dezamăgit, la ai mei, care tocmai pregăteau masa.

După prânz, căldura lui Cuptor – devenită înăbuşitoare – l-a determinat pe tata să comande retragerea din faţa „inamicului”, care îi copleşise cu gradele sale.

Au plecat spre casă de-abia târându-şi picioarele, până la Dăsnăţui,

unde au sărit în valurile răcoroase ale râului.

Remontaţi, au plecat spre sat cu hainele şiroind de apă.

Seara, tata a venit cu o idee inedită (eu i-aş fi zis idioată – dacă aş fi avut curajul să o spun): să se îmbrace cu cămăşi de noapte, lungi până în pământ, din lada de zestre a bunicii! „Aşa ne va fi mai răcoare, mai ales dacă le îmbrăcăm pe pielea goală” şi-a încheiat tata discursul.

Pentru că ceilalţi l-au aprobat, i-am lăsat în plata Domnului şi am plecat în vizită la Ileana.

A doua zi, am fost nevoiţi să mergem pe jos până la lot, fiindcă nea Oprea, căruţaşul, plecase la Bistreţ după peşte (era un fel de negustor ambulant).

Când am ajuns acolo, deja începuse să se instaleze canicula, aşa că „agricultorii” şi-au pus rapid cămăşile şi au purces la treabă.

A fost momentul în care am înţeles semnificaţia acelui neînţeles, pentru mine: „Cu un ochi râd şi cu celălalt plâng”.

Deşi aveam în faţa ochilor cea mai hazlie scenă pe care am văzut-o vreodată, nu puteam nici măcar să zâmbesc; pentru că sufletul mi se frângea de jale privind femeile acestea care până ieri purtaseră rochii scumpe din mătase, şi la tata, care purta doar costume din stofă englezească, îmbrăcaţi în cămăşile acestea aspre din in topit, ca nişte călugări franciscani.

Dacă aş fi fost mai mare, cu siguranţă aş fi luptat alături de Grupul de Rezistenţă Armată, ce se opunea comunizării ţării.

Spre prânz, tata a îngenuncheat în ţărână, şi înfigând cu obidă secera în pământ, şi-a lipit fruntea de pământul fierbinte şi i-a cerut iertare bunicii:

— Iartă-mă, mamă, că nu-ţi pot păstra pământul pentru care te-ai luptat o viaţă, dar nu m-ai învăţat cum să-l apăr. Nu pot şi nici nu ştiu cum să fac asta!

Am îngenuncheat lângă el şi, îmbrăţişându-l, l-am încurajat:

— Lasă, tată, că niciodată n-am mâncat pâine de pe pământul ăsta! Pâinea noastră, cea de toate zilele, a fost adusă de tine cu truda minţii tale, nu cu cea a braţelor.

S-a ridicat şi, sprijinindu-se pe umărul meu, a anunţat predarea definitivă şi necondiţionată a pământului bunicii, în mâinile sorţii:

— Gata! Haideţi acasă! Nu suntem noi, nici primii şi, poate, nici ultimii, care îşi pierd pământul.

Când i-au spus bunicii, contrar caracterului său voluntar, n-a comentat în niciun fel, doar s-a retras în camera ei, refuzând să mai mănânce şi să mai vorbească cu cineva, câteva zile.

După zborul acesta dureros în timp, să ne întoarcem la ziua aceea minunată de august când, fericiţi, eu şi cu Ileana alergam ţinându-ne de mână, prin colbul fierbinte al câmpiei, spre ferma lui Brătăşanu.

Când am pătruns în paradisul răcoros al pădurii, am fost întâmpinaţi de o armată de îngrijitori, care ne-au însoţit până la clădirea în care se aflau birourile zootehniştilor.

Am fost primiţi cu atâta căldură, încât, interminabilele lor îmbrăţişări şi sărutări riscau să ne facă să sucombăm de foame, dacă n-ar fi intervenit Mioara, soţia şefului de fermă, cu întrebarea tradiţională a românului, când îi trece pragul un străin:

— Măi, copii, voi aţi mâncat?

— Nuuu! Suntem gata să leşinăm de foame, dacă nu ne daţi ceva de mâncare! – am răspuns eu „, jumulindu-mă” din mijlocul preaiubitorilor mei prieteni.

Când au auzit ce nenorocire se poate abate peste capetele prietenilor lor, aceştia ne-au luat pe sus şi ne-au dus în sala de mese a cantinei, unde geamurile zornăiau, ca la cutremur, de sforăiturile bucătarului.

Ca la o comandă, am ţipat toţi într-un glas:

— Ilieee!

Şi, pentru că acesta deschisese doar pe jumătate un ochi, cu care nu vedea pe nimeni, Gicu Brănescu, vărul meu, care făcea şi el parte din rândul zootehniştilor, i-a ţipat în ureche:

— Scoală-te, mă, dracului, o dată! Lumea moare de foame şi tu dormi!

L-a înşfăcat apoi de chică, şi au dispărut amândoi în bucătărie, de unde a revenit, după doar două minute, cu o pâine şi cu o felie de brânză:

— Luaţi o gustare, până se face friptura.

Nici nu înghiţisem bine prima îmbucătură şi, ca prin farmec, au apărut pe masă două sticle cu vin negru de buturugă şi paharele aferente.

Gicu, care era liderul grupului, şi care mă domina şi pe mine – nu atât prin „prezenţa sa scenică”, cât mai ales prin vârstă (toţi aveau cel puţin zece ani mai mult decât mine), a chemat-o la ordine pe Mioara:

— Mioriţă-laie, laie-bucălaie, aşa îţi tratezi tu musafirii? Cu molan ordinar din care beau doar pălmaşii? Adu dracu’ şi tu o sticlă de la tata popa (Mioara era fiică de preot), că doar ştii ce maţ fin are Bebe!

„Oiţa” a părăsit puţin jenată încăperea şi a revenit cu o sticlă în care se zbătea, nerăbdătoare să iasă în lume – spre a-i bucura trupul şi sufletul – o licoare aurie.

Când am gustat din ea, mi s-a părut că sunt în Olimp, la masa lui

Zeus, şi că o zeiţă – cam durdulie – îmi toarnă în cupă nectarul fermecat al zeilor. Am vizitat multe crame şi am degustat nenumărate soiuri de vinuri – din cele mai renumite – dar niciunul nu se poate compara cu „vinul popesc” pe care l-am băut atunci (din păcate, pentru prima şi ultima oară).

Pentru cei interesaţi, iată reţeta: Se ia must din struguri de Riesling, culeşi toamna târziu, după ce au fost sărutaţi de prima brumă, şi se pune să fermenteze împreună cu miere de albine (neapărat de mai). După ce a dormit netulburat toată iarna, se pune în sticle primăvara, când parfumul vinului se împleteşte cu cel al florilor de salcâm şi de tei, dulceaţa lui devine comparabilă cu dulceaţa fină a fragilor sălbatici, iar tăria sa este la fel de ameţitoare ca prima iubire, apărută în primăvara vieţii.

Lipseşte însă un „mic amănunt”: proporţia amestecului, cu care părintele Bachus, cum îi spunea ginerele socrului său, a plecat în lumea zeilor, fără să ne divulge secretul acestei licori.

Nu terminase Mitică, şeful fermei, să-mi povestească reţeta vinului, când, a apărut Ilie, împreună cu o femeie, cărând fiecare câte două farfurii pline cu muşchiuleţi, măduvioare, ficăţei şi fudulii (toate făcute la grătar).

Nu o să vă vină să credeţi, dar, deşi niciunul dintre noi nu era vreun gurmand, doar după câteva minute, farfuriile erau mai curate decât fuseseră vreodată. Şi fără ca altcineva, în afară de mine şi de Ileana, să se atingă de ele!

Ceilalţi mâncaseră mai înainte şi, oricum, fiind o fermă zootehnică, nu prea mai erau tentaţi de asemenea bunătăţi.

Ca desert, ne-au fost serviţi faguri de albine, pe care Mitică ne-a obligat să-i mâncăm cu ceară cu tot şi, pe deasupra, să bem o gură de vin după fiecare înghiţitură. Aş spune că au fost delicioşi, dacă nu ne-ar fi creat o problemă: Ileana putea să bea un pahar cu vin fără să se întâmple nimic deosebit, dar după cel de al doilea (pe care, acum, l-a băut cu fagurele) îşi pierdea controlul, devenind nu numai euforică, ci şi supervolubilă – acaparând atenţia tuturor, cu subiectele abordate (de care în mod normal s-ar fi ruşinat).

După „lupte seculare”, care au durat mai mult de o jumătate de oră, am reuşit să o smulg din mijlocul prietenilor, care se amuzau copios de această latură necunoscută a Ilenei. Dumnezeu să-i ierte şi să-i aşeze la dreapta Sa – dar n-aş prea crede, la cât de ai dracului au fost la viaţa lor! Au furat (şi eu cu ei), s-au culcat cu toate femeile care le-au ieşit în cale (şi eu la fel), nişte bătăuşi şi nişte scandalagii (hop şi eu!). Şi, ca să n-o mai lungesc, au încălcat şi am încălcat toate legile Domnului şi ale oamenilor! Probabil că mă aşteaptă nerăbdători, pe prima stradă la

dreapta când intri în Iad, în cazanul cu smoală aromată cu pucioasă, al „aleşilor”.

Puţin supărat pe ea, nu m-am oprit din fugă până la Dăsnăţui, unde mi-am dat jos hainele şi am sărit în apă. După un minut sărea şi ea în râu, lângă mine. M-a prins în braţe, şi încolăcindu-şi picioarele în jurul meu, şi-a lipit gura de gura mea într-un sărut dementţial, care ne-a dus pe fundul râului.

Când am ieşit la suprafaţa apei eram sufocaţi – nu de lipsa oxigenului, cum aţi putea crede – ci de dorinţa nebună, nebună, de a face dragoste!

Şi, am făcut. Acolo, în apă!

Deşi mai încercasem odată cu Dorina, cobaiul meu în experienţele sexuale, nu reuşisem decât un eşec lamentabil.

De data asta însă, am descoperit o metodă extraordinară de a o face. În timpul orgasmului, în loc să zburăm spre al nouălea cer, noi am plonjat spre adâncurile râului, de unde am ieşit cu minţile sufocate de plăcere şi cu plămânii plini de apă.

Deşi curentul apei ne purtase vreo sută de metri de locul unde ne lăsasem hainele, şi deşi înghiţisem jumătate din apa râului, ne-am propus totuşi să mai repetăm această fantastică experienţă! (Al dracu’ Mitică, ce mai „Viagra” ne-a dat!)

Seara, după cele patru zile trăite cu maximă intensitate, în care importantă era doar clipa prezentă, Ileana mi-a amintit că mai există şi un viitor – unul destul de sumbru:

— Mâine, când pleci spre gară, te rog să treci să mă iei şi pe mine. Vreau să fiu lângă tine până în ultima clipă!

Un fior mi-a străbătut trupul, la gândul că n-am s-o mai văd atâtea luni (probabil până la vacanţa de iarnă).

Am implorat-o să facă o excepţie şi să doarmă la mine:

— Lenuş, iubirea mea eternă, dragostea mea nepreţuită, blânda mea rază de lună, strălucirea de aur a pulberii de stele, te rog, te implor, rămâi la mine în noaptea asta! Vreau să-ţi simt, pentru ultima oară, trupul fierbinte vibrând alături de mine, să mă adormi cu mângâierile buzelor şi mâinilor tale fermecate, te rog!

Deşi o adoram, exprimarea aceasta redundantă îmi fusese dictată de oportunistul din mine, care ştia că pe Ileana o încântă această exprimare extravagantă.

Zâmbind fericită, s-a culcat îmbrăcată lângă mine, şi m-a mângâiat până ce am adormit.

Când m-am trezit, Ileana nu mai era lângă mine. Probabil plecase

imediat după ce mă adormise.

Deşi mă trezisem de mult, n-am coborât din pat până ce n-am fost „botezat” – cu o cană cu apă – aruncată în cap de prietenul meu, Gigi Alecu, tehnicianul veterinar, cu care trebuia să plec la Dobrun (satul său natal, aflat undeva pe lângă Balş), pentru a întări echipa lor de fotbal, într-o confruntare tradiţională cu cea a altui sat, Osica de Jos. De la Dobrun voi pleca mai departe spre Braşov – cu o escală de patru zile la Bucureşti – unde se desfăşoară Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenţilor.

Pe la ora nouă, când am trecut s-o iau pe Ileana, m-a întâmpinat pe terasă, furios, Colonelul:

— Ce dracu’ măi omule, n-ai putut găsi şi tu un post mai aproape? Te-ai dus la dracu-n praznic, ca s-o chinui pe Ileana! Cui o laşi acum? Vrei să moară de singurătate?

Am ridicat din umeri ca un idiot, şi am răspuns, la fel de idiot:

— Nu!

M-a privit nedumerit şi, făcând un gest de lehamite, a ieşit în stradă, trântind poarta după el.

Când am intrat în living şi am văzut ochii Ilenei, plini de lacrimi şi încercănaţi de nesomn, am înţeles furia Colonelului.

Am îmbrăţişat-o, i-am sărutat ochii înlăcrimaţi, părul şi buzele şi, îngenunchind la picioarele ei, i-am spus (hotărât lucru, astăzi este ziua mea „fastă” pentru ideile cretine):

— Lenuş, m-am hotărât: nu mai plec la Braşov! Mai bine mă duc la închisoare!

Ileana a îngenuncheat lângă mine şi a replicat speriată:

— Ce-i cu tine, copile, ţi-ai pierdut minţile? Cum să te duci la închisoare? De-abia atunci aş muri! Nici nu vreau să mai aud asemenea cuvinte. Hai, sus! Că pierdem trenul.

M-a ajutat să mă ridic, şi am pornit încet spre gară – pe calea ferată – unde eram feriţi de privirile curioase ale oamenilor.

După ce am trecut de cantonul de la marginea satului, ne-am lipit unul de celălalt, şi nu ne-am mai despărţit până la plecarea trenului.

Pe parcursul celor treizeci de minute, cât a durat drumul, nu am schimbat nici măcar un cuvânt.

Nici nu ar fi fost necesar. Privirile, mângâierile şi sărutările, ne transmiteau gândurile şi sentimentele, mult mai bine decât ar fi putut-o face cuvintele.

Am ajuns la gară o dată cu trenul. Alecu, care venise mai devreme cu surchiul cu bagajele, m-a smuls din braţele Ilenei şi m-a ajutat să urc pe scara vagonului, care se pusese deja în mişcare.

În clipa aceea, am mai avut o idee trăsnită (sper să fie ultima pe ziua de astăzi). Ideea în sine nu era chiar tâmpită: voiam ca Ileana să mă însoţească până la Craiova, dar modul de a o pune în aplicare era greu de calificat: cretinism? Nebunie? Sau şi una şi alta?

Pentru că trenul căpătase deja viteză, când am ajuns în dreptul impiegatului de mişcare, pe care îl cunoşteam, i-am strigat disperat:

— Mitică, opreşte, măi, trenul; să se urce şi Ileana!

Mitică m-a privit de parcă tocmai atunci m-ar fi surprins sărind gardul ospiciului şi, făcând un gest specific spre cap, a ţipat la mine:

— Ce ai, vere, te-ai sonat? Vrei să intru la pârnaie?

Pentru că trenul ieşise din gară, am murmurat în barbă:

— Momâie ceferistă! Ce mare lucru să opreşti un prăpădit de personal; doar nu ţi-am cerut să opreşti avionul de Sofia-Moscova!

Lăsându-l în plata Domnului pe Mitică, am privit-o din nou pe Ileana, care rămăsese singură pe peron – nemişcată şi cu mâna ridicată, precum Statuia Libertăţii.

Anunţând libertatea cui? Pentru că eu mă simţeam în tren, ca un deţinut la Sing-Sing, şi am vrut de câteva ori să sar jos şi să alerg înapoi la Ileana (mă şi mir că nu am făcut-o, în starea de confuzie în care mă aflam).

În gară la Segarcea, chiar am coborât, dar Alecu m-a urcat cu forţa în vagon şi m-a supravegheat atent până la Craiova, să nu mai fac vreo prostie.

Deşi priveam pe fereastra vagonului, nu vedeam nimic din peisajul care-mi defila prin faţa ochilor. Pe retină îmi rămăsese, imprimată pentru totdeauna (credeam eu), imaginea disperată a Ilenei; singură, cu ochii în lacrimi şi cu părul de aur fluturând în vânt, de parcă şi el mi-ar fi făcut un semn de adio.

În gara Craiovei, am aşteptat legătura spre Balş aproape două ore. Alecu, care era un tip simpatic, tupeist şi foarte volubil, a agăţat un grup de fete care mergeau la Bucureşti la Festival, şi m-a introdus şi pe mine în cercul lor.

M-am lipit imediat de o minijupistă, care avea o fustă atât de scurtă, încât mă întrebam dacă nu cumva, din greşeală, îşi pusese în locul fustei cordeluţa de şcolăriţă!

Încet, încet, imaginea Ilenei s-a estompat, până a dispărut complet („năravul din fire n-are lecuire”) şi „mi-am intrat din nou în mână”.

După câteva ore eram la Dobrun, unde am descoperit că Alecu are o soră foarte frumoasă, dar care – din păcate – a fost expediată urgent să doarmă la nişte rude, atunci când frăţiorul ei a văzut ochiadele pe care ni

le aruncam unul, celuilalt.

A doua zi, pe la prânz, am pornit spre Osica, unde, spre regretul fanilor din Dobrun, am pierdut meciul.

După meci, gazdele ne-au invitat la un mic banchet, iar seara au organizat un bal în cinstea noastră, într-o uriaşă magazie de cereale a fostului moşier. Cum magazia era acoperită cu tablă, şi cum soarele o bombardase toată ziua cu razele sale fierbinţi, cu siguranţă, temperatura ei nu era cu mult mai mică decât temperatura de fierbere a apei!

Pentru că am întârziat cam mult la banchet, am ajuns la bal aproape de miezul nopţii. Spre surprinderea şi bucuria noastră, numărul fetelor era mult mai mare decât cel al băieţilor, motiv pentru care, foarte multe perechi de dansatori erau unisex.

Am ochit imediat, într-o asemenea pereche, o fată de vreo douăzeci şi cinci de ani, care îşi unduia cu mult talent rotunjimile trupului, precum o trestie în adierea vântului dimineţii.

Fără să ne pierdem vremea, eu şi cu Alecu am despărţit perechea şi ne-am luat fiecare „prada”. După câteva dansuri, în timpul cărora i-am înşirat toate cuvintele de dragoste ale dicţionarului limbii române, şi nu numai, şi am transpirat atât de mult, încât, şi dacă făceam baie în Olteţ îmbrăcaţi, tot am fi fost mai puţin uzi, am ieşit la aer. Ne-am întins pe iarbă („sala de dans” era la marginea unei păduri) şi am încercat să „materializez dicţionarul” dar, am fost respins categoric, şi cu o motivaţie „absolut raţională”:

— Ce impresie ţi-ai face tu despre mine, dacă aş face dragoste cu tine, acum, când de-abia ne-am cunoscut? Ai spune că sunt o târfă!

Enervat (nu suport prostia şi drumul lung, şi acum le aveam pe amândouă în faţă), i-am replicat:

— Şi crezi că dacă am face-o peste trei zile, mi-aş schimba impresia? Eu sunt un pragmatic; când îmi place ceva, îl fac imediat, când nu-mi place, nu-l fac niciodată.

Comportamentul ei nu era ceva neobişnuit pentru vremea aceea. Din motive obscure, toate femeile cu o inteligenţă sub medie, se opuneau unei relaţii intime imediate. Mai fusesem pus în asemenea situaţii şi nu mă deranjase prea mult să mai aştept câteva zile dar, acum, nu aveam timpul necesar (plecam peste o oră).

Neplăcut era şi faptul că nu-mi permitea nici măcar să-i ating anumite părţi erogene ale corpului, care m-ar fi ajutat să-i înfrâng rezistenţa. Dar şi mai neplăcut era frigul, care începuse să se instaleze o dată cu trecerea timpului, şi care îmi transformase îmbrăcămintea într-o carcasă de congelator, iar pielea mi se încreţise de frig ca o stofă reiată.

Cât priveşte apetitul sexual, acesta dispăruse cu desăvârşire, iar locul său fusese luat de o obsedantă dorinţă de răzbunare.

Punându-mi în aplicare toate tehnicile şi talentele în ale seducţiei, am reuşit până la urmă s-o fac să cedeze. În clipa în care am simţit că va intra în orgasm, m-am ridicat şi am plecat – savurându-mi dulcea satisfacţie a răzbunării – fără să mă las înduplecat de implorările şi, cu atât mai puţin, de blestemele care au urmat.

Dacă v-am povestit această întâmplare aproape grotescă, care îmi va atrage cu siguranţă antipatia doamnelor (deşi mi-am respectat întotdeauna partenerele – chiar dacă le-am minţit că le iubesc), am făcut-o pentru că ea, această femeie, ale cărei nume şi chip nu mi-au rămas în memorie nicio secundă după ce am părăsit-o, mi-a schimbat în mod dramatic cursul vieţii.

A fost o noapte de coşmar. Mă trezeam la fiecare cinci minute, transpirat, cu frisoane, dureri în piept şi cu o senzaţie înspăimântătoare de sufocare.

În revărsatul zorilor, l-am trezit pe Alecu, care dormea într-un pat alăturat, şi l-am rugat să-mi facă o frecţie. Alecu, care nu se trezise încă din beţie (pe drumul de întoarcere mai goliseră câteva sticle de vin), a luat un ulcior cu petrol lampant, l-a turnat peste mine şi s-a culcat la loc.

Pe la ora şapte, m-am îmbrăcat şi am ieşit în curte, la aer.

Sora lui Alecu, care dădea mâncare la păsări, când a văzut în ce hal arăt, m-a întrebat speriată:

— Ce ai păţit, Mocasin?

Mocasin era o poreclă, pe care mi-o dăduse Alecu, în urma unei întâmplări hazlii, şi cu care mă prezentase sorei sale.

În vara trecută, într-o seară, adusesem acasă, la Portăreşti, o profesoară, pe care o agăţasem în trenul cu care făcea naveta Craiova-Afumaţi. Dintr-o politeţe rău înţeleasă, fata îşi lăsase sandalele pe sală, iar Eki, câinele meu, care găsea că încălţămintea din piele este o delicatesă, i-a înfulecat sandalele! Dimineaţa, când a vrut să se încalţe, ia sandalele de unde nu-s! M-am dus la magazinul din sat să-i cumpăr alte încălţări dar, spre ghinionul său, singura încălţăminte care i se potrivea era o pereche de mocasini negri (un fel de ghete din piele întoarsă).

Când a văzut-o pe fata aceea, îmbrăcată într-o rochie elegantă din mătase albă, cu ghetele acelea negre, în mijlocul verii – precum Fefeleaga lui Agârbiceanu – Alecu a leşinat de râs şi m-a poreclit Mocasin.

— Cred că am contractat o pneumonie. Am frisoane, transpir, mă sufoc...

— Vino cu mine!

M-a luat de mână şi m-a dus în curtea vecină, la o bătrână.

— Mamă Mărie, ia vezi, mata, ce are băiatul ăsta?

Mama Maria mi-a luat o mână între mâinile ei şi, după ce m-a privit atentă câteva clipe, a închis ochii şi şi-a trecut palmele peste faţa şi pieptul meu, apoi a decretat:

— Mamă, nu e bine!

A luat o mână de ierburi, din nişte săculeţi agăţaţi deasupra corlatei, şi le-a pus la fiert într-un mic ceaun. După ce le-a strecurat şi a pus o lingură de miere, mi-a dat să beau fiertura aceea (nu înainte de a fi boscorodit nu ştiu ce cuvinte magice deasupra ei).

Deşi era foarte amară şi cu o aromă puternică de cimbrişor, mă simţeam atât de rău, încât am băut-o fără ezitare. După o jumătate de oră, senzaţia de sufocare dispăruse!

Cu toate că fac alergie când aud cuvântul vrăjitoare, trebuie să recunosc, că leacul bătrânei mi-a salvat viaţa. În drum spre halta Şopârliţa, de unde trebuia să iau trenul spre Bucureşti, ne-am oprit la Olteţ, unde mi-am făcut baie şi l-am obligat pe Alecu să mă frecţioneze cu izmă sălbatică, pentru a scăpa de mirosul de petrol.

Leacul mamei Maria şi frecţia cu izmă a lui Alecu m-au făcut să mă simt mai bine şi să dorm tot drumul până la Bucureşti.

Cum am coborât din tren, am intrat în prima farmacie care mi-a ieşit în cale, şi am înghiţit două aspirine, după care mi-am continuat drumul pe Calea Griviţei, spre vila unchiului Nae (fratele lui Popescu de la Portăreşti), care se afla la câteva sute de metri de Gara de Nord.

După o oră de taclale, timp în care i-am pus la curent cu ultimele evenimente petrecute la Portăreşti, m-au lăsat să mă odihnesc în camera lui Titel Bâzdoacă, vărul meu, care fiind nu ştiu ce mahăr prin Ministerul Apărării Naţionale, era plecat în inspecţie prin ţară.

Seara, deşi nu mă simţeam prea bine, n-am rezistat ispitei de a face o escapadă până în centrul oraşului, unde am întâlnit mii de tineri de toate naţionalităţile, rasele şi religiile, care dansau Periniţa.

Probabil că, în următorii zece ani, a fost cel mai la modă dans de pe mapamond. El dădea libertatea, fără niciun fel de restricţii, ca toţi tinerii, indiferent de rasă sau religie, să se sărute în public.

Ajuns în faţa Ministerului de Finanţe, unde se întindea o horă imensă, în mijlocul căreia dansau şi se sărutau zeci de tineri, am intrat şi eu în joc.

După ce am sărutat câteva blonde nordice, s-a lipit de mine o africană. Mă săruta cu atâta pasiune, de parcă aş fi fost iubitul ei din totdeauna (probabil, bronzul meu maroniu, părul creţ şi botul de

urangutan, o făceau să creadă că sunt şi eu un negroid).

Apropo de botul de urangutan. În primăvara în care împlinisem şaisprezece ani, am observat, într-o dimineaţă, că buzele mele – şi aşa senzuale – deveniseră „supersenzuale”. Speriat, am consultat toţi medicii Craiovei, iar în vacanţa mare, şi pe cei de la Bucureşti şi Timişoara. Fără rezultat.

Ultima mea speranţă, profesorul Iuliu Haţeganu de la Cluj, la care am fost cu tanti Polina, m-a trimis (destul de sceptic) la un coleg din Clinica Universitară, să-mi dea un medicament.

Aşteptând să intru la medic, o fată, cam de aceeaşi vârstă ca mine, m-a întrebat ceva în limba maghiară. Politicos, am răspuns prompt:

— Nem tudom (erau singurele cuvinte din limba maghiară pe care le cunoşteam!).

Fata, crezând că vorbim aceeaşi limbă, a început să-mi povestească ceva hazliu. Am dedus asta, pentru că râdea continuu, şi eu o acompaniam, râzând însă de situaţia creată. La un moment dat, probabil terminând povestea, m-a întrebat ceva, dar eu neînţelegând limba, am continuat să râd, ca prostul.

S-a ridicat şi, privindu-mă atentă câteva clipe, m-a întrebat în limba română:

— Domnule, dumneata ştii limba maghoară?

— Nu, domnişoară... sunt oltean!

— Atunci, de ce dracu’ m-ai lăsat să vorbesc, ca proasta, o jumătate de oră?

Când i-am povestit profesorului întâmplarea, după ce s-a oprit cu greu din râs, a hotărât să-mi facă o favoare pe care n-o mai făcuse nimănui:

— Oltene, pentru că eşti atât de simpatic, n-ai să mai aştepţi la rând; să intri prin spatele casei. Şi mi-a arătat o uşă ce se deschidea spre grădina din spatele clădirii (consultaţiile le dădea la el acasă, şi în fiecare zi veneau zeci de oameni din toată ţara).

Din nefericire pentru mine, rezultatul tratamentului a fost nul.

Întors acasă, într-o seară, când trebuia să merg la un spectacol cu iubita mea şi cu prietena acesteia (o fată frumoasă, dar care se machia foarte urât), enervat că nu-şi mai termina operaţia de „înfrumuseţare”, am ţipat la ea:

— Hai dracu’ o dată, că te-ai boit mai ceva decât o sorcovă! Parcă eşti o paiaţă!

Riposta ei a fost devastatoare pentru mine:

— Uite cine vorbeşte, africanul naibii!... Bot de urangutan!

Am fost atât de afectat, încât, o lună aproape, nu am mai ieşit din casă.

Spre norocul meu, am găsit la unchiul Ionică Bâzdoacă o carte „Yoga, sugestia, autosugestia şi hipnotismul”, pe care am studiat-o cu atenţie şi am pus în aplicare toate indicaţiile autorului.

Până în toamnă, când am plecat la şcoală, nu numai că îmi revenisem aproape complet (rămăsesem totuşi uşor introvertit), dar reuşeam cu şi mai multă uşurinţă să-mi cuceresc şi să-mi domin „sclavele”.

Deşi mă înţelegeam foarte bine cu negresa (vorbeam amândoi fluent limba franceză), şi eram deosebit de interesat să aflu cum face dragoste o africană, la un moment dat, am zărit pe trotuar – într-un grup de japoneze – o tânără de vreo şaptesprezece-optsprezece ani, care mă privea într-un mod atât de ciudat, încât am pornit spre ea, ca în transă, lăsându-mi partenera stupefiată, în mijlocul dansului.

Probabil că sunt dotat de Mama Natură cu un fel de scaner foarte sofisticat, care pătrunde dincolo de faţa văzută a lucrurilor, şi-mi relevă, cu maximă precizie, ce se ascunde în spatele unui chip – fie el zâmbitor sau încruntat. Pentru mine este suficientă o singură privire, pentru a-mi da seama dacă omul din faţa mea mă iubeşte, mă urăşte, sau îi sunt indiferent.

Japoneza mă iubea! Şi, coincidenţă, şi eu o iubeam! (Credeţi că sunt nebun? Poate, dar aşa mi-am „cules” toate „victimele”, şi nu am fost refuzat nici măcar o dată!)

Când m-am apropiat de ea, mica japoneză mi-a venit în întâmpinare şi m-a prins de mână – încă înainte de a o fi invitat la dans!

Am condus-o în mijlocul dansatorilor, şi fără să fi dansat nicio clipă, am aşternut batista pe asfalt şi am îngenuncheat amândoi pe ea. Am sărutat-o uşor, doar atingându-i buzele (aşa cum mă învăţase Ileana), şi am vrut să mă ridic, dar mica vrăjitoare niponă m-a înlănţuit cu braţele ei fragile şi m-a sărutat lung, lung şi apăsat. Ne-am ridicat şi am dansat, şi la fiecare treizeci de secunde întindeam batista pe jos şi ne sărutam.

Nu ştiu cât am dansat, poate o oră, dar când am condus-o la locul de unde o luasem, nu le-am mai găsit pe celelalte nipone. A fost uimită şi speriată. Probabil că necunoscând oraşul, se temea că nu va reuşi să mai ajungă la locul de cazare.

Am întrebat-o prin semne (nu cunoştea nicio limbă străină), unde locuieşte, şi tot prin semne, m-am oferit să o însoţesc până acolo, după ce mi-a spus, cu ciripitul ei de vrabie îndrăgostită:

— Liceul Gheorghe Şincai.

Am condus-o până acolo, întrebând tinerii de pe stradă, pentru că nici eu nu cunoşteam Bucureştiul mai mult decât Cio-Cio-San (îi spuneam aşa, pentru că numele ei adevărat era imposibil de pronunţat).

La despărţire, am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim a doua zi la ora nouă, în faţa liceului. A fost de acord.

Dimineaţa, eram în faţa liceului încă de la ora opt şi jumătate, când, oarecum surprinzător pentru mine (nu mă aşteptam să vină), a apărut îmbrăcată într-un chimono roşu cu desene aurii, specifice Orientului, iar puţin mai târziu au sosit şi celelalte colege; însoţite de trei tineri japonezi, care duceau cu ei câteva instrumente muzicale tradiţionale japoneze.

Cio-Cio-San încerca de câteva minute să mă facă să înţeleg ceva, repetând cuvântul Herăstrău. Pentru că era atât de stâlcit de pronunţia ei (Hestă), nu am înţeles nimic, până în clipa în care a sosit un autobuz, din care a coborât responsabilul român al grupului, care m-a lămurit:

— Mergem în parcul Herăstrău, unde vor prezenta un spectacol de muzică tradiţională japoneză.

M-am urcat cu ei în autobuz, şi după spectacolul în care mica sirenă niponă părea să fie vedeta, am luat-o şi am dus-o în Cişmigiu (era singura zonă a Bucureştiului pe care o cunoşteam).

Am luat o barcă şi ne-am plimbat liniştiţi pe lac, până ce un bucureştean, care se plimba şi el cu o fată, a venit cu o idee trăsnită:

— Hai să împingem bărcile, conduse de străini, sub jetul artezienei aflată în mijlocul lacului!

Ideea părându-mi-se amuzantă, am acceptat imediat:

— La ataaac, înainte!

După ce am udat câteva perechi, un grup de francezi, care priveau amuzaţi de pe mal, luptele navale dintre „piraţii români” şi „nevinovaţii străini”, au luat câteva bărci şi ne-au împins şi ei sub ploaia artezienei.

Ud până la piele (Cio-Cio-San fiind la celălalt capăt al bărcii scăpase neatinsă), am luat-o de mână şi am plecat împreună spre unchiul Nae, ca să-mi schimb hainele ude.

Când am ajuns acasă, am găsit gazdele la masă. Încântaţi să vadă pe viu o japoneză, îmbrăcată cu tradiţionalul chimono şi purtând în braţe un instrument muzical la fel de tradiţional (un fel de oală înfiptă în capătul unui ciomag!), au invitat-o la masă.

După ce mi-am schimbat hainele, am revenit în sufragerie, unde mica japoneză savura gustoasele preparate româneşti.

După masă, în timp ce toţi ceilalţi îşi beau cafelele, mica prinţesă niponă s-a aşezat pe covor şi ne-a delectat cu cântecele ei tradiţionale. Entuziasmaţi, au invitat-o să mai treacă pe la ei, cât timp va mai rămâne

în Bucureşti. (Am aflat ulterior, că a trecut să-şi ia rămas bun, atunci când a părăsit definitiv România.)

A doua zi, la ora nouă, eram din nou în faţa liceului, şi din nou a venit autobuzul, care de data aceasta, ne-a dus să vizităm mănăstirea Cernica şi minunata zonă înconjurătoare, urmând ca la ora şase, să participe la un concert, împreună cu alte grupuri de muzică populară, la Teatrul Naţional.

La ieşirea de la spectacol, mi s-a rupt cureaua sandalei – aceeaşi pe care o rupsesem eu la Ileana, cu un an în urmă, şi pe care mi-o „reparase" Ţară-Lungă, un inegalabil farsor Chiorpec de Portăreşti (de fapt, era urmaşul lui Creangă, refugiat în '44 în satul nostru).

Avea un atelier de cizmărie, pe care îl botezasem „Casa Groazei", pentru că, atunci când intram acolo, Iadul îşi muta sediul pe pământ. Când deschideam uşa, îmi cădea o cană cu apă în cap. A doua zi, cu lecţia învăţată, deschideam uşa cu piciorul, şi trecând pragul rânjind triumfător, iar îmi cădea „botezul Domnului" pe cap – comandat cu o sfoară de Chiorpec! Ud şi enervat, mă aşezam pe scaun, şi-mi penetra posteriorul (în partea cea mai sensibilă), cel puţin o piuneză! După ce măturam restul piunezelor cu care nu „făcusem cunoştinţă", mă aşezam liniştit pe scaun dar, nemernicul găurise scaunul şi montase un dispozitiv cu un ac, pe care îl comanda cu o sfoară legată de picior, şi iarăşi zburam spre tavan, urlând de durere. După câteva minute, timp în care îi ridicam nenumărate „osanale" maică-si, care adusese pe lume un asemenea animal, mă aşezam pe pat. Mare greşeală! Patul era „semănat" cu piuneze, pe sub pled, ca un câmp de luptă cu mine. Săream din nou în sus, cu fundul ciuruit ca o perniţă de ace şi, exasperat, mă repezeam la el să-l linşez. Nu fugea! Mă întâmpina cu o mutră spăşită şi cu un pahar cu vin, în care era... oţet (sau altă porcărie, numai vin, nu). După ce îi trăgeam un şut în fund, îmi oferea o ţigară drept împăcare (pipa păcii). La cel de al treilea fum, ţigara exploda şi-mi umplea mutra cu negru de fum, mai ceva decât a unui miner ieşit din şut.

Dumnezeu să-l aibă în pază, deşi nu cred, pentru că mi-am ales prietenii după principiul „cine se aseamănă, se adună", aşa că, la „calităţile" lui, mă aşteaptă şi el, ca şi ceilalţi prieteni, în căzănelul cu smoală al lui Scaraoschi.

Când am ajuns acasă, m-am întins epuizat pe pat, iar Cio-Cio-San mi-a dat jos sandalele şi mi-a masat piciorul pe care îl târâsem doi kilometri.

Am tras-o lângă mine în pat, şi după multe mângâieri şi sărutări, i-am dat jos chimonoul – ajutat şi de ea, pentru că nu reuşeam să-i desfac

centura aceea sofisticată – şi i-am admirat corpul frumos de sirenă, încă nematurizat, şi sânii aurii şi alungiţi, ca nişte lămâi bine dezvoltate, din mijlocul cărora răsărea un sfârc din ciocolată cu lapte, dulce, dulce.

Când mi-am coborât privirea mai jos, spre coapse, am rămas uimit când am văzut forma neobişnuită a acelui magic triunghi care acoperă „minunea” unei femei. Spre deosebire de cârlionţii femeilor, pe care îi văzusem până acum, părul ei era absolut drept şi semăna cu... barba unui ţap!

Am izbucnit într-un nebun hohot de râs, din care nu mă mai puteam opri. Fata s-a uitat nedumerită la mine şi... a început să plângă.

Am luat-o în braţe, am mângâiat-o şi am sărutat-o până s-a liniştit, apoi i-am arătat, pe viu, diferenţa dintre un european şi o japoneză (de fapt, nici acum nu ştiu, dacă toate japonezele sunt dotate cu... barbă, sau doar ea era aşa).

M-a privit atentă câteva clipe, apoi, a atins cu teamă parcă „Triunghiul Bermudelor” şi falusul, şi a izbucnit şi ea în râs.

După ce ne-am oprit din râs, am început din nou „pregătirea”, sărutându-i gura şi „lămâiţele”, apoi pântecul şi coapsele, şi mângâindu-i „minunea”, am constatat – cu stupoare – că era virgină!

De ce cu stupoare? Pentru că eu eram... *virginofob*!

În decembrie, înainte de a pleca la Reşiţa, am profitat de ocazie că mătuşa lui Lari, iubita mea, era plecată la ţară să-şi taie porcul, şi m-am dus la ea acasă, hotărât s-o deflorez.

Auzisem atâtea poveşti despre asta, încât voiam să trăiesc şi eu un asemenea „deliciu”.

A fost îngrozitor! Lacrimile şi gemetele de durere ale fetei, şi sângele care se întinsese pe toată zona genitală, a mea şi a ei, mi-a indus o nesfârşită stare de silă faţă de mine, de ea, şi de tot universul. Am plecat de acolo cu o durere îngrozitoare de cap şi cu o şi mai îngrozitoare senzaţie de iminentă vomă.

Nu am mai întâlnit-o niciodată pe Lari dar, în iunie, o cunoştinţă comună mi-a spus că a rămas gravidă şi că mătuşa ei a trimis-o la o altă mătuşă, la Bucureşti, să nască.

Vestea m-a lovit ca un trăsnet. Deşi este greu de crezut, sunt un tip absolut moral. (Jocul de-a dragostea nu l-am inventat eu, şi nu sunt decât unul dintre miliardele de practicanţi; poate ceva mai talentat decât alţii.)

Faptul că Lari era gravidă, mă obliga să-mi fac datoria şi să mă căsătoresc cu ea! În luarea acestei decizii, a cântărit greu şi faptul că Lari, ai cărei părinţi muriseră cu doar un an în urmă, într-un accident, era de o timiditate şi o cuminţenie ieşite din comun, iar eu reuşisem să-i distrug

viaţa acestei fete necăjite.

M-am dus la mătuşa ei, care locuia într-o căsuţă pe strada Frunze, şi am sunat la poartă. Când a deschis poarta, nu am apucat să spun decât:

— Sărut mâna, tanti...

În clipa următoare, mi-a trântit poarta în nas, ţipând:

— Tu? Nemernicule! Criminalule! Dispari imediat de aici, până nu chem Miliţia!

A dispărut apoi în casă, lăsându-mă în plata Domnului.

M-a lăsat cu adevărat în plata Domnului, care m-a pus să plătesc cu vârf şi îndesat pentru această greşeală.

Spre bucuria şi liniştea mea, am aflat că în primăvară, Lari s-a căsătorit cu un ofiţer de la Securitate, care o iubea foarte mult, şi care a înfiat şi copilul (nu toţi securiştii au fost nişte criminali).

Am coborât încet din pat, m-am îmbrăcat, apoi am ajutat-o şi pe ea să-şi pună chimonoul. În tot acest timp mă privea siderată, neînţelegând ce s-a întâmplat şi, probabil, n-a aflat niciodată motivul pentru care nu am făcut dragoste cu ea.

Am plecat tăcuţi (asta însemnând fără semne, fără îmbrăţişări şi fără sărutări), spre centru. Ajunşi în Piaţa Universităţii, am intrat în restaurantul Havana, unde mâncam de obicei – ascultând muzică bună sau dansând.

Spre deosebire de alte ocazii, când eu beam o bere şi Cio-Cio-San un suc, de data aceasta am comandat o sticlă cu vin de Murfatlar demisec, pe care am băut-o împreună. Puţin grizaţi şi euforici, am început să dansăm, să ne mângâiem, să ne sărutăm şi... să plângem, atrăgând privirile uimite ale consumatorilor, de a vedea o idilă între o japoneză autentică şi un român.

Am condus-o până la cămin cântând – cât ne ţinea gura – Internaţionala, acompaniaţi fiind, de megafoanele instalate pe stradă!

În zilele următoare, întâlnirile s-au desfăşurat în acelaşi mod ca şi în zilele precedente, cu deosebirea că în seara ultimei zile, când trebuia să plec spre Braşov, a venit întregul grup pentru a-şi lua rămas bun.

Dacă despărţirea de grup a fost emoţionantă, despărţirea de Cio-Cio-San a fost o adevărată dramă.

După ce ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat de zeci de ori, o colegă a luat-o pe după umeri şi a plecat cu ea spre poarta liceului.

După câţiva paşi, s-a desprins din îmbrăţişarea colegei şi, împreunându-şi mâinile ca pentru rugăciune, s-a înclinat adânc spre pământ. Era semnul ei obişnuit, prin care îmi spunea că mă iubeşte.

Cutremurat de emoţie, i-am răspuns:

— Adio, Floare de Lotus! Adio, Mică Sirenă! Dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări, tu ai fi fost Zeiţa mea adorată, alături de Ileana!

Parcă înţelegându-mi cuvintele, a alergat la mine, hohotind de plâns, aşa cum nu am mai văzut o altă fată.

Colega ei a reuşit cu greu să o desprindă din braţele mele, dar nu înainte de a-şi fi desprins de la gât un şnur din piele, pe care era prins un mic stilet, cu mânerul sub forma unui cal din fildeş şi argint, ca şi teaca, pe care mi l-a pus în palmă. Neavând nimic la îndemână pe care să i-l ofer ca amintire, mi-am scos ceasul de la mână (un ceas din argint pe care-l primisem cadou de la mama, la cea de a douăsprezecea aniversare), şi i l-am prins pe braţ.

Cu trupul şi sufletul zdrobite de durere, am plecat încet spre casă, strângând uşor în palmă stiletul acela micuţ, care pentru mine reprezenta propria-i inimă, pe care mi-o lăsase în eternă păstrare.

Din păcate, stiletul acesta, care era o bijuterie de artă mortală (avea cincisprezece centimetri), l-am făcut „cadou”, după cincisprezece ani, directorului soţiei, ca să nu o restructureze! (Insistase zadarnic pe lângă mine să i-l vând, de când îl văzuse în urmă cu un an, dar, acum, l-a primit gratuit.).

Iartă-l, gingaşă Floare de Cireş, pe Iuda, cel ce ţi-a vândut inima doar pentru o coajă de pâine!

Din îndepărtata Românie, *morituri te salutant*, Micuţă Cometă japoneză, care mi-ai luminat viaţa pentru o clipă, cu strălucirea ta sublimă – dacă sufletul tău nobil, nu pluteşte deja deasupra înălţimilor înzăpezite ale muntelui tău sfânt, Fuji-Yama!

Am ajuns la Braşov dimineaţa, devreme, fără să fi dormit nici măcar un minut. Epuizat fizic şi psihic, m-am prezentat la directorul uzinei, care văzând cât de rău arătam, l-a rugat pe directorul administrativ să mă ducă la cămin, unde mi se pregătise o cameră, urmând ca după-amiază, la ora patru, să vină el, să mă prezinte antrenorului.

La ora patru eram la stadion, unde jucătorii, împărţiţi în două echipe, tocmai începeau un meci. Am fost introdus şi eu într-o echipă, iar antrenorul a fost încântat de tehnica mea, dar nu şi de condiţia fizică (după câteva sprinturi şi driblinguri, sufocat, am cerut înlocuirea!).

A doua zi, duminică, am asistat, împreună cu directorul, la meciul oficial, câştigat cu dificultate de gazde, după un joc haotic (le lipsea un coordonator de joc la mijlocul terenului). Poate că eu aş fi fost acela, dacă a doua zi, la controlul medical, radiologul nu mi-ar fi pus un diagnostic înspăimântător: T.B.C pulmonar!

Ingrozit (Nicu Rodu, vărul meu, murise de aceeaşi boală), m-am

urcat în primul tren şi am plecat spre Portăreşti.

Ajuns acasă în jurul prânzului (a doua zi), vecinii mei, care ştiau că în asemenea ocazii pot găsi la mine o prăjitură şi un pahar cu vin, au năvălit cu mic, cu mare, umplând camera.

Mama, surprinsă de neaşteptata mea revenire, şi presimţind că mi s-a întâmplat ceva rău, după ce m-a îmbrăţişat, m-a privit lung şi întrebător, fără să îndrăznească să dea glas temerilor sale.

Nemaiputând suporta tăcerea aceea chinuitoare, i-am spus cu glasul înecat de plâns:

— Sunt bolnav de tuberculoză!

Ce a urmat este greu de descris, dar imaginaţi-vă o înmormântare cu bocete şi toate cele, în care „mortul” este încă viu (fizic), dar absolut mort (psihic)... de frică!

Când scena aceasta, de un comic suprarealist, devenise de-a dreptul macabră, şi „mortul” simţea că se cam „duce” cu adevărat „dincolo”, uşa s-a deschis la perete, şi glasul Ilenei a răsunat în încăpere:

— Ce-i aici? A murit cineva? Ieşiţi imediat afară!

Oamenii s-au bulucit pe uşă afară, iar Ileana a continuat mai liniştită:

— Cretinii naibii!!

A vrut să spună ceva mamei, care continua să plângă, dar a renunţat. Ne-a luat pe amândoi pe după umeri, şi după ce ne-a aşezat pe pat, m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, dragule?

I-am întins, fără vreun cuvânt, hârtia de la medicul radiolog, pe care a citit-o cu glas tare:

— Infiltrat T. B. C. pulmon drept, lob superior, de mărimea unei cireşe.

După ce a terminat de citit, m-a ridicat de pe pat, m-a sărutat pe gură (nu mai făcuse asta niciodată în faţa mamei), şi a început să danseze prin cameră!

Când mi-a surprins privirea contrariată, a izbucnit în râs, şi după ce m-a mai sărutat o dată, ne-a ţinut o prelegere despre tuberculoză, încheiată astfel:

— Ceea ce ai tu, este doar o fază incipientă, şi care se vindecă şi netratată – doar prin odihnă şi alimentaţie corespunzătoare – dar, acum, că au apărut două medicamente care vor eradica tuberculoza (Streptomicina şi Remifonul), mâine mă duc la Craiova şi ţi le aduc.

Observând durerea şi neîncrederea aşternute pe faţa mamei, i-a spus zâmbind:

— Draga mea, nu trebuie să fii îngrijorată; „buruiana” noastră dragă nu va pieri – atâta timp cât eu voi mai fi aici (?!).

În seara următoare, mi-a adus zece flacoane de Streptomicină şi un flacon de Remifon (Hidrazidă), refuzând să-mi spună cât au costat.

Peste o săptămână, cu banii luaţi pe o vacă elveţiană, vândută de tata, am mai cumpărat aceeaşi cantitate de medicamente de la acelaşi evreu, care locuia pe strada Unirii, lângă biserica Mântuleasa.

După ce m-am tocmit cu el o oră întreagă (îmi cerea o vacă şi jumătate!), a acceptat doar banii luaţi pe vaca vândută, însă mi-a reproşat încă o oră, că l-am... jefuit!

Deşi Ileana, pentru a mă proteja, refuza cu obstinaţie să facem dragoste, ajunsesem atât de expert încât, cu câteva sărutări şi mângâieri, în locuri numai de mine ştiute, o făceam să cedeze.

După ce cobora din Paradis, supărată pe mine dar şi pe ea, îşi punea cenuşă în cap, iar mie tăciuni aprinşi:

— O Doamne! Sunt o nimfomană neruşinată dacă mă las sedusă de fiecare dată de tine – un obsedat sexual! Avea dreptate Popescu când spunea că eşti cea mai a naibii buruiană pe care a văzut-o omenirea vreodată!

Ca să mă amuz, începeam iarăşi să o sărut şi să o mângâi prin locurile acelea secrete, dar, parcă trezită dintr-un vis urât, se smulgea din braţele mele şi fugea, speriată, afară din cameră.

Prin uşa întredeschisă, ţipa la mine:

— Copil psihopat! Maşină de făcut sex! N-am să mai vin niciodată pe la tine! Am să te las să mori de foame! (De când eram bolnav, venea zilnic cu prăjituri, şi o şi ajuta pe mama să-mi pregătească masa.)

Dacă ar fi ştiut, draga de ea, că aproape în fiecare zi făceam dragoste cu Dorina, care îmi satisfăcea toate fanteziile sexuale (nu ştiu dacă era la fel de nebună ca mine, sau doar proastă deşi, uneori, venea cu idei chiar mai trăsnite decât ale mele)!

După o lună de tratament, rezultatul a fost uluitor: dispariţia completă a infiltratului de pe imaginea radiografului!

A fost o perioadă extrem de frustrantă. Mi se interzisese să mai joc fotbal, să alerg, să înot şi să fac exerciţii de gimnastică la bara fixă (la sugestia Ilenei, tata demontase bara). Mi se interzisese chiar să mai fac dragoste!

Cum această ultimă interdicţie era greu de suportat (dar la fel de greu de supravegheat), continuam să mă întâlnesc cu Dorina în miez de noapte, când, în timpul orgasmului, camera răsuna de urletul ei prelung, de lup flămând de dragoste.

Deşi exigenţele impuse păreau rezonabile la început, iar discuţiile cu Ileana, lectura unei cărţi interesante şi întâlnirile nocturne cu Dorina, suficiente pentru desfăşurarea unei vieţi normale, după un timp, toate aceste preocupări deveniseră de o monotonie atât de ucigătoare, încât fusesem cuprins de o profundă stare de alienare.

Cu toate că la suprafaţă par un om al secolului al XXV-lea, de undeva, ascuns în profunzimile fiinţei mele, instinctul de autoapărare agresivă al străbunilor, care au trăit cu zeci de milenii în urmă, transpare ori de câte ori sunt în primejdie. Mintea mea întortocheată (după cum plastic o caracterizase psiho-grafologul acela de la Ministerul Transporturilor), a găsit o ieşire din această insuportabilă lâncezeală.

Dacă mai înainte mă întreceam cu cei din jur pe tema capacităţilor fizice şi intelectuale, de data aceasta îmi propuneam să mă întrec cu mine însumi – pe o singură temă: CUCERIREA TUTUROR FEMEILOR! (Cu prioritate absolută, a celor care par a fi cele mai inaccesibile.)

Prima „victimă” şi, în acelaşi timp, primul meu trofeu, urma să fie „Amazoana” (pe numele ei adevărat – Marta), o ingineră zootehnistă de vreo treizeci de ani, căsătorită cu directorul I.A.S.-ului din comună, şi care, având în îngrijire şi o mică herghelie de cai de rasă arabă, era o călăreaţă desăvârşită.

Porecla o primise în primăvară, când primise de la o altă herghelie, de prin Banat, un splendid armăsar pur-sânge arab, care omorâse acolo un îngrijitor, şi nu mai voia nimeni să se apropie de el.

Marta, prin nu ştiu ce minune, se împrietenise cu el şi reuşise, în mai puţin de o lună, să-l călărească şi să-l înhame la surchi.

Era singura! Nici măcar Gicu Brănescu, vărul meu, care fusese administratorul moşiei unchiului Nae, la Drăgăşani, şi care luase ore de echitaţie (făcea parte din protocolul marilor familii), nu încercase să se apropie de Fulger, deşi avea şi el acasă un cal asemănător, primit în dar de la unchiul Nae.

Amazoana era nu numai frumoasă, dar avea şi ceva provocator în atitudinea ei; ceva care atrăgea bărbaţii, la fel ca o lumânare, fluturii, dar, tot ca o lumânare, le „ardea aripile”. Pe cât de atrăgătoare era când tăcea, tot pe atât de nesuferită devenea când vorbea. Nu că ar fi avut o voce neplăcută, dimpotrivă, avea o voce neobişnuit de melodioasă, dar în discuţiile cu bărbaţii – indiferent de tema abordată – era crispată şi dură ca un diamant.

Cunoscând foarte bine caracterul Amazoanei, hotărârea mea de a o cuceri părea mai mult decât hazardată, părea doar un simplu şi sigur suicid.

Într-o zi, la o petrecere, în timp ce dansam cu ea (era o excelentă dansatoare), i-am pus o întrebare, pe care probabil nimeni nu i-o mai pusese:

— Marta, de ce urăşti tu bărbaţii?

— Pentru că sunt răi, proşti şi laşi! Mai ales voi, oltenii (ea era din Ţara Moţilor), numai gura e de voi!

Deşi duritatea răspunsului era aşteptată, tot am fost puţin descumpănit. După ce mi-am revenit din surpriză, i-am replicat, puţin iritat:

— Bine, pot fi de acord cu tine că oltenii nu sunt cei mai deştepţi din ţară, dar nici moţii tăi nu excelează! În ceea ce priveşte laşitatea oltenilor, aş vrea exemple concrete, nu doar vorbe fără acoperire.

— Cel mai elocvent exemplu este cazul lui Fulger. De astă primăvară şi până azi, nimeni nu a îndrăznit să se apropie de el. Dacă eram la Abrud, cel puţin un om ar fi sărit în ajutorul meu.

— Te-ai gândit vreodată că laşitatea şi prudenţa sunt două atitudini diferite? De ce şi-ar risca viaţa, fără rost, un om normal? O va face cu siguranţă, doar atunci când este puternic motivat de dragoste – pentru ceva sau pentru cineva... Haidem la padoc; vreau să-l călăresc pe Fulger!

M-a privit surprinsă o clipă, după care a izbucnit în râs:

— Ce glumă bună! Am spus eu, că voi oltenii sunteţi doar vorbe, nu şi fapte!

Am aşteptat să se oprească din râs, şi am repetat hotărât, încet şi rar:

— Vreau să-l călăresc pe Fulger!

M-a privit atentă şi neîncrezătoare câteva clipe, după care m-a întrebat:

— Eşti nebun?

— Poate! Hai la padoc!

M-a mai privit uimită un timp, după care, citind hotărârea afişată pe faţa mea, a pornit spre ieşire.

Am urmat-o încet şi, oprindu-mă o clipă pe treptele terasei, mi-am închis fermoarul de la geacă (era o după-amiază rece, de sfârşit de octombrie).

Deşi părea o hotărâre sinucigaşă, în realitate nu era deloc aşa. Eram un călăreţ destul de bun, chiar dacă nu călărisem decât de câteva ori un cal înşeuat. Toată copilăria mi-o petrecusem călărind pe deşelate – ca indienii – caii unchiului Lache, împreună cu Mărineaţă, Leana şi Minca. În loc să-i lăsăm să pască liniştiţi, făceam tot felul de concursuri de călărie, fapt pentru care caii, agasaţi, ne mai şi trânteau uneori. Căzăturile nu

erau lucrul cel mai rău care ni se putea întâmpla, ci ghinionul de a călări un cal slab, când, şira spinării acestuia îţi despica trupul în două, cu dureri chiar mai atroce decât cele pe care ţi le ar fi putut provoca renumita sculă a lui Vlad Ţepeş.

Când am ajuns la grajd, Marta tocmai ieşea cu Fulger – gata înşeuat – şi mi-a întins frâul fără vreun comentariu, doar cu un zâmbet batjocoritor în colţul gurii.

Doamne, cât o uram! Femeia asta nu era doar o amazoană, era chiar marchizul de Sade personificat în femeie. O scorpie!

Am luat frâul şi i-am băgat calului în gură o bomboană de ciocolată, pe care o luasem de pe masă. Am mers încet pe lângă el, vreo cincizeci de metri, cu intenţia de a-l obişnui cu prezenţa mea.

Cum totul părea să fie în ordine, m-am ridicat în şa. În clipa următoare, parcă a înnebunit: s-a întors brusc cu capul spre grajd şi a pornit într-un galop nebun, fără să mai asculte de comenzile mele, de parcă zăbala ar fi fost din cauciuc sau gura lui din oţel.

Pentru că uşa grajdului era foarte joasă, şi chiar dacă m-aş fi culcat pe spatele calului tot aş fi fost pe post de berbec – spărgător de porţi de cetate – am sărit din şa!

Spre ghinionul meu, din cauza grabei (mai aveam doar câţiva metri până la impact), am rămas cu piciorul stâng agăţat în scara şeii. Urmarea? Am fost târât până în grajd, la locul său de „parcare”! Am fost norocos. În afara gecii jupuite, eu nu aveam nici măcar o zgârietură – doar o lovitură uşoară la cap, amortizată de chica bogată la vremea aceea.

Mai mult nervos decât speriat, mi-am desprins piciorul din scară şi, luând calul de frâu, am pornit spre ieşire.

Marta, care tocmai intrase în grajd, m-a întrebat speriată:

— Ce vrei să faci?

— Mă duc să-l călăresc!

— Ai înnebunit? Chiar vrei să te omoare? – Şi a încercat să-mi smulgă frâul din mână.

— Nu sunt nebun, şi încă nu s-a născut calul acela care să mă înfrunte pe mine şi, cu atât mai puţin, să mă omoare!

În timp ce ne certam pe frâu, au apărut şi prietenii de la petrecere, printre care se afla şi Gicu Brănescu. Acesta, când a aflat despre ce dispută este vorba, mi-a smuls frâul din mână şi i l-a dat Martei, după care, luându-mă deoparte, mi-a spus:

— Măi, tâmpitu’ dracu’, dacă n-aş şti că nu bei, aş zice că eşti beat, dar aşa, presupun că în mintea ta bolnavă, s-a născut ideea s-o cucereşti pe amazoană. Lasă-te dracu’ păgubaş, că asta nu e femeie, e dracul gol!

Marta a plecat cu Fulger spre grajd, ceilalţi s-au întors la petrecere, iar eu am plecat descumpănit, spre şirele de furaje.

Am privit îndelung arama coclită a pădurii, strălucind trist în ultimele raze ale soarelui, care părea şi el la fel de trist ca şi sufletul meu.

Când m-am întors să plec, am descoperit-o pe Marta, stând tăcută, la câţiva paşi în spatele meu.

M-a întrebat, cu glasul abia auzit şi tremurând de emoţie:

— De ce ai făcut asta?

Mare minune! Era pentru prima oară când îşi folosea glasul ei minunat, într-o discuţie cu un bărbat!

Era momentul ideal pentru a-mi continua jocul, conceput cu diabolică artă, folosind cele mai perfide mijloace: disimularea şi dedublarea personalităţii.

Desigur, i-aş fi putut spune direct: că am făcut-o pentru ea, că o iubesc şi, probabil, aş fi reuşit s-o cuceresc. Dar nu femeia (oricât de tentantă ar fi fost ea), mă interesa – ci *jocul de-a dragostea*!

Poate vă mai amintiţi că sunt un jucător de poker. Nu banii mă interesează, ci jocul în sine, *lupta pentru câştigarea lor*.

Atâta timp cât sunt în pot, ei reprezintă pentru mine, marele premiu de Formula Unu, sau medalia de aur a Olimpiadei. După ce i-am câştigat, sunt doar echivalentul unei banale verze, sau a unui şi mai banal cârnat.

Cu replicile scenariului pregătite din vreme, am răspuns cu o mină „încurcată”:

— Pentru că... Pentru că... Nu ştiu... Am făcut-o, şi gata!

— Nu! Nu-i adevărat! Ştii pentru ce ai făcut-o! Doar tu ai spus – puţin mai înainte: „Un om îşi riscă viaţa doar din dragoste: pentru ceva sau pentru cineva”.

— Şi tu ai luat drept o judecată de valoare, ideea aberantă a unui nebun?

— Da! Pentru că *este* o judecată de valoare, iar dacă aici se află un nebun, acela sunt eu. Cel puţin până astăzi, când gestul tău disperat m-a făcut să înţeleg, că oamenii sunt entităţi diferite, şi că nu pot caracteriza o mulţime, în raport cu un singur individ.

După o scurtă pauză, în timpul căreia m-am întrebat, descumpănit de destăinuirea ei, dacă nu cumva este imoral să continuu jocul acesta stupid – a continuat:

— Hai, spune-mi, te rog, pentru ce ai făcut-o?

După o luptă acerbă cu „prietenul” meu – pe care-l ştiţi foarte bine din întâmplările anterioare – care mă îndemna să-mi continuu jocul, am adoptat o cale de mijloc:

— Şi dacă ţi-aş spune, inima ta, împietrită de ură, ar putea înţelege că pe lume există şi iubire?

Nu a mai apucat să răspundă, pentru că, uşa de la intrare s-a deschis larg, iar fericiţii noştri prieteni ne-au tras în salon (în timpul discuţiei ne deplasasem încet spre clădire).

S-a aşezat la masă lângă soţul ei, care era deja beat, şi m-a privit tăcută toată seara.

Trecuseră trei zile de când îl „călărisem” pe Fulger, şi nu o mai întâlnisem pe Marta. Era o pauză deliberată, pentru ca mintea şi sufletul frumoasei Amazoane să fie cuprinse, încet, încet, de sentimentul că ea este marea mea iubire, dar şi de reacţia inversă, că eu sunt Făt-Frumosul pe care l-a aşteptat o viaţă întreagă, să sosească pe un cal alb, cu mantia fluturând în vânt. (De ce zâmbiţi sarcastic? Ce aţi fi vrut să scriu? Că sunt Prostul Satului, şi că am sosit târât de calul negru, cu mantia zdrenţuită şi cu capul spart? Uite că am scris! Sunteţi satisfăcuţi? Urâcioşilor!)

Când am ajuns la fermă, Marta tocmai îl înhăma pe Fulger la surchi (un fel de „scaun pe două roţi”, folosit la concursurile hipice).

Am salutat-o zâmbind şi făcându-i o largă reverenţă:

— Sărut mâna, prea frumoasă Amazoană!

Mi-a răspuns în acelaşi mod:

— Bună ziua, serenisime Conte! (Era o poreclă pe care mi-o dăduse casiera de la Topitoria de In.)

Am izbucnit amândoi în râs. (Doamne, ce frumoasă era când râdea!).

După ce ne-am oprit din râs, am întrebat-o:

— Vrei să-ţi plimbi febleţea?

— Şi da, şi nu. Trebuie să ajung la fermă la Brătăşanu. Nu vrei să mergi şi tu pe la prietenii tăi?

— Aş merge... dacă mi-ai îndeplini o dorinţă.

— Spune-mi ce-ţi doreşti şi promit că n-am să te refuz.

— Solemn?

— Solemn!

— Mi-l dai mie pe Fulger şi tu iei alt cal!

— Nu! În niciun caz! Cere-mi tot ce vrei, dar asta nu!

— Marta, moţii sunt singurii urmaşi autentici ai dacilor – duri, dar care nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat. Eşti tu o excepţie?

Învinsă de argumentul meu, şi-a plecat resemnată capul, iar după câteva clipe de gândire, mi-a întins frâul calului şi a plecat încet spre grajd, de unde a venit cu un alt cal, pe care l-a înhămat la un alt surchi.

Când totul a fost gata, m-a rugat neliniştită:

— Mergi tu în faţă, ca să nu-l vadă pe celălalt cal. Ar putea deveni nervos.

Am pornit la drum „în trap grăbit, în pas domol” – vorba lui Coşbuc – până la cantonul de la marginea satului, de unde trebuia să coborâm vreo două sute de metri de pantă destul de abruptă.

Panta în sine n-ar fi fost o problemă, dar o dată ajuns la baza ei, drumul o cotea brusc la stânga în unghi drept, fără nicio rază de curbură.

Din nu ştiu ce motive, Fulger a început să alerge la vale fără să simtă strunirea zăbalei. Ştiind că la viteza aceea nu voi putea lua curba decât rostogolindu-mă împreună cu surchiul, m-am hotărât să-l las să meargă în linie dreaptă, sărind peste şanţul, puţin adânc, care mărginea drumul.

După ce am scăpat cu bine de şanţ, a mai alergat vreo sută de metri pe terenul proaspăt arat, după care s-a oprit singur. L-am pocnit cu biciul şi l-am obligat să mai alerge încă pe atât, după care l-am întors înapoi spre şosea, tot în trap.

Când am ajuns pe şosea, Marta, care mă aştepta lividă de spaimă lângă surchiul său, s-a urcat supărată în el şi, biciuindu-şi calul, a pornit în trap spre Conac.

După ce am trecut podul de lemn de peste pârâul satului, am şfichiuit calul cu biciul şi am trecut în zbor pe lângă Marta.

Ajuns la Dăsnăţui, am pus surchiul de-a curmezişul podului, am legat calul de el şi am aşteptat-o în mijlocul drumului. Când s-a apropiat, a început să ţipe la mine, râzând:

— Nebunule! Tot ai să mori o dată şi o dată...

— Păi, am spus eu altfel? Sigur voi muri o dată şi o dată, dar... când voi fi împlinit o sută de ani! – Şi apropiindu-mă de ea, am continuat: Doamne, ce frumoasă eşti când râzi! Nici nu mai este nevoie să iasă soarele din nori (era o zi mohorâtă), pentru că tu luminezi mult mai frumos cerul şi pământul, decât ar face-o el!

— Asta le-o spui tuturor fetelor? – m-a întrebat radiind de fericire.

— Absolut!

— Dar când le părăseşti, ce le spui?

— Aşteaptă şi ai să vezi!

— Doamne, ce nebun eşti!

— Tu ai spus-o! Dacă sunt nebun, înseamnă că nu sunt responsabil pentru faptele mele şi, ca atare, pot să-ţi fur frumosul tău surâs de pe buze, fără să fiu pedepsit!

N-am putut să-i fur surâsul, pentru că oile lui Miron Mărgulescu, în frunte cu măgarul, încercau să-mi răstoarne surchiul.

Când am ajuns la Conac, a sărit din surchi, ţipând veselă:

— Salutare băieţi! Ce mai faceţi?

Băieţii au încremenit. N-o mai văzuseră niciodată aşa veselă şi nici nu-i auziseră vreodată glasul acesta plăcut. Ei o ştiau doar pe post de scorpie. Au fost atât de uimiţi, încât nici nu au răspuns salutului, iar ea a continuat, amuzată de încurcătura lor:

— Hai, băieţi, ce mai aşteptaţi? Unde sunt friptanele, unde sunt şpriţanele?

Şi pentru că băieţii nu se mişcau, a ţipat la ei „ca în vremurile bune”:

— Hai, băieţi, că murim de foame!

Băieţii, zăpăciţi de această surprinzătoare schimbare, s-au bulucit cu toţii spre cantină. Vărul Gicu s-a întors de la jumătatea drumului şi, când a ajuns în faţa mea, şi-a scos şapca şi, înclinându-se adânc, a spus cu glas tare, să audă şi Marta:

— Vere, mă înclin în faţa ta! Eşti cel mai al dracului vrăjitor pe care l-a văzut planeta, dacă ai reuşit să îmblânzeşti Scorpia!

Marta l-a apostrofat, râzând:

— Cum, Brănescule, eu pentru tine sunt o scorpie?

— Nu, domniţă! *Erai* o scorpie! Acum, eşti şi vei rămâne, doar frumoasa noastră Amazoană!

După masa, în timpul căreia Mitică i-a dat tot ce a cerut, şi chiar mai mult (ceruse nişte concentrate cu împrumut, pentru cai), lucru care nu s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă – oricât ar fi fost ea de nevastă de director – am plecat spre sat pe un drum mai scurt, care trecea printre cele două păduri: cea a lui Brătăşanu şi cea a Cerătului.

Ne-am oprit pe malul Dăsnăţuiului, unde am lăsat caii să pască iarba fragedă a sfârşitului de toamnă, iar eu am reuşit să-i fur surâsul acela minunat ce-i lumina faţa. Am fost atât de uimit să constat, că sărutările ei erau la fel de ameţitoare ca cele ale Ilenei!

Când mi-am amintit că doar cu trei zile în urmă o uram din tot sufletul, am privit-o atent, să văd dacă este aceeaşi femeie pe care, acum, o ador. Zărindu-mi privirea aceea ciudată, m-a îmbrăţişat şi, lipindu-mi capul de pieptul ei cald şi parfumat puternic de izma pe care i-o pusesem în sân, m-a întrebat intrigată:

— Ce-i cu tine, Păpuşel? Ce s-a întâmplat?

(Hei! Ce vă hliziţi aşa la acest cuvânt de alint? Nici mie nu-mi plăcea, dar ce aţi fi vrut să fac? Să-i pun fermoar la guriţa aceea dulce? I-aş fi pus, dar cum mai puteam să i-o sărut? Şi îmi plăcea al naibii de mult s-o fac!).

M-am gândit mult dacă să mai continuu povestea Amazoanei, sau să mă opresc aici. Motivul ezitării consta în faptul că, viaţa sentimentală a celor trei femei: Ileana, Mica şi Marta, a fost dominată de o singură şi infinită iubire – pentru mine. Această constatare v-ar putea face suspicioşi şi v-aţi întreba – absolut fireasc: „Cum de i se întâmplă acestui tip de trei ori aceeaşi minune, şi nouă nici măcar o dată?” (O femeie din S.U.A., a fost trăsnită de patru ori!).

Răspunsul ar putea fi unul destul de simplu: „În timp ce voi aşteptaţi acasă, aşezaţi comod în fotolii, să vă vină fericirea pe tavă, eu am căutat-o cu asiduitate, şi mi-am luat-o – chiar dacă, uneori, a trebuit să mă lupt pentru ea, riscându-mi viaţa (Fulger, trenul, etc)”.

Viaţa voastră poate fi reprezentată ca o linie dreaptă, pe când a mea este o succesiune de sinusoide – reprezentând zboruri spre fericirile divine ale strălucitorului Paradis, sau prăbuşiri dureroase în abisurile întunecate ale Infernului. Fericirea nu este continuă decât aparent, în realitate, este doar o alternanţă rapidă a perioadelor fericite, cu cele nefericite. Poate că fericirea este împăcarea cu sine şi cu universul înconjurător, dar pentru mine este prea puţin. Eu vreau fericirea aceea intensă, *care atunci când mă părăseşte*, *mă anunţă*, *zgomotoasă*, *că sunt iarăşi nefericit*. (Ideea îi aparţine – aproximativ – spiritualului poet francez, Prevert.)

Iată-mă şi filosof! (Realitatea este că îmi place să filosofez de când încercam, împreună cu Ileana, să descifrăm tainele Universului şi să găsim răspuns tulburătoarei întrebări: cine suntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm?)

Să revenim însă cu picioarele pe pământul rece, al începutului de noiembrie 1952, când povestea dramatică, dar frumoasă, a Amazoanei, s-a intersectat cu o altă poveste – comică, dar urâtă – a Prinţesei Mofturoase (nu-i mai ştiu numele real).

Verişoara mea, Lenuţa Rodu, venise la Portăreşti cu o colegă de serviciu de la Craiova, pentru trei zile.

Era o blondă elegantă şi sobră – atât ca îmbrăcăminte, cât şi ca atitudine şi comportament – şi care vorbea foarte puţin, iar atunci când o făcea, îşi alegea cu deosebită grijă cuvintele.

Cu costumul ei, din stofă neagră, impecabil croit, şi figura distinsă, încadrată de părul blond, pieptănat cu grijă, părea o descendentă a cine ştie cărei familii princiare.

Când i-am fost prezentat de Minca, sora Lenuţei, mi-a aruncat o privire atât de rece şi mi-a zâmbit atât de batjocoritor, încât inima mi s-a oprit în loc pentru o clipă, iar pielea mi s-a încreţit, de parcă aş fi stat gol

în faţa crivăţului.

Deşi am încercat toată seara să-i intru în graţii, a fost imposibil. Orice încercare de a mă apropia de ea se termina cu aceeaşi privire îngheţată şi cu acelaşi zâmbet batjocoritor! (De-abia a doua zi aveam să aflu motivul acestui comportament ciudat.)

A doua zi, după ce am prânzit împreună cu familia unchiului Lache, le-am propus o plimbare la pădure, unde puteam admira frumuseţile toamnei, dar de unde puteam culege şi roadele ei: mere şi pere sălbatice, păducele, porumbe, măceşe şi chiar alune.

Spre surprinderea mea, m-au refuzat cu toţii (pretextând diverse treburi), mai puţin Prinţesa, care a acceptat imediat.

Am pornit grăbiţi spre Pădurea lui Brătăşanu, unde puteam găsi atât peisajele, cât şi fructele promise. Ne apropiam de pădure şi Prinţesa nu scosese nici măcar un cuvânt. Mă lăsase pe mine să vorbesc tot timpul, prezentându-i locurile şi întâmplările legate de acestea, ca un veritabil ghid turistic.

La un moment dat, am ajuns într-un loc cunoscut sub numele de „Părul Cucoanei”. Când am început să-i povestesc legenda acelui loc, petrecută pe la începutul secolului al XX-lea, s-a oprit şi a ascultat atentă, privindu-mă cu ochii ei întunecaţi şi larg deschişi, în care se putea citi, pe rând, încântarea, revolta sau compasiunea, după cum eroina povestirii era fericită sau nefericită. La sfârşit, m-a prins de braţ şi mi-a spus cu glasul încărcat de nostalgie:

— Atunci aş fi vrut să trăiesc. În vremurile acelea, în care romantismul acţiona ca un catalizator asupra sentimentelor umane, nu acum, când predomină ura, teama şi indiferenţa!

Parcă descătuşată, după această legendă şi după ce m-a „salvat” din ghearele unor măceşi care mă luaseră prizonier, a început să vorbească şi chiar să râdă (dacă ar şti femeile ce frumoase sunt când râd, nu s-ar mai supăra niciodată).

Când am ajuns în poieniţa mea, am considerat că peisajul mirific al acesteia mă va ajuta să-mi realizez mai uşor obiectivul propus: cucerirea acestei „cetăţi” inexpugnabile.

Probabil, că la nicio altă cucerire nu am pornit cu mai puţine şanse de reuşită ca atunci.

Cu certitudine, femeia mă detesta, iar timpul necesar proiectării unei strategii şi punerea ei în practică, era limitat la doar câteva ore. Timp mai mult decât insuficient pentru a o face să-şi schimbe sentimentele: de la ură, la dragoste.

Mă simţeam ca un Don Quijote care se luptă cu morile de vânt. Mă

revoltam eu însumi împotriva mea, dar diavolul acela, ascuns în colţişorul meu de Iad, mă îndemna batjocoritor: „Încearcă, măi, boul lui Dumnezeu că, oricum, mai mult decât să mori de ruşine, n-o să ţi se întâmple nimic mai rău!”

Pentru a scăpa o dată de aceste chinuitoare gânduri, am trecut la atac:

— Prinţesă, crezi că există „Coup de foudre” în dragoste?

— Da!

Iar după ce m-a privit atentă câteva clipe, a continuat zâmbind, din nou, sarcastic:

— Dar, nu este genul tău!

— De ce, Prinţesă? Aseară, când ţi-am zărit, pentru prima oară, privirea caldă a ochilor tăi minunaţi, am ştiut că tu eşti zeiţa pe care am aşteptat-o dintotdeauna, să-i aştern la picioare inima şi sufletul meu, însetate de dragoste! (Aiurea! Când m-a privit, mi-a îngheţat inima!)

A izbucnit în râs! (A dracu’, ce râs frumos şi sănătos avea!) Deşi începusem deja să mă simt caraghios, am continuat să-mi joc rolul de Don Juan, îngenunchind la picioarele ei şi recitându-i din Lermontov:

— Mă jur pe-al stelelor noian...

M-a întrerupt, continuând:

— Pe soare şi nemărginire... (A dracu’, mai era şi citită pe deasupra!)... Măi, Bebiţă, las-o naibii baltă, că mi-a spus Minca ce poamă eşti! (I-auzi ce mi-a făcut tâmpita dracu’. Mâine o omor!)

Parcă citindu-mi gândurile, a precizat::

— Nu trebuie s-o certi. Ea a vrut doar să te laude, nu să mă pună pe mine în gardă.

De disperare, am izbucnit... în râs!? I-am întors repede spatele, ca să nu mă vadă râzând, şi m-am agăţat de o creangă ce se întindea deasupra râului, bolborosind sufocat de râs:

— Dacă nu mă crezi că te iubesc, am să mă arunc în apă!

— Cum vrei! Dar, dacă ţii neapărat să te culci cu mine, ar fi mai rezonabil... să-mi oferi o sumă de bani!

N-am înţeles nici până astăzi, dacă a glumit, sau a vorbit serios, dar eu am fost atât de uluit, încât am uitat să mă mai ţin de creangă şi... am căzut în apă!

Am ieşit din apa îngheţată, clănţănind din dinţi mai abitir decât ciocănitoarea Woody din clonţ şi, ajutat de Prinţesă, mi-am dat jos hainele ude. După ce le-am stors şi le-am întins pe nişte tufe, Prinţesa, într-un gest de supremă nobleţe, m-a îmbrăcat cu elegantul ei taior negru.

Probabil că arătam „foarte şic”, în taiorul ei negru, asortat la slipul

meu galben, pentru că, pe chipul ei nobil se instalaseră semnele de început ale unui diabolic hohot de râs – reprimat cu mare dificultate, de teama unei reacţii neplăcute din partea mea.

Înainte de a porni într-un sprint de o sută de metri, pentru a mă încălzi, am ţipat la ea:

— Hai, râzi dracu' o dată! Că altfel o să te umfli şi o să crăpi ca broasca din fabula lui Istrati!

Nici nu mă lansasem bine în cursă, şi pădurea răsuna deja de hohotele ei nebune. A dracu' creatură! Eu sunt gata să mă transform dintr-un cretin proaspăt, într-unul congelat, iar ea se amuză! (De parcă eu nu m-aş fi amuzat dacă aş fi fost în locul ei.)

Şi ca cea mai tâmpită lege a lui Murphy să se confirme („Un lucru care începe rău, se termină şi mai rău"), când veneam cu viteză către „doamna inimii mele", un ghimpe – curios să vadă cum arată un prost pe dinăuntru – mi-a pătruns adânc în talpă.

Dar, cum zice românul: „Tot răul spre bine", am descoperit o dată cu ghimpele, un strat gros de frunze uscate, aşternute la rădăcina copacului sub care mă oprisem.

Triing! Probabil că tot aşa răsunase ideea în capul strămoşului meu din Epoca de Piatră, atunci când s-a acoperit cu frunze, ca să-şi încălzească ciolanele îngheţate.

Într-un minut, adunasem un munte de frunze uscate, în care m-am vârât ca-ntr-o pilotă.

Prinţesa, care continua să râdă ţinându-se cu mâinile de burtica ei fină, a sfârşit prin a îngheţa şi ea, în bluziţa subţire din mătase, aşa că a intrat şi ea în „pilotă" – neinvitată. Şi-a încolăcit mâinile şi picioarele în jurul meu ca o liană, iar după un timp, *când temperatura a ajuns la valoarea optimă*, *am*... *făcut-o*!

„Regizorul", care nu era prea mulţumit de cum ieşise prima scenă (actorii fuseseră mult prea îngheţaţi), ne-a obligat să mai tragem o dublă, care a primit calificativul: „Uauuu... Fantastic!" (Ce calificativ e ăsta? Nu ştiu, întrebaţi diva!)

Pentru că începuse să se întunece, am părăsit cu regret „princiarul baldachin", şi luându-ne hainele de la „garderobă", am rupt-o la fugă spre sat. După vreo câţiva zeci de metri, Prinţesa, fată de oraş, s-a oprit sufocată. Eu, cu hainele ude, nu mă puteam opri, aşa că, alergam înainte şi înapoi, ca Dănilă Prepeleac în faţa Dracului. Am condus-o până la uşa casei unchiului Lache şi am fugit acasă, înainte de a îngheţa definitiv sau de a fi văzut de cineva.

A doua zi am plecat cu ele la Craiova, iar la invitaţia Prinţesei, am

rămas trei zile şi trei nopţi la „castelul princiar”.

Am părăsit „castelul” la momentul potrivit: familia şi neamurile mă dăduseră dispărut!

Când am ajuns la tanti Polina, care locuia pe aceeaşi stradă cu Prinţesa, iubitorii mei veri, Pompi Ciocan şi Relu Bâzdoacă, după ce m-au îmbrăţişat, mi-au spus „îngrijoraţi”:

— Bine că ai apărut, măi băiete, pentru că noi pregătisem şi un anunţ pentru ziar: „Familie fericită, anunţă dispariţia mult prea tâmpitului său fiu. Găsitorului, substanţială recompensă... dacă-l păstrează!”

Ai dracu’ veri! Le-aş fi tras câte un şut în fund, dar erau doi, aşa că i-am lăsat în plata Domnului şi am plecat spre noi cuceriri.

*

22 noiembrie 1952. Am fost trezit cu noaptea în cap de Fănică Tranã, care mi-a adus o prepeliţă, împuşcată în ziua precedentă, şi pe piciorul căreia găsise un inel din argint inscripţionat: „B. Matei – Portăreşti – 1950”.

Cu doi ani în urmă, pentru că un cârd de ciori îşi instalase cartierul general în salcâmii din spatele curţii mele, pusesem în zăpadă câteva laţuri confecţionate din păr de coadă de cal (încă nu apăruse nylonul), peste care am împrăştiat boabe de grâu şi de porumb, dar n-am reuşit să prind niciuna. Probabil că sunt cele mai inteligente păsări pe care le-am văzut vreodată. Deşi erau înfometate (a fost o iarnă grea), nu se apropiau la o distanţă mai mică de un metru, formând un cerc zgomotos de croncănituri şi fâlfâiri de aripi.

Când, după câteva zile de încercări eşuate, m-am dus să desfiinţez cursa, în care căpeau zilnic proprii-mi porumbei, am găsit această prepeliţă, pe care, după ce am inelat-o, am pus-o în libertate.

Pentru că mâncasem la Popescu o delicioasă prepeliţă, pregătită de bucătăreasa ardeleancă a acestuia, am apelat la talentele culinare ale altei ardelence, Marta (deşi n-am văzut-o niciodată gătind – mânca la cantină).

A fost puţin surprinsă de propunerea mea, dar a acceptat cu plăcere să mă ajute. Am luat-o la mine acasă, unde i-am pus la dispoziţie bucătăria şi tot ce mi-a cerut, aşteptând nerăbdător să-i „verific” rezultatul muncii.

A fost cu adevărat delicioasă; atât prepeliţa, cât şi bucătăreasa, motiv pentru care, am „toastat” mai mult decât mult din vinul „ucis” al tatei. Ameţiţi, la propriu de vin şi la figurat de zborul nostru prin spaţiile

siderale, am aterizat – goi – în patul din camera mea.

Înainte de a continua povestea, trebuie să mai fac un mic excurs (al câtelea?).

De când îi furasem sărutul acela divin, ne întâlneam aproape zilnic şi, deşi mă mângâia şi mă săruta cu o pasiune puţin obişnuită, refuza – indirect – să facem dragoste; eschivându-se cu pretexte mai mult decât puerile. Cu toate că nu ţineam neapărat să fac dragoste cu ea, mă intriga acest refuz; simţeam că în spatele său se ascunde ceva foarte serios. Dar, ce? Astăzi voi afla răspunsul şi nu-mi va plăcea deloc!

Am continuat să-i mângâi şi să-i sărut buzele, pântecele şi sânii, apoi mi-am strecurat încet mâna între coapse. În clipa în care i-am atins „minunea”, s-a strâns ca un arc: cu genunchii la gură şi cu spatele lipit de tablia patului, mă privea cu o ură feroce. Speriat, m-am retras şi eu la celălalt capăt al patului.

După un timp, ura din priviri i-a dispărut, acoperită de un şuvoi de lacrimi. Plângând, s-a târât până lângă mine şi, punându-şi capul pe pieptul meu, mi-a şoptit printre lacrimi:

— Iartă-mă, dragostea mea, dar, când aveam şaisprezece ani, am fost violată de un grup de nemernici şi, de atunci, nu m-a mai atins nimeni.

— Bine, dar Eugen (soţul ei)?

— Eugen a fost singurul coleg din şcoală care nu m-a batjocorit, aşa cum făceau ceilalţi, de parcă eu aş fi fost vinovată de cele întâmplate. Am fost colegi şi la facultate şi, la insistenţele părinţilor, m-am căsătorit cu el, dar... este impotent; motiv pentru care a devenit alcoolic.

La destăinuirea ei, am avut o reacţie paradoxală. În loc să fiu cuprins de compasiune, am fost cuprins de o imperioasă dorinţă de a mă îndepărta de ea – atingerea ei creându-mi o stare de nelinişte maladivă, de repulsie chiar. Am îndepărtat-o uşor de mine şi, coborând din pat, m-am îmbrăcat sub privirile ei, la fel de siderate ca ale lui Cio-Cio-San, atunci când am refuzat s-o deflorez.

După un timp, a coborât şi ea plângând şi, după ce s-a îmbrăcat, a plecat fără un cuvânt.

Nici nu se închisese bine uşa în urma ei şi, prin mintea mea, blocată de fantastica ei destăinuire, au început să se deruleze încet, apoi din ce în ce mai repede, scenele aberantului meu comportament. Cu ce eram eu mai bun decât nemernicii care o batjocoriseră? Cu nimic! Eram chiar mai rău decât ei, pentru că, pe mine mă iubea, iar eu o tratasem cu o cruzime greu de imaginat.

Am alergat după ea, şi am găsit-o printre caii ei dragi, poate singurii

care o iubeau cu adevărat. Când m-a văzut, a alergat spre mine, dar s-a oprit, brusc, la jumătatea drumului.

M-am apropiat de ea încet şi, îmbrăţişând-o, i-am şoptit cu glasul copilului de altă dată, când îi adresam o rugăciune Domnului – cu teamă şi speranţă:

— Iartă-mă, iubire! Comportamentul şi mărturisirea ta şocantă m-au bulversat atât de tare, încât mi-au indus un comportament chiar mai aberant decât al tău.

Sunt imprevizibil şi orgolios, şi aceste laturi ale caracterului meu mă fac, uneori, greu de suportat, dar nu trebuie să te îndoieşti vreodată că te iubesc. Eşti o parte a sufletului meu, şi nu vreau să te pierd decât o dată cu el.

M-a privit din nou, cu ochii aceea în care se putea citi deopotrivă, dragostea şi fericirea, şi mi-a mărturisit uşurată:

— O Doamne! Şi eu care eram să mor de teamă şi durere, crezând că te-am pierdut pentru totdeauna.

Părea că totul intrase în normal, dar la întâlnirile ulterioare, mă simţeam în preajma ei ca un păcătos în faţa unui sfânt (cu certitudine aşa şi era), şi cel mai rău era faptul că eu, omul sigur pe el „, stăpânul femeilor”, nu mă simţeam deloc bine în această postură şi, nervos, o părăseam brusc fără vreun motiv. De fapt, motivul exista: nu aveam nici cea mai vagă idee cum trebuie să mă comport şi ce trebuie să fac, atunci când voi fi iarăşi cu ea în pat!

În preajma Crăciunului, într-o seară cu ninsoare viscolită, vecinul meu, Gică Galbenu, care era paznic la I.A.S., a venit să mă anunţe că mă aşteaptă cineva la poartă. Cum mă aflam deja sub plapumă, l-am întrebat nervos:

— Cine dracu’ mai este, măi, la ora asta?

— Doamna ingineră.

— Şi de ce n-ai adus-o înăuntru?

— Nu vrea să vină. Zice să te duci tu acolo.

— Bine. Spune-i că vin imediat.

Mi-am pus lodenul peste pijama şi am coborât la poartă, unde am găsit-o, îmbrăcată doar în trening, îngheţată şi albită de nea. Am îmbrăţişat-o şi am invitat-o în casă, dar a refuzat:

— Nu! Te rog să mergi tu la mine.

— Bine, dar Eugen?

— Este plecat la Bucureşti.

Mi-am strâns cordonul lodenului şi am plecat aşa, în pijama, spre fermă. Noroc că aveam de parcurs mai puţin de două sute de metri, prin

viscolul ce-mi vâra zăpada pe sub pijama şi în pantofii încălţaţi fără ciorapi.

Când am intrat în dormitor, unde nu mai fusesem niciodată, am zărit pe masă o sticlă de vin, pe jumătate goală, ca şi paharul alăturat (probabil acesta a fost impulsul care a adus-o la mine).

În timp ce-mi dădeam jos lodenul şi pantofii uzi, Marta a dispărut în camera alăturată, de unde a revenit îmbrăcată într-o pijama vernil, ca şi a mea, şi cu un pahar în care mi-a turnat vin.

Am dat paharul peste cap, deşi vinul şi dragostea reprezintă pentru mine obiectele sacre ale unui savuros ritual – prelungit dincolo de simţurile omului obişnuit – dar simţeam nevoia unui „supliment de optimism", pentru a face faţă ineditei şi dificilei experienţe ce avea să urmeze.

Nu terminasem cel de al doilea pahar, şi în cameră s-a insinuat, de la un patefon (nu apăruseră electronicele de astăzi), languroasa melodie a unui tangou argentinian.

Marta m-a invitat la dans, zâmbindu-mi ironic:

— Dame-n tangou, domnule Conte! Îmi oferiţi plăcerea unui dans, alături de serenisima voastră persoană?

— Din toată inima, irezistibilă Amazoană!

Din cauza vinului şi a emoţiei, îmbujorarea care-i străbătea bronzul verii, încă neşters de pe obraz, o făcea cu adevărat irezistibilă.

Am strâns-o puternic în braţe şi, lipindu-mi obrazul de obrazul ei fierbinte, am început un dans fantastic.

În vremea aceea eram atât de pasionat de dans, încât străbăteam zeci de kilometri pe jos, până în satele din apropiere, doar pentru o seară de dans. În timpul dansului, mă simţeam ca un prinţ din poveste; dansând cu frumoasa Cenuşăreasă, sau cu Mica Sirenă.

În seara aceasta însă, eram însuşi Zburătorul lui Eminescu printre stele, într-o altă lume. Eram, parcă, în lumea aceea sugerată de cântecul Ilenei: cu un cer plin de stele, care-şi schimba culoarea în ritmul lent al melodiei. Femeia cu care dansam era însăşi Zeiţa Iubirii, care mă învăluia cu privirea ei întunecată, în care strălucea dragostea întregului Univers.

Mi-am coborât privirea spre gura ei întredeschisă, cu buze fragede şi roşii, ca ale unui trandafir înrourat, strălucind în soarele blând al unei dimineţi de toamnă.

O dorinţă irepresibilă de a săruta gura aceea fascinantă, m-a făcut să-mi apropii buzele de ea. Când am atins-o, am simţit cum sărutul uşor de la început, se transformă rapid într-unul mistuitor, care îmi arde trupul şi sufletul, transformându-mă în neant. Deşi ştiam, că în curând nu voi mai

fi decât un fir de praf în Univers, nu-mi puteam desprinde buzele de pe buzele acelea vrăjite – şi nici nu voiam!

Preţul pentru o clipă – doar o singură clipă de fericire divină – plătit cu viaţa, mi se părea absolut echitabil.

Am fost trezit brusc, din halucinanta mea închipuire, de tăcerea aşternută în încăpere, după încetarea melodiei.

Cred că mi-am deschis ochii o dată cu Marta, în ochii căreia se putea citi o nesfârşită fericire dar şi uimire, şi ne-am desprins gurile din acel devastator sărut.

Ne-am întins epuizaţi pe pat, unde am rămas mult timp tăcuţi, neînţelegând dacă ceea ce ni s-a întâmplat a fost vis sau realitate (când şi-a revenit, mi-a relatat o viziune identică cu a mea!).

Cu toate că pare o întâmplare fantastică, în realitate – deşi destul de rar – fenomenul este absolut normal. Trebuie să vă amintesc că am studiat hipnotismul şi sugestia şi că, deşi nu am hipnotizat pe nimeni, puterea mea de persuasiune era atât de mare, încât se afla la graniţa dintre hipnoză şi realitate. Datorită educaţiei voinţei, puteam să transmit celor din jur, atât verbal cât şi telepatic (undele cerebrale sunt cuantificate ştiinţific), gânduri şi idei, pe care şi le însuşeau ca fiind ale lor.

O experienţă asemănătoare, aveam să mai trăiesc peste câţiva ani, în condiţii total diferite.

Eram la un bal, la Lipov, într-o sală de clasă, împreună cu vărul meu, Mircea Florea, fiul unchiului Fănel din Cerăt, cu iubita şi viitoarea sa soţie, Steluţa, fiica preotului din sat, şi cu iubita mea de ocazie, o bucureşteancă venită la bunici, şi pe care o cunoscusem cu doar o zi în urmă.

Pusesem ochii pe o tânără, care zbura prin sală ca un fulg de păpădie în vânt, aşa că l-am rugat pe conducătorul grupului muzical, Ionel Pucă (violonist al Orchestrei Radio România), pe care-l cunoşteam, să cânte cel mai frumos tangou, aşa cum numai el ştia. La prima atingere a arcuşului pe corzile viorii, am invitat-o la dans (era foarte curtată). Ce s-a întâmplat în timpul dansului a rămas un mister. Ştiu doar că, la sfârşit, am fost trezit la realitate de aplauzele participanţilor la bal, în timp ce eu şi fata – în mijlocul sălii – eram încleştaţi într-o nesfârşită şi divină sărutare.

Fata, după ce s-a desprins ruşinată din braţele mele, a alergat la prietena ei, pe care a luat-o de mână şi au părăsit sala fără să mai revină.

Când am ajuns la grupul meu, iubita mi-a întors spatele, refuzând să-mi accepte scuzele şi să înţeleagă, că nu aveam aproape nicio vină pentru cele întâmplate.

La plecarea spre Cerăt, când am vrut să mă urc în şareta cu care venisem, bucureşteanca m-a întâmpinat iritată:

— Dacă tu te urci în şaretă, eu cobor şi mă duc pe jos acasă!

Cum *noblesse oblige*, am renunţat la şaretă, şi am măsurat cu pasul cei zece kilometri până la Cerăt, fără să regret nimic.

A fost o noapte splendidă, iluminată feeric de o lună plină, care poleise cu argint şi populase cu fantasme, nesfârşirea câmpiei.

Am aflat, mai târziu, că fata, care fusese repartizată la Lipov pe un post de învăţătoare, a renunţat la el şi n-a mai revenit niciodată acolo, din cauza acelei întâmplări stupide.

Am coborât din pat şi mi-am turnat ultimul vin din sticlă, în paharul pe care l-am băut încet, în timp ce mintea îmi alerga cu viteza luminii în căutarea unei rezolvări fericite, a unei situaţii nefericite, care i-a marcat viaţa Martei.

Evrika! Am găsit! Probabil că mulţi dintre voi, mai ales bărbaţii, mă veţi acuza de perversiune sexuală dar, dacă faceţi o călătorie în timp, ajungând în anii ’50, veţi constata lipsa oricărui sexolog sau psiholog, care ne ar fi putut consilia în această problemă atât de delicată.

I-am dat jos pijamaua şi am început să-i sărut buzele, sânii, pântecele şi coapsele, iar mai târziu, în timp ce-i sărutam gura, mi-am coborât mâna spre „minune”, pe care am început să i-o mângâi uşor.

După un timp, în care am continuat să-i mângâi „minunea”, a devenit agitată, s-a încordat ca un arc şi m-a muşcat atât de tare, încât am ţipat de durere, iar ea a ţipat... de plăcere! Mai direct spus... am masturbat-o! – Făcând-o să înţeleagă, că „locul acela” poate să-i aducă şi plăcere, nu numai durere, ca atunci când fusese violată.

Dacă aş fi încercat un act sexual normal, presupunând că l-ar fi acceptat, cu siguranţă, penetrarea i-ar fi readus în memorie violul, şi bucuria orgasmului ar fi fost compromisă pentru totdeauna – făcând din ea o frigidă. Pe când aşa, am făcut din Marta cea mai pasională parteneră de dragoste pe care am avut-o vreodată, trăind cu atâta intensitate momentul, încât, nu ar fi auzit nici trâmbiţele Ierihonului şi n-ar fi simţit nici cel mai devastator cutremur.

Şi, apropo de masturbare, trebuie să vă spun că eram „expert” – o mai făcusem o dată când aveam treisprezece ani!

Bunicul de la Cerăt, care avea o jumătate de hectar de vie altoită, era pus în dificultate în fiecare toamnă din cauza lipsei culegătorilor, motiv pentru care, mama era nelipsită de la culesul viei. Cum în toamna aceea, mama fusese operată de apendicită acută, de unchiul Marinică Baculescu (care avea cel mai mare spital particular din Craiova – actualul spital C.F.R.), şi nu putea merge la cules, m-a trimis pe mine.

În afara celor doi unchi ai mei şi a soţiilor lor, bunicul mai luase de

prin vecini o drăcoaică de fată, de vreo şaisprezece ani, cu care m-a aşezat pe acelaşi rând – eu de o parte a spalierului, iar fata de cealaltă parte. Fata, cu o fire deschisă şi un debit verbal mai ceva decât o mitralieră, a început să-mi pună în gură boabe parfumate de tămâioasă, iar atunci când găseam şi eu un strugure mai deosebit, îi întorceam serviciul.

Pe la prânz, deja începusem să ne sărutăm printre frunzele de viţă, având grijă să nu fim văzuţi de ceilalţi.

Seara, pentru că în car erau aşezate două putini, în care bunicul zdrobise strugurii, unchii împreună cu soţiile au plecat pe jos spre casă, în car rămânând doar eu şi fata – în spatele putinilor – şi bunicul în faţă, să mâne boii.

Via fiind pe dealul Segărcii şi al Lipovului, aveam de parcurs vreo opt kilometri până în sat, aşa că, atunci când am ajuns la pădurea de ceri, era întuneric beznă. Că nu stătusem cuminţi nici înainte de lăsarea întunericului, se înţelege, însă, acum, devenisem de-a dreptul neruşinaţi: eu i-am desfăcut bluza şi am început să-i sărut sânii pietroşi, iar ea mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o între coapse – direct pe „minune” (în vremea aceea doar marile doamne purtau sutien şi chiloţi).

Cum nu mai văzusem şi nici nu mai atinsesem vreodată „minunea” unei femei, am încercat să-mi imaginez, plimbându-mi uşor mâna peste ea, cum va arăta „obiectul muncii” de mai târziu (visam să ajung medic ginecolog).

Tot plimbându-mi mâna peste ea, brusc, picioarele i s-au strâns şi mi-au prins mâna ca într-o menghină, iar fata a început să pufăie ca o locomotivă care urcă Balota.

Am întrebat-o nedumerit:

— Ce s-a întâmplat? De ce faci aşa?

După ce a mai pufăit o dată prelung, mi-a răspuns uşurată:

— Am variat!

— Poftim?

— Am variat, când m-ai mângâiat pe p..., şi a spus direct, fără complexe, cuvântul acela românesc, pronunţat zilnic de douăzeci de milioane de români, dar care nu se găseşte în niciun dicţionar al limbii române!

Şi, cum încă eram în întuneric – şi la propriu şi la figurat – am continuat şirul întrebărilor stupide:

— Păi... se poate fără...? – Şi m-am oprit ruşinat, dar fata a înţeles.

— Sigur! Este ca şi când m-ai fi f...! – Şi din nou a pronunţat, cu dezinvoltură, un alt cuvânt care nu se află în dicţionar, continuând:

— Mâine, mergem în pădure să ne f... de-adevăratele!

Din păcate, sau din fericire, nu ne-am mai dus în pădure, pentru că, la bunicul acasă, mă aştepta tata: a doua zi trebuia să plec la şcoală, la Craiova.

*

Ianuarie – 1953. Deşi iubeam şi eram iubit de două femei deosebite, şi, deşi mă întâlneam cu o profesoară de două-trei ori pe săptămână, şi cam tot de atâtea ori o găseam în pat, în miez de noapte, pe Dorina, viaţa mi se părea anostă în lipsa acelei senzaţii extraordinare pe care o ai în timpul unei lupte – fie ea reală sau sportivă – atunci când adrenalina îţi invadează trupul, aducându-l în pragul unei explozii – când câştigi, sau al unei implozii – când pierzi (le-am încercat pe amândouă).

Exasperat, mi-am regăsit echilibrul şi bucuria, distrugând viaţa unei fete nevinovate. A fost cea mai josnică şi inumană faptă pe care am comis-o vreodată.

Minca, verişoara mea, avea o prietenă, profesoară la şcoala din Giurgiţa. Fata locuise, cu vreo doi ani în urmă, la o familie care avea un fiu ofiţer în cadrul M.A.N. Când a venit în concediu, între cei doi s-a înfiripat o idilă, care a dus la logodnă şi, mai târziu, la anunţarea căsătoriei. Căsătoria, care trebuia să aibă loc în toamna trecută, a fost anulată. Din motive necunoscute, băiatul a rupt logodna, lăsând fata cu sufletul pustiit.

Fiind o fată liniştită, ca şi Minca, şi fugind de singurătate, îşi petrecea majoritatea timpului la ea, ducându-se acasă doar la culcare.

Aceasta era fata pe care îmi propusesem s-o fac să mă iubească, fără să-i cer nimic în plus; nici măcar un sărut! Asta şi pentru că, în sinea mea, ştiam că nu pot, nu am dreptul s-o rănesc mai mult decât era, dar diavolul acela din mine a câştigat lupta (ca de obicei), impunându-mi un joc murdar.

Pentru a-mi realiza diabolicul plan, trebuia să nu-i adresez nici măcar un singur cuvânt de dragoste. Tot jocul acesta, neobişnuit, trebuia să se desfăşoare doar prin sugestii telepatice, priviri şi gesturi bine calculate, pentru a nu fi prea evidentă intenţia urmărită.

În mai puţin de două săptămâni, fata se schimbase complet. Devenise veselă, cânta şi dansa în jurul meu ca o pasăre colibri în jurul corolei unei flori, ce tocmai îşi deschidea petalele, oferindu-i nectarul său parfumat (otrăvitor de data asta!).

Într-o seară, pe la sfârşitul lui februarie, pentru că întârziase mai mult decât de obicei la Minca, şi se lăsase şi o ceaţă densă, m-am oferit să

o conduc acasă. Ca să nu ne pierdem prin întunericul şi ceaţa, care ne învăluiau ca un uriaş top de vată, ne-am prins de mâini, iar atunci când am părăsit strada principală, pătrunzând într-o zonă mai puţin cunoscută şi plină de câini, am luat-o pe după umeri, iar ea m-a prins de mijloc.

După ce am rătăcit vreo oră, strâns lipiţi de teama câinilor şi a frigului, am reuşit, în sfârşit, să descoperim casa în care locuia.

La despărţire, când am vrut să-i sărut mâna, fata m-a prins în braţe şi m-a sărutat apăsat pe gură. Am fost puţin surprins, dar nu am reacţionat în niciun fel: am rămas indiferent şi rece, ca un sloi de gheaţă. Văzând că nu răspund sărutului său, a fugit, plângând, în casă.

A doua zi, şi-a făcut bagajele şi a părăsit definitiv Giurgiţa, întorcându-se în satul său natal.

Deşi am trecut de zeci de ori prin satul acela, n-am îndrăznit niciodată să întreb oamenii despre fată şi despre ce s-a ales din viaţa ei. Şi nici n-am s-o fac vreodată: prefer chinul incertitudinii, decât certitudinea unui dezastru.

Mi-am arogat rolul Dumnezeirii, dând aripi unor femei şi ajutându-le să zboare spre fericirile Paradisului, şi le-am pedepsit pe altele, aruncându-le în braţele disperării şi în chinurile Iadului.

Va veni însă o vreme, în care blestemele lor vor ajunge la Marele Creator, care mă va pedepsi, la rându-I, prăvălindu-mă din înălţimea tronului Dumnezeirii mele, în flăcările nestinse ale Iadului, şi făcându-mă să mă îndrăgostesc de însăşi Zeiţa Nopţii.

Soarta a vrut, ca din cele trei miliarde de femei ale lumii, să mă îndrăgostesc de singura femeie de care îmi era interzis să mă apropii.

Dar cum puteam să nu mă îndrăgostesc de Uca, cea care semăna atât de mult cu Ileana – care mă părăsise, plecând în lumea ei paralelă?

Avea ochii atât de negri, *încât îmi pare*, *că ei sânt izvorul din care*, *coboară tainic*, *noaptea pe pământ* (Blaga), şi zâmbetul atât de luminos şi dulce, ca un bob de miere strălucind în soarele amiezii, şi care-mi picura în suflet toată fericirea Universului.

Uca era soţia unui prieten, care, dacă nu ar fi fost brunetă şi atât de extravertită, ai fi jurat că este sosia Ilenei.

Avea aceiaşi ochi negri, vrăjiţi, acelaşi zâmbet cuceritor şi acelaşi glas de sirenă homeriană. Datorită acestei neobişnuite asemănări, îmi era deosebit de dragă. Atât. Doar atât, pentru că, fiind soţia prietenului meu, era tabu. Aşa cum am mai spus, nu mi-am trădat niciodată prietenii deşi, cel puţin o dată, ar fi trebuit s-o fac (încă o poveste deosebit de interesantă, dar timpul...).

Într-o seară vrăjită de iarnă, când din cerul întunecat se cerneau

fulgi mari de nea – strălucind ca nişte steluţe de argint în lumina reflectoarelor – mă aflam în orăşelul copiilor, împreună cu câţiva prieteni, care îşi aduseseră soţiile şi copiii să se bucure de seara aceea mirifică, în care zânele şi piticii coborâseră din poveste, special pentru a-i îmbrăţişa, a-i săruta şi a le oferi cele mai deosebite şi minunate daruri.

La un moment dat, o melodie dulce, venită parcă din cer, o dată cu fulgii de nea, a acoperit întregul orăşel.

Uca, parcă vrăjită, a început să danseze cu fetiţa pe care o avea în braţe.

M-am oprit şi am admirat-o, entuziasmat de graţia cu care dansa printre fulgii de nea şi de frumuseţea ireală pe care i-o dădea argintul strălucitor al voalului de omăt, care îi acoperea părul şi umerii.

Trăia cu atâta intensitate bucuria dansului, încât, a uitat că se află pe un covor de omăt şi a alunecat, pierzându-şi echilibrul.

Le-am prins înainte de a cădea în zăpadă, şi le-am strâns puternic în braţe – atunci când atingerea trupului ei şi parfumul de flori de tei, cu care m-a învăluit – m-a făcut să înţeleg că fata asta îmi era dragă nu numai pentru că semăna cu Ileana, îmi era dragă, o iubeam, pentru ceea ce era ea însăşi: *o zeiţă a frumuseţii şi a bucuriei*, *care TREBUIE iubită*!

În clipa aceea îmi doream, din tot sufletul, ca ea şi fetiţa ei să fie ale mele.

Am fost trezit la realitate de glasul fetiţei:

— Bebe, vreau la tata!

Profund tulburat de această revelaţie, am părăsit imediat grupul şi am încercat să evit întâlnirile cu Uca. Era doar o iluzie, pentru că, din motive pe care nu vi le pot destăinui, nu o puteam evita.

Întâlnirile cu ea erau foarte ciudate: ne bucuram amândoi ca de un eveniment deosebit, numai că, bucuria mea se împletea cu durerea de a nu o putea avea, de a-i săruta ochii şi gura care mă fascinau.

M-am întrebat de multe ori, atunci, ca şi acum: „Oare, dacă nu ar fi fost tabu pentru mine, aş fi reuşit s-o cuceresc pe Uca, sau ea ar fi fost femeia care ar fi spulberat mitul *irezistibilului stăpân al femeilor*?”

Trecuseră mulţi, mulţi ani de frustrare, când, într-o zi, întâlnind-o pe stradă, am avut una din ideile acelea tâmpite: „Astăzi o voi săruta pe buze – *să văd ce simt*!”

Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o pe colţul buzelor, iar senzaţia minunată pe care am trăit-o, m-a speriat atât de tare, încât m-am urcat repede în maşină şi am demarat în trombă, lăsând-o nedumerită în mijlocul străzii.

După acest nefericit „experiment”, care mă făcuse atât de fericit, ori

de câte ori o întâlneam, Uca mă săruta pe buze!

Era însă un sărut atât de rece şi de distant, încât mă durea mult mai mult decât dacă m-ar fi pălmuit.

N-am înţeles niciodată, dacă o făcea ca să se răzbune pentru ceea ce îi făcusem, ori, pur şi simplu, încerca să fie mai tandră cu mine (de când înţelesese că o iubesc) însă, doar atât îmi putea oferi.

...
„A fost o seară de vis, când tu – Rază de Stea,
Râdeai şi dansai, printre fulgii de nea.
Mi-ai ars inima, cu privirea ta, Zeiţă a Lunii,
Şi m-ai blestemat: „Până la sfârşitul lumii,
Să-mi fii sclav, să mă adori, să fii nemuritor!
Să nu mă mângâi, să nu mă săruţi, să arzi de dor!
Iar noaptea ochilor mei şi vraja zâmbetului meu,
Să te urmărească şi-n vis – mereu, mereu!”
...
„Am jucat şi am pierdut – e ultimul joc!
Charon a câştigat – are totdeauna noroc:
Îmi va lua sufletul şi, pe deasupra, un ort,
Dar nu-mi pasă dacă-s viu ori sunt mort!
Fără privirea, fără zâmbetul tău, nu pot,
Să-mi mai târăsc lanţul greu de ilot.
Atunci, când doar amintire voi fi,
Şi stelele din ochii mei vor pieri –
Stinse de mâna lui Charon – zeul ales,
Să mă treacă hotarul în lumea lui Hades,
Din barca ce lunecă prin noapte şi frig,
Peste apele Styxului, am să strig:
„Adio, Rază de Stea! Eu te-am iubit!
Adio!... Tu de ce m-ai urât?... Adio!”
Tu nu mă auzi şi nu-mi vei răspunde,
Vraja glasului tău, aici nu mai pătrunde,
Totul e tăcere! Doar ecoul se mai aude,
Încet, tot mai încet, peste negrele unde:
Adio... A – di – o...”
(„Jucătorul” de B.A.Matei)

*

1 aprilie 1953. Începând de astăzi, cu ajutorul Martei, sunt salariatul I.A.S.-ului, în funcţia de normator; un fel de stăpân absolut asupra sutelor de oameni (mai ales femei), care lucrau temporar în cadrul întreprinderii.

Pentru că, la acea dată, nu existau norme precise de plată a muncilor agricole, eu eram cel care hotăra dacă cineva primea şapte sau paisprezece lei, pentru o zi de muncă.

A fost o vară lungă şi „fierbinte”. Eram aproape zilnic pe câmp, pentru a vedea ce lucrări se execută şi pentru a hotărî valoarea unei zile-muncă. După o lună, cunoşteam toate lucrările care se executau, şi aş fi putut face evaluările din birou, după rapoartele şefilor de fermă, dar continuam să merg pe teren, trimis de drăcuşorul acela „proprietate personală”, care descoperise pe câmp sute de posibile delicii.

Nu ştiu dacă posibilitatea mea de a le dubla salariile, sau pur şi simplu, curiozitatea de a face dragoste cu un tinerel elegant şi stilat, a făcut ca în vara aceea să fac dragoste cu peste o sută de femei!

Iată şi cuvintele „magice”, folosite:

— Bună ziua. Eşti tare drăguţă. Cum te numeşti?

— Maria Dragoste.

— Vrei să mergi cu mine, să facem baie în Dăsnăţui?

— Da!

Nu am primit nici măcar o dată, un răspuns negativ!

Îi notam numele în carneţel, ca să-i dublez salariul, o urcam în surchi şi plecam spre „locul pierzaniei”.

Un coleg mucalit, a făcut o constatare interesantă:

— Măi, oameni buni, aţi observat că, de la un timp, femeile vin la muncă mai frumos îmbrăcate decât atunci când se duc la biserică?

Numărul mare al „supuselor” din vara aceea, i-ar putea face pe unii sceptici (e dreptul lor), iar pe alţii, să mă acuze că sunt un obsedat sexual. Această idee îmi displace. Pot fi acuzat mai degrabă de paranoia (nici nu contest această acuzaţie), pentru ideea mea de a face să mă iubească toate femeile din lume, dar nu sunt mai obsedat de sex decât oricare dintre voi.

Aş vrea să fac precizarea, poate surprinzătoare, că n-aş fi vrut să fac dragoste cu niciuna dintre acele femei, dacă aş fi avut o altă posibilitate de a mă convinge că sunt „stăpânul” lor; poate, cu o singură excepţie – Ica. Nu numai că era o femeie, de care se ocupase în mod special Dumnezeu, în ziua în care România a câştigat Ardealul (dacă n-ar fi fost ocupat, la norocul nostru, probabil că ar fi rămas Ungariei), dar, a fost şi

prima femeie isterică pe care am avut-o.

Când am ajuns la râu, a sărit grăbită din surchi, şi-a aruncat rochia (desuuri nu avea) şi a intrat în apă.

După ce am legat calul de un copac, am întins pătura pe iarbă şi mi-am dat jos hainele, m-am trezit cu ea că mă prinde în braţe şi mă trânteşte la pământ (ca un adevărat luptător de greco-romane), îmi smulge suspensorul, pe care nu apucasem să-l dau jos, şi începe să mă frământe ca pe o cocă de cozonac!

Eu eram doar un simplu spectator, uimit şi încântat, ca atunci când priveam meciurile „Craiovei-Maxima”. Când a intrat în orgasm, mugetele ei, de bovină în călduri, au atras atenţia oamenilor Martei, care construiau un ţarc pentru animale în apropiere, şi care au asistat gratuit, la un spectacol unic (asta am aflat-o chiar de la Marta!).

Până aici, totul a fost O. K. dar, după orgasm, a urmat coşmarul. Deodată, şi-a dat ochii peste cap, trupul i s-a încordat şi a rămas nemişcată, ca o statuie din piatră. Înspăimântător era faptul că eu eram înlănţuit de mâinile, picioarele şi... „minunea statuii”; şi nu m-am putut desprinde, oricâte eforturi am făcut, până nu s-a relaxat, ieşind din starea aceea cataleptică (spre deliciul spectatorilor care, cunoscând-o foarte bine, aşteptaseră cu sufletul la gură, finalul!).

Speriat, în ziua următoare am renunţat la „ieşirea în teren”, dar, seara târziu, m-am trezit cu Ica la mine în birou. Surâzătoare, îmbrăcată frumos, rujată şi parfumată cu *odicolon*, pentru altcineva ar fi putut părea o femeie de vis; pentru mine însă, era întruchiparea coşmarului.

Eu, cu părul măciucă, cu dinţii clănţănind ca o moară cu ciocănele, cu mâna în care aveam receptorul telefonului, tremurând un step îndrăcit pe birou – mai ceva decât Fred Astaire, mă rugam lui Dumnezeu: „Ajută-mă Doamne şi trimite repede pe cineva în birou, până nu mă întinde nebuna pe masă!”

Ica se apropia încet de birou, zâmbind din ce în ce mai dulce, în timp ce eu, încercând să trec, cu scaun cu tot, prin zidul din spatele meu, mă rugam: „Înger, îngeraşul meu păzitor, unde dracu’ eşti, de nu vii să mă salvezi? Că dacă mă mai *face* asta o dată, sunt un om mort!”

Dumnezeu mi-a ascultat ruga, şi mi l-a trimis pe Petrică Aranghel, tractoristul.

Stăpân pe situaţie, i-am spus Icăi:

— Eşti o fată frumoasă „munceşti” bine, dar finalul este înspăimântător, aşa că, să nu mă mai cauţi! Ai salariul dublu şi luna viitoare.

Apoi, m-am adresat lui Petrică:

— Du-o la cantină şi spune-i bucătarului că plătesc eu masa.

În timp ce ei intrau la cantină, eu mă îndreptam grăbit spre casă, pentru a fi cât mai departe de înfocata mea admiratoare.

*

Succesele din vara aceea, m-au făcut să trag concluzia că nu există femeie care să nu poată fi cucerită: îţi trebuie doar o strategie adecvată, perseverenţă şi talent actoricesc. (Teoria este cu atât mai valabilă pentru cucerirea bărbaţilor.)

În sprijinul acestei afirmaţii, voi aduce câteva „argumente” mai deosebite, din zecile de cuceriri ulterioare acestei întâmplări, şi voi începe cu una care, ea singură, ar putea reprezenta argumentul suprem.

Într-o seară de august a lui ’56, mă aflam pe Calea Bucureşti, în faţa Întreprinderii de Morărit şi Panificaţie, aşteptând să se întunece, pentru ca Ion Predu, care lucra acolo în tura de noapte, să-mi arunce de la o fereastră un săculeţ cu făină.

Alături de întreprindere, spre Facultatea de Mecanică, se afla o clădire în care Spitalul de Boli Infecţioase de vis-a-vis, avea secţia „Antirabică”. Cum cei zece-cinsprezece pacienţi se plictiseau stând toată ziua în saloane, seara ieşeau şi, aşezaţi pe treptele scării – ce se întindea pe toată lungimea clădirii – admirau trecătorii şi maşinile, destul de rare în perioada aceea.

Stând de vorbă cu asistenta, care era şi ea aşezată pe scară, la un moment dat, a apărut din clădire o tânără înveşmântată toată în alb şi având şi părul acoperit cu o basma albă.

Avea faţa tot atât de albă ca şi veşmintele în care era îmbrăcată; singurele pete de culoare fiind ochii, de un albastru-violet şi buzele, de culoarea cireşelor pârguite.

Uimit de frumuseţea şi ţinuta neobişnuită a fetei, am întrebat-o pe asistentă:

— Cine este această eterică apariţie, care seamănă cu o Madonă, desprinsă parcă, dintr-un tablou de Tiţian?

— Nu este Madona, este doar slujitoarea ei. Este călugăriţă.

La auzul cuvântului călugăriţă, drăcuşorul acela, care mă punea întotdeauna în situaţii imposibile, m-a îndemnat: „Ai auzit, *stăpâne*? Îndrăzneşte! Unde mai găseşti asemenea ocazie?”

După ce am privit-o insistent câteva clipe, culoarea buzelor i s-a răspândit rapid pe toată faţa, şi s-a aşezat intimidată pe treptele scării, lângă celelalte fete.

Am traversat grăbit strada şi, intrând în grădina unei case de vis-a-vis, am furat un trandafir alb, abia deschis, cu care am revenit la călugăriţă.

M-am apropiat încet de ea, şi i-am şoptit „emoţionat”:

— Iartă-mi îndrăzneala de a mă adresa ţie, celui mai superb trandafir alb al tuturor lumilor văzute şi nevăzute dar, nu mi-am putut reprima admiraţia şi dorinţa de a-ţi dărui această micuţă şi fragilă floare, asemănătoare ţie.

A luat trandafirul şi, fără să mă privească, s-a ridicat şi a intrat în clădire.

Am luat săculeţul cu făină de la Ion şi l-am dus la cofetăria de vis-a-vis, iar pe o parte din banii luaţi, am cumpărat două punguliţe cu bomboane fondante (de ce nu s-or mai face asemenea bunătăţi?) şi i le-am dat asistentei, cu rugămintea, ca una din ele să o dea călugăriţei.

A doua zi, pe la aceeaşi oră, m-am prezentat din nou la dubla datorie – săculeţul şi călugăriţa – după ce trecusem iarăşi pe la „florărie”, de unde furasem un alt trandafir alb.

I l-am întins, punând un genunchi pe treapta de la picioarele ei:

— Un trandafir, pentru regina trandafirilor!

A luat trandafirul şi a şoptit, abia auzit:

— Mulţumesc, dar nu trebuia...

— Ba da, trebuia! Dacă aş putea, ţi-aş aşterne la picioare toţi trandafirii lumii, alături de sufletul şi inima mea!

Din nou s-a ridicat şi a dispărut în clădire, ca şi în seara precedentă.

Toţi pacienţii erau oameni simpli, de la ţară, cu o singură excepţie; o studentă de la Agronomie, care făcea practică la I.A.S. Breasta, şi care m-a întrebat intrigată:

— Ce vrăji i-ai făcut, domnule, trandafirului pe care i l-ai dat ieri, pentru că, toată ziua nu şi-a desprins privirea de pe el?

Bucuros, pentru confirmarea primită – că strategia mea dădea roade – am alergat la „florărie”, de unde am revenit cu un trandafir roşu, pe care i l-am dat studentei:

— Priveşte-mă în ochi o clipă, şi trandafirul încă o clipă, şi vei avea revelaţia vrăjii.

Întâmplarea va face, ca peste treisprezece ani, să ne revedem şi să avem o scurtă relaţie. Ne-am întâlnit doar de câteva ori, pentru că, atât eu, cât şi ea, eram angrenaţi în refacerea celei de a doua căsnicii (a fost ultima femeie care a beneficiat de blestemata mea potenţă, dar şi cea care a ascultat, uimită, ultimul ei cântec de lebădă).

Fiind într-o funcţie înaltă, m-a ajutat să iau de la crama I.A.S.-ului

din Segarcea, un Muscat-Otonel „atât de bine ridat”, încât „a făcut praf” toţi participanţii la revelionul din acel an. Rămas singurul cu îmbibaţia alcoolică sub unu la mie, mi-am întins nestânjenit plasa de păianjen profesionist, în care am prins un splendid fluturaş – progenitura unuia dintre cei zece oameni care conduceau ţara în acea vreme.

Cum nu o puteam duce la mine acasă, unde singura mobilă rămasă după divorţ era un scaun, pe care stătea televizorul (îi dădusem mobila în schimbul maşinii), am dus-o la Mărineaţă, la Portăreşti. Gica, soţia lui Mărineaţă, care asista uluită la spectacolul de strip-tease, dat de cele două fete (venisem însoţit de un prieten şi iubita acestuia), a început să se închine.

Observând gestul Gicăi, prietenul i-a recomandat, râzând:

— Fă-ţi crucea mare, tanti, că e dracul bătrân, chiar dacă pare tânăr!

În cea de a treia seară, i-am dat un trandafir roşu, pe care mi-l dăduse stăpâna „florăriei” (nu mai putusem să-l fur, şi i-l cerusem doamnei, care se odihnea în grădină).

I l-am întins, îngenuncheat la picioarele ei:

— Încă un trandafir pentru adoratul meu trandafir! Ţi-am trimis doi soli cu mantii albe, şi acum ţi-am adus încă un sol cu mantie roşie, cu speranţa, că ei îţi vor dezvălui întreaga şi nesfârşita mea dragoste ce-ţi port, din clipa în care scânteierile de safir ale privirii tale mi-au ars ochii şi inima.

— O Doamne! Dar eu nu am voie... nu pot...

— Ba da! Poţi! Trebuie doar să vrei să părăseşti lumea aceea ireală în care trăieşti şi să vii în lumea noastră adevărată. Dumnezeu, când a făcut primii oameni, i-a binecuvântat şi le-a spus să se iubească. Călugăria a inventat-o un impotent egoist, şi nu Dumnezeu! Vino cu mine şi am să-ţi arăt adevărata faţă a lumii. (Eram mai demon decât Demonul lui Lermontov.)

Am prins-o de mână şi am tras-o după mine în livada părăsită de alături, unde i-am arătat, în cele mai trandafirii culori, ce viaţă minunată o aşteaptă, dacă mă va urma: excursii la munte şi la mare, prânzuri şi supeuri la cele mai elegante restaurante, muzică şi dansuri, toalete sofisticate, etc, etc, iar, la sfârşit, i-am recitat toată declaraţia de dragoste a Demonului, cu care a sedus-o pe Tamara. (Poate că toate declaraţiile mele de dragoste vi se par cam teatrale şi bombastice. Ei bine, chiar aşa şi sunt! Ştiind că fata fusese crescută şi educată de călugăriţe, mi-am imaginat că în afara cuvintelor din Evanghelie nu a mai auzit altele, aşa că, frazele, propoziţiile şi cuvintele mele aveau rolul de a i se insinua în

minte, făcând-o să încerce să le descopere înţelesul. Pentru mine era mai puţin important dacă le înţelegea sau nu. Important era ca mintea ei să fie ocupată tot timpul de imaginea mea.)

Când am sărutat-o, tremura de parcă era cuprinsă de friguri, iar atunci când i-am mângâiat sânii a leşinat, pur şi simplu! Am întins-o pe iarbă şi, speriat, mă pregăteam să cer ajutorul asistentei, dar şi-a revenit imediat.

Am convins-o să-şi ia lucrurile şi să fugă din spital, chiar în seara aceea (a doua zi, după un ultim vaccin, urma să plece la mânăstire).

Am dus-o la tanti Polina care, deşi era obişnuită cu ciudăţeniile mele, a fost atât de surprinsă încât, de-abia după câtva timp a răspuns la salut şi a invitat-o în living, unde a tratat-o cu dulceaţă, iar pe mine m-a luat de mână şi m-a târât în bucătărie. Era atât de furioasă, încât, fără ajutorul unchiului Petrică, cu siguranţă îmi adăuga botului de urangutan, şi o trompă de elefant.

După ce m-a făcut cu ou şi cu oţet, a încheiat:

— Ia-o şi dispari imediat de aici, şi să nu mai vii înapoi, că ai să găseşti uşa închisă!

Cum sentinţa era definitivă şi irevocabilă, am luat fata şi am dus-o înapoi la spital, cu promisiunea că a doua zi, după ce îi voi găsi un loc unde să doarmă, am să revin s-o iau.

Pentru că nu mă mai puteam întoarce la tanti Polina, m-am dus să dorm în locul lui Ion Predu, care avea închiriată o bojdeucă, împreună cu un prieten, pe strada Bucovăţului, în apropiere de canalul colector.

Dimineaţa, când a venit Ion de la serviciu, ne-am dus şi am rugat-o pe directoarea Căminului Cultural, care avea sediul lângă bojdeucă, şi pe unde mai „activam” şi noi, să o primească pe călugăriţă la ea pentru câteva zile, până ce îi găseam un loc la un cămin de nefamilişti.

După ce am luat acceptul directoarei, am plecat la Ion la serviciu, unde, l-am rugat pe şeful lui de secţie să ne ajute să-i găsim un loc de muncă la secţia de biscuiţi. Cu toate problemele rezolvate, ne-am dus bucuroşi la „Antirabică”, dar am fost primiţi cu blesteme de două călugăriţe bătrâne, care păzeau uşa salonului unde era internată fata noastră!

Am părăsit val-vârtej clădirea, urmaţi îndeaproape de cele două călugăriţe şi de blestemele lor apocaliptice.

M-am întrebat de multe ori, fără să găsesc un răspuns tranşant, dacă încercarea mea, de a o scoate din viaţa monahală şi de a o reda lumii laice, poate fi considerată ca o acţiune umanitară sau, pur şi simplu, o blasfemie.

Oricum ar fi caracterizată, îmi asum întreaga responsabilitate şi Îl rog pe Marele Creator – dacă există – să o ierte pe frumoasa călugăriţă pentru cele câteva clipe de rătăcire, în care m-a iubit pe mine, mai mult decât pe El.

*

13 ianuarie 1955. Este o zi cu adevărat nefastă, pentru că mă aflu într-o închisoare din Regimentul de Tancuri Bacău, unde îmi satisfac stagiul militar obligatoriu.

Motivul arestului? Unul destul de hazliu.

De când am venit în unitate, în toamna trecută, am intrat într-un conflict interminabil cu adjunctul comandantului de pluton (îl bătusem, împreună cu un bucureştean, chiar în clipa când pătrundeam în unitate).

El mă punea să fac înconjurul unităţii târâş, să fac de planton în fiecare noapte, să spăl W.C.- ul, iar eu, aplicând *Lex Talioni*, îi făceam o mie de şicane; ultima aducându-l în pragul disperării: îi „furasem” iubita!

Plictisit şi obosit de atâta şmotru, am hotărât să mă odihnesc câteva zile la infirmeria unităţii.

Cum felcerul era tot un oltean, din Caracal, am apelat la el:

— Caracalene, vreau să mă odihnesc şi eu câteva zile în infirmeria ta.

— Şi ce iese la afacerea asta?

— Raţia mea de ţigări pe o săptămână, pentru fiecare zi de odihnă.

— Perfect! Vino mâine la medic.

A doua zi m-am prezentat la medic; cu lecţia învăţată de la felcer:

— Tovarăşe maior, de câteva zile am frisoane, transpir, tuşesc şi mă sufoc.

După ce m-a consultat, i-a spus felcerului:

— Caracalene, ia pune-i ăstuia termometrul, că eu n-am depistat nimic deosebit.

Felcerul mi-a pus termometrul şi, după câtva timp, l-a scos şi fără să-l citească, l-a scuturat şi i-a spus medicului:

— Are treizeci şi opt cu cinci, tovarăşe maior.

— Zău? Atunci, ia-l la infirmerie şi dă-i trei aspirine pe zi, şi ceai, cât cuprinde. Liber!

Intrasem în cea de a cincea zi de când mă odihneam la infirmerie, când, a venit medicul la vizită.

După ce m-a consultat cu atenţie, mi-a întins un termometru:

— Pune-l!

În clipa când l-am luat în pumn, l-am izbit puternic de genunchi şi l-am pus sub braţ.

Când i l-am înapoiat medicului, acesta a ţipat la mine:

— Soldat! Mă crezi tâmpit?

— Nu, tovarăşe maior!

— Coboară imediat din pat! Auzi la el, treizeci şi nouă de grade, şi el e rece ca gheaţa!

Am coborât înfricoşat din pat şi m-am dus la el. După ce a scuturat termometrul, mi l-a pus chiar el sub braţ, şi a rămas cu ochii pe mine.

Mintea mea întortocheată, care căuta cu disperare o soluţie, a găsit-o! Fiind cu spatele la soba de teracotă, am lipit termometrul de ea, şi când medicul l-a citit, a fost gata să facă apoplexie:

— Nemernicule! Ce i-ai făcut, mă, de s-a urcat la patruzeci de grade?

— Nimic, tovarăşe maior. Atâta am eu!

— Măi, cretinule, dacă ai avea patruzeci de grade ai fi pe năsălie, nu aici să mă enervezi pe mine! Vino aici, în mijlocul camerei, şi stai în genunchi!

Din nou a scuturat termometrul şi mi l-a pus sub braţ. Pentru că nu am mai putut face nicio şmecherie, când a citit termometrul, a urlat la mine:

— De mâine, ai să stai la închisoare şapte zile, iar atâta timp cât eu voi fi medicul acestei unităţi, să nu mai vii pe aici decât mort! Ai înţeles? Marş afară!

Din nefericire, n-am rămas în închisoare decât o noapte, pentru că, în dimineaţa următoare, m-a scos comandantul mecanizării, căruia trebuia să-i întocmesc o documentaţie.

Am spus din nefericire, pentru că viaţa mea ar fi arătat cu totul altfel, dacă aş fi rămas în închisoare.

După ce am terminat lucrarea colonelului, am intrat din nou în focurile lui Capotă, „prietenul” meu, care m-a pus să verific şi să curăţ, singur, tancul pe care îl comandam, deşi aveam trei subalterni.

În timp ce verificam acidul din baterie, mi-a venit una din ideile acelea tâmpite, de care nu duceam lipsă. Seara, ajutat de un sergent de la un alt pluton, care mă mai ajutase să-i fac şi alte farse, i-am „uns” pistoletul lui Capotă cu acidul din baterie!

Peste câteva zile, fiind un ger cumplit, ordinul de ieşire în tancodrom a fost înlocuit cu cel de verificare şi curăţare a armamentului din dotare.

Când şi-a scos pistoletul din toc, care era acoperit de rugină de

parcă fusese suflat cu pudră de cacao, Capotă a înnebunit. A demolat paturile, şi-a făcut praf valiza şi a comandat adunarea plutonului în faţa clădirii, echipat de luptă.

După ce ne-a alergat vreo cinci sute de metri pe şoseaua ce ducea spre poligon, ne-am continuat deplasarea în formaţie, cântând un cântec pe care îl învăţasem în seara precedentă. De fapt, doar camarazii mei îl învăţaseră, pentru că eu sforăisem, culcat pe podea, în spatele lor.

La un moment dat, Capotă a observat că eu doar deschideam gura ca un peşte, fără să scot niciun sunet.

A comandat încetarea şi m-a pus să dau tonul cântecului. Cum n-am putut da tonul, m-a trimis să fac vocalize, în pas alergător, până la un copac ce se ridica din zăpadă la vreo cinci sute de metri de şosea.

După ce am alergat vreo cincizeci de metri, prin zăpada care îmi trecea de genunchi, mi-am continuat drumul în pas de promenadă. Văzând că nu mai alerg, mi-a ordonat să vin înapoi, dar m-am prefăcut că nu aud şi mi-am continuat drumul.

Când am revenit pe şosea, după vreo oră, l-am găsit clocotind de furie ca un cazan sub presiune. După ce m-a ameninţat cu Tribunalul Militar, pentru neexecutarea ordinului, mi-a comandat: „Culcat!... Drepţi!”, de vreo douăzeci de ori (pe care le-am executat cu mişcări lente de balerin), când brusc, mintea mi-a fost cuprinsă de ceaţa aceea roz a nebuniei, care îmi promitea împăcarea eternă cu sine şi cu Universul, pacea şi fericirea veşnică, dacă ucid monstrul din faţa mea.

M-am ridicat şi am îndreptat arma, cu baioneta fixată pe ea, spre pieptul sergentului, care s-a ascuns înfricoşat în spatele soldaţilor, de unde mi-a spus să trec în front.

Ajunşi în poligon, m-a pus să păzesc armele camarazilor, în timp ce el făcea instrucţie cu ei.

La o analiză superficială, ar părea că am repurtat o victorie în lupta cu sergentul, în realitate însă, Capotă câştigase războiul.

Încălzit şi transpirat, după drumul făcut prin zăpada înaltă, acum, când stăteam de planton lângă arme, în gerul acela înfiorător, simţeam cum hainele îngheaţă pe mine şi pielea mi se încreţeşte de frig.

A doua zi, am început să simt efectele frigului, dar cum nu mă puteam duce la medic, m-am mulţumit cu cele câteva aspirine pe care mi le-a dat felcerul.

După o săptămână, pentru că mă simţeam din zi în zi mai rău, am ieşit la raport la comandantul regimentului, care m-a trimis la Spitalul Municipal Bacău. Diagnosticul pus de medici, a fost tocmai cel de care mă temeam cel mai mult: recidivă T.B.C.

Am fost expediat imediat la Spitalul Militar din Iaşi, de unde, după o lună de tratament, am fost pus la dispoziţia Comisariatului Militar Segarcea, care m-a trimis la Dispensarul T.B.C. Sălcuţa, pentru a fi luat în evidenţă şi, eventual, pentru a-mi continua tratamentul.

Deşi iniţial nu intenţionasem să rămân în satul acela uitat de oameni şi de Dumnezeu, când am ajuns acolo, situaţia a luat o turnură neaşteptată. Asistenta şefă, care ţinea locul medicului plecat în concediu, o creolă superbă, cu un zâmbet vrăjit, care te cucerea de la prima privire, m-a făcut să rămân acolo o lună, şi aş fi rămas pentru totdeauna, dacă...

În lupta pentru cucerirea acestei frumuseţi, plecam cu un handicap aproape insurmontabil: boala. (Orice persoană cu care veneam în contact şi afla că sunt bolnav de tuberculoză, se îndepărta înfricoşată, deşi nu aveam decât un infiltrat T.B.C.)

Pentru că eram singurul „intelectual” dintre bolnavi (ceilalţi erau tineri ţărani de prin satele din jur), şi având o bogată experienţă de viaţă, deşi nu aveam decât douăzeci şi unu de ani (ca şi Creola), am adus un suflu nou, de bună-dispoziţie şi dragoste de viaţă, în acest lăcaş al morţii.

I-am învăţat, încă din prima seară, să joace gajuri pe sărutate, atât pe bolnavi, cât şi personalul, care era format din şapte femei şi un singur bărbat – administratorul. Au fost atât de încântaţi, încât, de-abia târziu, după miezul nopţii, am reuşit să adorm.

În ziua următoare, am făcut concursuri de cântece şi dansuri, temeritate, agilitate, glume şi agerime a minţii, iar seara, dansuri moderne.

După câteva zile, ajunsesem un fel de guru, atât de iubit şi respectat, încât nimic nu se mai mişca acolo fără să fiu consultat (până şi bucătăreasa îmi cerea să-i fac meniul zilei!).

În aceste condiţii, mi-a fost destul de uşor să mă culc cu toate femeile de acolo – fie ele bolnave sau salariate – şi chiar am depăşit graniţele dispensarului, trecând la dăscăliţele şcolii din sat, unde era director vărul meu de la Cerăt, Mircea Florea.

Existau totuşi două excepţii: Wu-Wy (aşa îi spuneam eu creolei, după numele unui personaj dintr-un cântec la modă) şi Blonda (o altă asistentă, prietenă cu Wu-wy).

Deşi Blonda mă plăcea şi îmi făcea o curte îndrăcită, nu îndrăzneam să fac dragoste cu ea, de teamă că aş putea-o pierde pe Wu-Wy.

Trecuse o săptămână de când eram la Sălcuţa, şi totuşi nu îndrăzneam să trec la atacul final asupra Creolei, deşi „ştiam” încă din cea de a doua seară petrecută aici, că mă doreşte şi ea la fel de mult, cum o doream şi eu, pentru că o simţisem cum tremură în braţele mele, atunci

când o invitasem la dans, sau după cum şi-a lipit obrazul de obrazul meu, atunci când i-am sărutat mâna, în loc să-i sărut buzele, drept pedeapsă pentru un joc pierdut.

Teama mea se datora şi faptului, că nu ştiam dacă atracţia pe care o exercitam asupra ei îi indusese un sentiment de dragoste sau doar unul de admiraţie, pentru omul care era în centrul atenţiei tuturor.

În după-amiaza acelei zile, m-a rugat s-o însoţesc până la gară, unde urma să sosească Blonda cu medicamentele de la Craiova.

Mergând pe o potecuţă, pe lângă terasamentul căii ferate, am descoperit în verdele crud al ierbii, strălucirea azurie a unei micuţe floricele, iluminată într-un mod misterios de ultimele raze ale soarelui ce sta să apună. Am îngenuncheat în iarbă, şi prinzând-o în căuşul palmelor, fără să o rup, i-am spus frumoasei mele însoţitoare:

— Wu-Wyşor, îţi aduc în dar acest prim sol al primăverii, la fel de gingaş şi de frumos ca tine, dar nu pot să-i curm viaţa tocmai acum, când şi-a scos căpşorul său albastru pentru a admira strălucirea de aur a soarelui, aşa cum îţi admir şi eu strălucirea stelară a minunaţilor tăi ochi, şi visez să-ţi sărut, cândva, carminul buzelor.

A îngenuncheat şi ea lângă mine şi, prinzând floarea în căuşul palmelor, a atins-o uşor cu buzele, după care mi-a răspuns, zâmbind trist:

— Mulţumesc mult! Nu ştiu dacă ai să mă crezi, dar este nu numai cel mai neobişnuit, ci şi cel mai frumos cadou pe care l-am visat vreodată.

Eşti de o sensibilitate neobişnuită pentru un băiat; probabil că asta te şi ajută să minţi atât de frumos. Ce păcat că nu-i adevărat! Aş fi vrut din toată inima, ca aceste cuvinte să-mi fi fost spuse de cineva care mă iubeşte cu adevărat.

— Dar te iubesc cu adevărat! Tu eşti marea şi nepreţuita mea dragoste!

— Bobiţă, chiar dacă ar fi adevărat, cum aş putea să te cred după tot ce ai făcut în dispensar?

— Iubito, ar trebui să înţelegi, că venind din armată după luni şi luni de abstinenţă, şi că tu fiind atât de sus, încât păreai intangibilă – aşa cum chiar şi eşti – şi neîndrăznind să te abordez, mi-am dat frâu liber simţurilor.

— Doamne, eşti mincinosul perfect! Nu numai că ştii să minţi frumos, dar minţi şi logic. Este foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să câştige cineva lupta cu tine; de aceea aş vrea să te rog – în numele prieteniei şi respectului, pe care sper că le avem unul faţă de celălalt – să lăsăm timpul să mă convingă cât adevăr şi câtă minciună este în afirmaţiile tale.

Privind spre trenul de Craiova, care sosise în staţie, mi-a încolţit în minte una din ideile acelea trăsnite, cu care îmi cuceream „sclavele”: voi sta pe şina căii ferate, să mă strivească locomotiva!

Nu, nu vă speriaţi! Nu înnebunisem (nu încă, şi sper că nu o voi face niciodată). Era doar unul din jocurile mele obişnuite cu moartea. Îmi calculasem cu grijă şansele: când Wu-Wy va vedea trenul apropiindu-se periculos de mine, cu siguranţă mă va „salva”, trăgându-mă de pe şină.

Dar, dacă nu o va face? Ei bine, aveam un plan de rezervă: când trenul va ajunge la zece metri de mine, voi avea la dispoziţie exact o secundă, pentru a sări de pe linie. Orice întârziere îmi putea fi fatală, dar astea sunt riscurile „meseriei”!

M-am urcat pe şină şi i-am spus:

— Ştii, mi-am dorit din totdeauna să pot opri timpul în loc – atunci când sunt fericit – şi să-l fac să alerge cu viteza gândului – atunci când sunt nefericit.

Mi s-a spus că doar Dumnezeu poate face asta dar, astăzi, când inima îmi este sfâşiată de durerea neîncrederii tale, îmi voi asuma rolul Dumnezeirii, şi voi transforma anii de chin, pe care i-aş trăi fără tine, în doar câteva secunde.

M-a privit surprinsă, şi m-a întrebat, zâmbind ironic:

— Şi cum vei face asta?

I-am arătat trenul care pornise spre noi (ne aflam la vreo sută de metri de staţie):

— Priveşte! El mă va ajuta!

După ce şi-a plimbat de câteva ori privirea de la mine la tren, m-a rugat, puţin speriată:

— Hai Bobiţă, coboară, te rog; ştiu că ai dreptate să fii supărat pe mine dar, spune şi tu, de unde ştiu eu că nu blufezi şi acum?

Între timp, trenul se apropiase ameninţător de noi – şuierând prelung – aşa că i-am răspuns grăbit:

— Aşteaptă o secundă! Doar o secundă şi vei afla adevărul!

Cât adevăr era în această frază! Dar, fata, din nefericire pentru ea şi din fericire pentru mine, nu a vrut să afle adevărul, şi m-a tras jos de pe şină, exact în clipa în care eu însumi mă pregăteam să sar.

M-a ţinut strâns în braţe până a trecut toată garnitura, apoi mi-a mărturisit plângând:

— Doamne, cum am putut să-ţi fac una ca asta, când te iubesc atât de mult?...

Drăcuşorului meu, care avea grijă să-mi complice inutil viaţa, i s-a părut că povestea are un hapy-end prea banal, aşa că m-a instigat la

revoltă: „Ce te bucuri aşa, măi, mocofane, ai uitat cum s-a jucat cu sentimentele tale, punându-te în faţa plutonului *de execuţie*? Plăteşte-i datoria! Imediat!”

M-am desprins din braţele ei şi i-am replicat:

— Nu! Te rog! Nu vreau să mă minţi!

— Dar nu te mint! Te iubesc încă din prima clipă când ai venit în cabinetul meu! Nu ai observat privirile mele încărcate de dragoste; nu ai simţit atingerile mele pline de tandreţe, când eram în preajma ta?

— Încep să cred că tu eşti cea care ştie să mintă frumos, nu eu! Nu vreau mila ta în locul dragostei – pe care am dorit-o cu toată fiinţa mea! Mâine, te rog, să-mi faci externarea! Vreau să plec cât mai departe de locul acesta blestemat, la intrarea căruia ar fi trebuit să scrie, ca în „Infernul” lui Dante: „Lăsaţi orice speranţă, voi cei ce intraţi aici!”

În timpul desfăşurării acestui dialog absurd, în care drăcuşorul cel sadic se amuza copios, chinuind biata fată, Blonda, cocoşată sub povara celor două uriaşe sacoşe, se târa încet spre noi, ţipând înfuriată:

— Cu prieteni ca voi, nu mai am nevoie de duşmani! Ce dracu’ faceţi aici?...

Văzând ochii înlăcrimaţi ai lui Wu-Wy, şi-a întrerupt discursul acuzator, şi-a înşfăcat sacoşele, şi a pornit grăbită la drum.

Am alergat după ea şi i-am luat sacoşele, apoi am plecat toţi trei, tăcuţi, spre dispensar.

După ce le-am condus până la clădirea în care era farmacia şi locuinţa lor, am vrut să plec, dar Wu-Wy m-a prins în braţe şi m-a sărutat îndelung pe buze. Nu am răspuns sărutului, dar nici nu am încercat s-o resping; am lăsat-o să se desprindă ea singură de lângă mine, după care am plecat jubilând spre camera mea.

A doua zi, totul avea să intre în normalitate într-un mod absolut original. Dimineaţa, pe la ora opt, când somnul era mai dulce, am fost luat pe sus de un „comando” de bolnavi, condus de administrator, şi transportat în cabinetul Wu-Wyei, care i-a întrebat speriată:

— Ce s-a întâmplat? De ce îl duceţi pe braţe?

— Nimic deosebit. Bobiţă voia să vină să-ţi spună că te iubeşte şi că nu mai pleacă, iar noi l-am ajutat să vină mai repede.

Enervat, i-am şoptit printre dinţi:

— Şi dacă refuz?

Mi-a răspuns în acelaşi mod:

— Nicio problemă: te aruncăm pe fereastră!

Neavând de ales şi, oricum, întinsesem coarda prea mult, am capitulat:

— Bine, accept. Lăsaţi-mă jos şi plecaţi dracu’ de aici!

După ce a ieşit „comandoul”, m-am aşezat într-un fotoliu şi deschizând larg braţele, am chemat-o la mine:

— Vino, iubito!

După ce a venit şi s-a culcuşit fericită la pieptul meu, i-am mângâiat şi i-am sărutat părul lung şi întunecat, cu miros de iarbă-mare, şi i-am şoptit, cu glasul acela inconfundabil al îndrăgostitului:

— Că eşti minunea mea stelară şi că te ador, asta o ştii deja, dar ceea ce nu ştii, este că nu te-aş fi părăsit nici pentru tot aurul din lume. Ceea ce ai văzut aseară nu a fost decât un teatru absurd, pus în scenă de nemăsuratul meu orgoliu, care a vrut să-ţi plătească poliţa, pentru că m-ai urcat pe eşafod. Şi, apropo de eşafod, de ce m-ai chinuit atât dacă mă iubeşti? Îţi este teamă de boala mea?

După ce m-a sărutat dulce, dulce, de câteva ori (a naibii fată! De unde învăţase să sărute atât de dulce, pentru că îmi spusese că nu a mai avut alt iubit?), mi-a mărturisit puţin jenată:

— Da, acesta-i adevărul. Când le-am spus colegelor că te iubesc, m-au sfătuit să aştept să-ţi termini tratamentul, şi numai după aceea să-ţi mărturisesc dragostea mea.

*

A urmat o lună de dragoste nebună, nebună; o dragoste sinceră, caldă şi pură – fără contacte sexuale – aşa cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Asta se datora nu numai faptului că eram „virginofob”, dar mai ales faptului că, Blonda ne însoţea pretutindeni ca o umbră (mai ales în dormitor, care era şi al ei).

Comportarea aceasta ciudată era consecinţa – oarecum firească – a unei întâmplări petrecute doar la câteva zile de la „atacul comandoului”. Wu-Wy plecase pe neaşteptate la părinţi (era dintr-un sat din apropiere), şi-mi lăsase o fotografie pe care scrisese: „... ca să nu uiţi, că EU sunt minunea ta, aşa cum şi TU eşti minunea mea!”, şi pentru că mi se făcuse dor de ea, deşi plecase doar de câteva ore, o priveam nostalgic când, a intrat Blonda, care mi-a smuls-o din mână şi a fugit cu ea în dormitorul lor. Când am ajuns-o din urmă, a dat drumul pozei în corsaj şi a început să râdă provocator.

Am acceptat provocarea şi mi-am introdus mâna printre sânii mari şi fierbinţi, în căutarea pozei. Blonda m-a prins în braţe şi m-a răsturnat în pat, sărutându-mă. Ce a urmat, nu este greu de ghicit; ne-am avut acolo, în patul în care ar fi trebuit să fac dragoste cu Wu-Wy.

După revenirea fetei (îmi este atât de greu să nu-i scriu numele adevărat – un nume pe care-l îndrăgeam şi căruia îi găseam nenumărate diminutive), ne-am continuat dragostea noastră cuminte, deşi în serile petrecute în camera ei, nu eram chiar aşa de cuminţi.

Aproape în fiecare seară o găseam doar în capot, fără niciun fel de desuuri, semn că şi ea dorea împlinirea dragostei noastre, numai că, mai mult decât să o dezbrac, să-i mângâi şi să-i sărut sânii şi trupul minunat, nu puteam face în prezenţa Blondei, care începea să plângă în hohote.

După o lună am fost externat, disciplinar, de către medic – care venise între timp – în urma unei discuţii „amicale”, în stilul meu impertinent.

Am revenit la Sălcuţa după vreo săptămână, să-mi văd iubita, dar nu am găsit-o; era dusă în sat cu Blonda.

Am fost primit de personal, în frunte cu administratorul, cu bucurie, dar şi cu o oarecare reţinere:

— Ştii... Wu-Wy... nu mai este... aşa cum ai lăsat-o tu!

— Ce vrei să spui? Fii mai explicit!

— După ce ai plecat tu, Wu-Wy a fost la preventoriul de la Padea, împreună cu şeful Direcţiei Raionale de Sănătate, care i-a pus ceva în pahar şi... a profitat de ea!

Deşi, brusc, oameni şi clădiri dansau bezmetic în jurul meu, am avut puterea să mai întreb:

— Tu de unde ştii? Ai fost acolo?

— Nu! Crezi că dacă aş fi fost acolo, s-ar fi întâmplat asta? Ne-a spus ea, după ce a venit de acolo. Seara, am luat-o la noi acasă, să nu se întâmple vreo nenorocire, şi de atunci doarme la noi. Du-te şi caut-o, ar putea fi acasă.

Ca deobicei, am avut o reacţie paradoxală; în loc să mă revolt împotriva individului, m-am revoltat împotriva ei. Am plecat acasă fără să o mai văd.

După câteva zile, a venit, împreună cu „prietena” ei blondă, la Portăreşti. Spre ghinionul ei, eram plecat la pescuit cu Ileana, şi am venit seara târziu, când se pregăteau să plece la tren.

Le-am însoţit până la gară, fără să fi schimbat nici măcar un cuvânt cu ea. Blonda se aşezase între noi, şi vorbise continuu până la gară, unde, sub pretextul că îi este sete, m-a târât până la fântâna care era la vreo cincizeci de metri de staţie, în câmp. Acolo, aşa cum era de aşteptat, m-a provocat la o partidă de sex.

După ce ne-am potolit instinctele animalice, pe patul moale de iarbă fragedă şi acoperiţi cu pătura întunecată a nopţii, am revenit în sala de

aşteptare.

Când am apărut în faţa fetei, aceasta a devenit mai palidă decât moartea, a început să tremure şi a făcut un gest care ar fi putut însemna: „Şi tu Brutus?”, sau mai precis: „Şi voi mă loviţi? Voi, oamenii pe care i-am iubit atât de mult?”

A fugit plângând pe peron. Am vrut să alerg după ea, dar Blonda m-a oprit:

— Unde te duci? Aşteaptă să-ţi şterg rujul de pe faţă!

Atunci, când am înţeles ce se întâmplase, am fost atât de copleşit de remuşcări, încât, de data aceasta, m-aş fi aşezat – fără nicio ezitare – în faţa trenului, pentru a-mi transforma nemernicia şi durerea în neant. Numai că, trenul plecase, şi o dată cu el, şi una dintre cele mai scurte şi mai frumoase iubiri.

Am mai îmbătrânit cu o iubire. De fapt, am mai murit o dată (întotdeauna, mi s-a părut, că am renăscut, o dată cu începutul unei noi iubiri, şi că am murit, o dată cu sfârşitul ei).

A părăsit imediat Sălcuţa, plecând la facultate, după absolvirea căreia s-a căsătorit şi a născut o fetiţă.

Dacă din punct de vedere social este remarcabil realizată (atât ea, cât şi fiica ei – la fel de superbă ca şi ea – sunt persoane publice importante, pe care le văd frecvent la televizor), din punct de vedere sentimental, viaţa ei a fost un eşec, o continuă jinduire după marea iubire, pe care nu a mai întâlnit-o niciodată.

A fost ca un blestem: toate femeile pe care le-am iubit, au avut, ulterior, o viaţă anostă, de parcă şi-ar fi pierdut bucuria de a trăi, de a iubi şi de a fi fericite. Ca şi mine, de altfel, după dispariţia Ilenei.

*

Iulie 1957. Privesc, oarecum indiferent, de pe terasa hotelului Minerva, cum soarele dispare încet undeva, dincolo de dealurile Bucovăţului. Nu mă pot bucura de splendoarea apusului, pentru că sunt serios preocupat de situaţia mea financiară, dezastruoasă: nu mai am bani nici cât să-mi plătesc cina acestei seri! (Bine că mi-am plătit hotelul în avans, altfel, dormeam la „unchiul în gară”).

Preţul, destul de piperat, al celei mai elegante garsoniere (singura din hotel cu baie, telefon şi terasă) şi mesele comandate în cameră, de la restaurantul de la parter, taxate dublu, mi-au secătuit toate rezervele.

Aştept cu înfrigurare întâlnirea cu casiera întreprinderii, în care am lucrat înainte de a mă fi transferat la Regionala C.F.R. Craiova, pentru a-

mi aduce ultimul salariu, şi nu numai. Deşi este mai în vârstă ca mine cu aproape cincisprezece ani, îmi place alura ei de femeie rasată, care face, atât bărbaţii cât şi femeile, să-şi întoarcă privirile admirative după ea.

Cu toate că sunt adeptul ţinutelor sportive, lejere, mi-am pus costumul şi cravata, pentru a fi în ton cu sofisticata mea parteneră.

În aşteptarea casierei, mă amuz privind mulţimea de tineri care au invadat strada Unirii, loc de promenadă şi de întâlnire a îndrăgostiţilor.

La un moment dat, o puştoaică blondă şi cu năsucul în vânt, trece grăbită pe lângă mine, fluturând în mână o bancnotă de o sută de lei. O urmăresc cu privirea până la intersecţia cu strada Kogălniceanu, de unde revine. Când ajunge în faţa mea, brusc, cu o mişcare de prestigidator, îi smulg bancnota din mână şi o ridic deasupra capului. Mă priveşte contrariată o clipă, apoi, după ce mă măsoară de sus până jos şi de jos până sus, faţa i se destinde într-un zâmbet cuceritor.

Îi fac o plecăciune în stilul cavalerilor medievali şi o invitaţie:

— Prea blondă domniţă, frumoasă stăpână a celui mai drăgălaş şi obraznic năsuc în vânt de pe mapamond, stăpână absolută a inimii mele, permite-i preasupusului tău cavaler, să te invite să savurezi cea mai parfumată îngheţată de trandafiri pe care ai gustat-o vreodată.

Mi-a răspuns fără ezitare, zâmbetul transformându-i-se treptat, într-un hohot de râs:

— Accept!

— Ar mai fi un mic amănunt: trebuie să plăteşti tu îngheţata, pentru că eu... nu am niciun ban!

După ce m-a privit atentă câteva clipe, cu zâmbetul pierit, mi-a replicat:

— Mă dezamăgeşti... cavalere. După ţinută, nu s-ar zice că tocmai acum ai ieşit la cerşit. Aş zice că, dimpotrivă, tu eşti cel care ajută cerşetorii; doar dacă, nu cumva – ca să te amuzi – mă consideri o gâsculiţă prostuţă, numai bună de jumulit.

I-am răspuns „supărat”:

— O Doamne! Aşa impresie deplorabilă ţi-ai făcut despre mine? Poftim! – I-am întins banii şi am continuat: Iartă-mă, te rog, pentru timpul pe care ţi l-am răpit. Sărut mâna!

Totul nu era decât teatru. Nu aş fi părăsit-o pe puştoaica blondă, care mă cucerise cu farmecul ei irezistibil, pentru nimic în lume!

Când m-am prefăcut că plec, m-a prins de mână şi mi-a spus rugător:

— Nu! Te rog! Nu te supăra pe mine; nu am vrut să te jignesc, dar ce impresie mi-aş fi putut face despre tine, când eşti atât de elegant şi

spui că nu ai niciun ban? Astăzi, sunt într-o stare de spirit deosebită; am luat bacul cu notă maximă, şi mama mi-a dat banii să fac ce vreau cu ei. Îmi pun viaţa în mâinile Domnului, cu speranţa că mă va ajuta să fac primul pas în viaţă, aşa cum l-am visat din totdeauna. Îmi asum riscul şi accept să merg cu tine oriunde vrei, şi să cheltuim banii aşa cum vrei tu!

Impresionat de intensitatea dorinţei şi speranţei ei, că alături de mine va fi fericită, i-am sărutat uşor buzele, iar ea s-a lipit tandră de mine. În timpul acesta, mă gândeam cu oarecare tristeţe: „Din nefericire, ţi-ai pus sufletul în mâinile Diavolului, nu în mâinile Domnului, nefericită copilă.”

În clipa când voiam să intrăm în cofetărie, a apărut şi casiera! Fără să-mi pierd cumpătul, i-am prezentat-o pe puştoaică drept verişoara mea. Cu această ocazie, am aflat şi numele fetei: Iaia.

Am intrat toţi trei în cofetărie, şi în timp ce mâncam îngheţata, m-am scuzat în faţa casierei:

— Scuză-mă draga mea, dar nu te mai pot însoţi până la „autobuz”, pentru că i-am promis „verişoarei”, care tocmai a terminat bacalaureatul, că am s-o duc la un film.

M-au privit amândouă cu suspiciune, dar n-au comentat în niciun fel minciuna mea neruşinată. Şi chiar ne-am dus la un film, la grădină, iar după aceea am invitat-o la restaurant (în afară de îngheţată, nu mai mâncasem nimic de la micul dejun!).

La început m-a refuzat speriată (în vremea aceea, fetele nu intrau în restaurant decât însoţite de părinţi), dar la insistenţele mele şi de teama de a nu mă pierde, a acceptat. Când am însoţit-o până acasă, puţin grizată (băuse un pahar cu bere), a insistat să mă prezinte mamei sale. Am acceptat. Mama sa, medic la un spital din oraş (tată nu avea), a fost atât de încântată, încât, atunci când a aflat că locuiesc la hotel, m-a invitat să rămân la ele!

Am refuzat politicos invitaţia, considerând că asta mi-ar fi creat obligaţii pe care nu voiam să mi le asum.

A urmat un an de dragoste pasionată, aşa cum au fost toate dragostele mele.

După doar câteva zile, mi-a dăruit nu numai sufletul, ci şi trupul. A făcut-o cu atâta încredere şi candoare, încât, ar fi trebuit să-i refuz darul, dacă n-aş fi fost un animal atât de ahtiat de plăceri carnale.

Avea un dar extraordinar de a se face iubită de oamenii cu care venea în contact, doar zâmbindu-le sau adresându-le câte-va cuvinte – pronunţate în vârful limbii (ceea ce pentru ea nu era un defect, dimpotrivă, îi dădea un farmec aparte). Această carismă deosebită avea

să-mi creeze multe situaţii neplăcute în relaţiile cu părinţii care, subjugaţi de farmecul său, insistau să mă căsătoresc cu ea.

I-am catalogat întotdeauna, drept iresponsabili pe indivizii care renunţă *de bună voie şi nesiliţi de nimeni*, la libertatea lor naturală, pentru a intra într-o relaţie în care nu vor găsi – în majoritatea cazurilor – decât constrângeri şi neplăceri. Eu sunt ca un Mustang sălbatic: fără orizontul larg al preeriei, voi muri; chiar dacă, mă veţi închide într-un ţarc din aur.

Deşi caietul cu însemnări al Ilenei nu mi-a parvenit, aşa cum îşi dorise ea, dispărând misterios, am reuşit totuşi să citesc odată următoarele rânduri: „Oare, dacă i-aş interzice să mai umble cu alte femei, ar renunţa la ele sau la mine? Cu siguranţă, ar renunţa la ele! Dar, ar fi fericit? Nu! Categoric nu; ar fi ca o pasăre într-o colivie de aur. Îl iubesc prea mult ca să-l ucid cu propria-mi mână. Zboară, pasăre dragă, zboară!”

Cât de bine mă cunoştea şi cât de bine mă înţelegea, draga de ea!

La începutul lui decembrie, în timp ce săream cu schiurile de pe o trambulină, improvizată pe dealul cimitirului, la Portăreşti, am căzut în râul de la baza trambulinei.

Deşi apa nu era prea adâncă, o baie în râu în decembrie, şi îmbrăcat, nu prea era motiv de bucurie, dimpotrivă. Am răcit, şi peste o săptămână, eram – pentru cea de a treia oară – bolnav de T.B.C.!

Fiind salariatul C.F.R.-ului, am fost trimis la spitalul Ministerului Transporturilor de la Târgovişte, specializat în tratarea T.B.C.-ului.

O dată instalat acolo, cu obişnuita mea inconştienţă, mi-am reluat rolul de cuceritor.

După vreo săptămână, când deja făcusem câteva „victime”, am observat cum şefa de secţie, o roşcată de vreo patruzeci de ani, care mai înainte trecea prin saloane doar o dată pe zi, acum, trecea de zeci de ori, şi de fiecare dată când mă privea, ochii ei verzi deveneau fosforescenţi ca ai unei pisici în călduri, iar mie mi se zbârlea părul pe spate ca unui motan îndrăgostit, când aude mieunatul prelung al mâţei adorate.

După câteva zile, m-a chemat să-mi facă o radiografie, pentru a vedea cum evoluează boala. Pentru că am găsit aparatul ocupat de alt medic (era unul singur în tot spitalul), am mers în cabinetul ei, să aşteptăm eliberarea aparatului. Ne-am aşezat tăcuţi; ea la birou, iar eu pe canapeaua de consultaţii.

O priveam de ceva timp în ochii aceia verzi-fosforescenţi, care mă fascinau, când – aş fi putut jura, atunci, ca şi acum – am auzit-o cum toarce ca o pisicuţă alintată! M-am ridicat ca în transă şi am pornit spre ea, iar ea mi-a ieşit în întâmpinare, prinzându-ne într-o îmbrăţişare şi un

sărut sălbatic. Am răsturnat-o pe canapea şi în zvârcoliri animalice – care îmi aminteau de Ica – ne-am avut acolo, pe vinilinul acela aspru şi rece, fără să ne pese că am fi putut fi surprinşi de soţul său, care avea cabinetul alături, şi care era de o gelozie criminală (asta aveam să o aflu cât de curând).

Deşi o urmărea pas cu pas, era doar o iluzie că o pisică sălbatică precum Iva, ar fi putut fi ţinută doar în propria ogradă, fără să sară gardul la vecini.

Dacă Dumnezeu, sau mai degrabă Dracul, m-ar fi dotat cu o asemenea soţie, nu m-aş fi obosit nici măcar o clipă s-o păzesc; o lăsam în plata Domnului, sau a Dracului! (Fereşte-mă Doamne!)

A urmat o perioadă de vis, întreruptă din când, în când, de coşmaruri.

A doua zi, după întâmplarea din cabinet, care îmi dădea fiori numai gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla dacă ne surprindea soţul ei, care era directorul spitalului, i-am cerut farmacistului, pe care îl cunoşteam de la Craiova, să-mi dea o cheie de la garsoniera lui.

Când i-am dat vestea Pisicuţei, de bucurie, m-a trântit pe canapea şi a început să mă sărute şi... să mă dezbrace. M-am opus cu îndârjire, ştiind că dacă mai insistă puţin, voi deveni partener activ al jocului şi, poate, al dezastrului:

— Nu! Te rog! Pisicel, opreşte-te!

— Nu pot şi nici nu vreau!

Şi totuşi s-a oprit o clipă, după care, a ţipat la mine:

— Hai!

— Unde?

— La garsonieră!

— Dar, soţul tău?

— Dă-l dracu’!

M-a prins de mână şi m-a târât afară, prin zăpadă, doar în papuci şi cu halatul în mână (eram totuşi norocos; garsoniera era vis-a-vis de spital).

Ajunşi acolo, am făcut dragoste relaxaţi, fără grabă, prelungindu-ne plăcerea până în pragul nebuniei, când, în timpul orgasmului, nu ştiu, eu ca ce animal voi fi urlat, dar ea a mieunat exact ca o pisică în timpul împerecherii: miauuu, auuu, miauuuuu! (Cred că într-o viaţă anterioară a fost pisică!)

Ţipetele mele şi mieunatul ei au trezit bătrânii de la parter care, disperaţi, au început să bată în calorifer.

Apropo de bătăile în calorifer. Cu vreun an în urmă făceam figuraţie

la Teatrul Naţional din Craiova. Deşi eram plătit destul de bine, nu banii mă interesau, ci atmosfera deosebită de acolo şi faptul că puteam să-mi văd de aproape şi să discut – în particular – cu actorii mei preferaţi: Silvia Popovici, Gheorghe Cozorici, Manu Nedeianu şi alţii.

Spre deosebire de alte instituţii, unde existau tot felul de şefi şi şefuleţi, care pretindeau să fie respectaţi, fără să merite acest respect, aici, singura ierarhizare o făcea doar vârsta. Asta nu însemna că ne adresam celor mai în vârstă cu apelativul domnule; nu, pur şi simplu, chiar directorul era nea Manu.

În perioada aceea, teatrul craiovean fusese invadat de tinerii absolvenţi ai I.A.T.C.-ului, care ulterior au devenit marii actori ai României. Printre aceştia se găsea şi o actriţă, foarte frumoasă şi talentată, dar care era atât de „murdară la gură”, încât cuvintele şi expresiile sale nu le-am auzit nici măcar la şatră. În afara acestei „calităţi”, mai avea încă una la fel de neobişnuită: era nimfomană. Cu spiritul ei de precupeaţă de mahala, îmbina perfect plăcutul cu utilul, taxându-şi partenerii de „afaceri” cu o sumă exorbitantă pentru vremea aceea: o sută de lei.

Pentru că toţi bărbaţii din teatru, şi nu numai, se culcaseră cu ea, şi comentau în fel şi chip aventura, m-am hotărât „să văd” şi eu minunea, deşi nu-mi prea surâdea ideea de a plăti o femeie, când aveam atâtea la dispoziţie, gratuit.

Într-o zi, pe la prânz, când plecam de la o repetiţie, am întrebat-o puţin nervos:

— Didi, pot să-ţi văd şi eu mobila?

Întrebarea avea un dublu sens, pentru că, de curând, îşi mobilase garsoniera cu banii unui pictor mai în vârstă – care îi aducea la fiecare „vizită” câte un tablou.

Didi, care era unsă cu toate alifiile, a înţeles sensul exact al întrebării, aşa că mi-a răspuns:

— De ce nu? Ai taxa la tine?

— Ce taxă? – am făcut eu pe prostul.

— Ca să-mi vezi mobila!

— Păi, de ce dracu’ să-ţi plătesc taxă? Doar nu vizitez Luvrul ca să văd mobila doamnei de Recamier! – mi-am continuat eu jocul.

— Măi, du-te dracu’! Vrei să mă f..., sau nu?

— Vreau! – am recunoscut eu, în sfârşit.

— Dă banii!

— Cât?

— O sută! Ce, nu ştii?

— O sută? Glumeşti! De unde să-ţi dau eu atâta bănet? Doar mă ştii

cât sunt de prăpădit. N-am decât douăzeci şi cinci de lei, cu care voiam să-mi plătesc cantina.

— Cu douăzeci şi cinci de lei, nu te las nici măcar să-mi săruţi „preşul de la intrare”! Pa!

A dracu’ muiere! M-a prins la înghesuială şi mă face arşice.

— Hai, măi, Didişor, fă-ţi dracu’ şi tu pomană, că astăzi este sâmbătă şi sunt şi eu sărman.

— Ştii ce, măi, amărâtule, am să-ţi fac o favoare: îmi dai pe ăştia două zeci şi cinci de lei, şi dacă îmi place, ţi-i dau şi pe ăştia înapoi, dacă nu, mâine mă duc la casieră (a doua zi se plăteau salariile) şi îi spun că te-am împrumutat cu o sută de lei, şi o să te coste f... o sută două zeci şi cinci de lei! Accepţi?

— Accept! Ce dracu’ să fac? Pot să refuz o asemenea „favoare”?

Am intrat în garsonieră, i-am „văzut mobila” şi i-am admirat-o atât de mult (ca s-o fac să nu se ducă la casieră să mă lase sărman), încât, la sfârşit, a urlat cinci minute – cu două minute mai mult decât a bătut vecina de jos în calorifer!

După ce a „coborât cortina”, am lăsat-o în pat dormind, m-am îmbrăcat şi am pornit încet spre ieşire, dar am fost oprit după câţiva paşi:

— Hei, şmechere! N-ai uitat nimic?

— Nu! Ce să uit? Banii sunt pe masă.

— Tocmai despre ei e vorba. Poţi să ţi-i iei!

— Poftim? Vrei să spui că ţi-a plăcut?

— Al dracu’! Mai face şi mişto de mine! Păi, ce, măi, ai fi vrut să trezesc tot blocul ca să pricepi tu că mi-a plăcut?

Am mai trecut de multe ori pe la Didi – fără să plătesc. Aş zice chiar... dimpotrivă!

Deşi Pisicuţa dormea atât de frumos după efortul făcut, a trebuit s-o trezesc pentru că se terminase programul şi, cu siguranţă, o va căuta soţul s-o ia acasă.

Am lăsat-o să plece singură, eu rămânând la magazinul alimentar de la parter, să-mi iau ceva de mâncare, pentru că ratasem masa de prânz.

În magazin am întâlnit o tânără, asistentă de la altă secţie, care intra în tura de după-amiază şi cu care am plecat spre spital. În hol, am întâlnit „fericita pereche”, care se îndrepta spre casă. Când m-a văzut cu fata, Iva l-a lăsat pe director în plata Domnului şi a venit la mine, smulgându-mă de lângă fată şi târându-mă în cabinetul ei. M-a trântit de perete, şi cu faţa desfigurată de ură, mi-a urlat:

— Eşti doar al meu! Numai al meu! Înţelegi? Dacă te mai prind cu vreo femeie, te omor!... Am să-ţi fac o injecţie să mori în cele mai

groaznice chinuri! Ai înţeles?!

A plecat trântind uşa şi lăsându-mă uluit şi speriat de accesul acesta de gelozie nebună.

Înspăimântat, evitam orice contact cu femeile, dar şi un simplu salut, surprins de ea, era motiv de furibunde accese de gelozie.

Majoritatea acestor accese de gelozie erau doar ca un ropot de ploaie de vară, după care apare imediat soarele – mai strălucitor ca niciodată. După ce ţipa la mine şi mă dădea afară din cabinet, venea după doar două minute în salon, de unde mă târa înapoi în cabinet să mă mângâie, să mă sărute din creştet până în tălpi şi să mă implore, în genunchi, s-o iert şi... să mergem la garsonieră!

Poate mă credeţi masochist, dar îmi plăcea al naibii de mult când se întâmpla asta.

Din păcate, nu toate certurile se terminau în acest mod fericit. Uneori, nu mai venea după mine, şi a doua zi când trebuia să-mi facă injecţia (după prima scenă de gelozie nu mai lăsase asistenta să-mi facă injecţia; mi-o făcea chiar ea), intram tremurând de teamă că, în loc de streptomicină, îmi va injecta cine ştie ce otravă. De-abia după ce îmi săruta locul unde urma să-mi facă injecţia, mă linişteam, ştiind că încă nu s-a hotărât să mă ucidă.

Pe la începutul lui februarie, directorul venise de la o consfătuire de la Bucureşti cu o idee novatoare: „injectarea concomitentă a streptomicinei cu o anumită doză de cortizon, potenţează randamentul acesteia cu 50%”.

Printre cei zece cobai, mă aflam şi eu – recomandat fiind chiar de Iva – care, fără să ştie, mă condamnase la moarte.

După două săptămâni de tratament, ne simţeam cu toţii foarte bine, dar la începutul celei de a treia săptămâni, la câteva ore de la injectarea cortizonului, am făcut o criză de tahicardie. Nu i-am dat prea mare importanţă dar, la injecţia următoare (o făceam o dată la două zile), fenomenul s-a repetat şi, în plus, am fost cuprins de o inexplicabilă stare de oboseală. Peste alte două zile, seara târziu, când mă aflam în cabinetul Ivei, care era de gardă, am făcut iarăşi o criză urâtă de tahicardie.

Când a aflat că mai avusesem şi alte crize şi că mă simţeam obosit în ultima săptămână, fără să fi făcut vreun efort deosebit, a început să se lamenteze:

— Doamne, ce ţi-am făcut! Eu singură te-am dat pe mâna criminalului! Cu siguranţă, a aflat de dragostea noastră şi vrea să te omoare. Trebuie să pleci imediat din spital! Îmbracă-te şi hai la gară!

M-am îmbrăcat şi ne-am urcat în maşina ei (o raritate pe atunci – o

primise de la fratele ei, emigrat în S.U.A. – ea însăşi fiind refugiată din Polonia în timpul ocupaţiei germane) şi peste o oră eram la Bucureşti, iar a doua zi la prânz, la Craiova.

N-am mai aflat nimic despre familia aceea de polonezi psihopaţi, dar trebuie să vă mărturisesc totuşi, deşi este greu de crezut, că am iubit-o pe pisicuţa aceea sălbatică şi puţin nebună.

Nu ştiu, şi nu voi şti niciodată, cât adevăr şi câtă fabulaţie a fost în acuzele Ivei dar, o dată ajuns la Craiova, mi-au dispărut şi tahicardiile şi oboseala!

Pentru că nu aveam unde să dorm, mama Iaiei şi-a reînoit invitaţia de a locui la ele. Am acceptat şi am rămas acolo până într-o zi fierbinte de iulie, când, sedus de o preafrumoasă reprezentantă a etniei negroide autohtone, am invitat-o să facem plajă pe covorul din sufragerie (avea culoarea nisipului), în zona nudismului absolut.

Diavolul, invidios pe frumuseţea trupului fetei, care căpăta străluciri de diamant negru, în lumina „soarelui” din plafon, ne-a trimis într-o vizită inopinată şi absolut inoportună, pe fosta viitoare mamă-soacră (sau viitoarea fostă mamă-soacră?).

Când şi-a văzut sufrageria inundată de „Marea Neagră” şi pe mine înotând frenetic în ea, şi-a pus mai întâi mâinile în propriul păr, apoi în părul „Mării Negre”, pe care a aruncat-o în stradă (la propriu, fiindcă uşa sufrageriei dădea chiar în stradă).

Eu, deşi nu m-a aruncat în stradă şi nici nu mi-a spus să plec, după ce am audiat o oră întreagă prelegerea sa despre etică, începând din antichitate şi până în modernitate, mi-am făcut singur geamantanul şi am decolat spre alte mări cu plaje mai liniştite.

După această plajă ratată, relaţia cu Iaia a continuat netulburată. (Nu ştiu dacă mama ei, ca s-o protejeze, nu i-a spus motivul real al plecării mele, sau Iaia a considerat incidentul ca pe o simplă aventură – cum de fapt şi era – şi a tratat-o ca atare.) Chiar şi doctora părea mai conciliantă deşi, în umbră, îmi pregătea o surpriză devastatoare.

Am aflat de la unchiul Radu Gheorgheasa, care era şeful serviciului cercetare din Miliţie, că primise o reclamaţie de la doctoră, în care eram acuzat de viol împotriva fiicei sale; fapt atestat de certificatul medical anexat cererii!

Doctora voia să profite de efectele unui Decret-Lege, care dispunea arestarea şi judecarea în regim de urgenţă (trei zile de la producerea infracţiunii), a celor acuzaţi de acte huliganice.

Sfătuit de unchiul Radu, am dispărut trei zile de la domiciliu, după care, dosarul a fost înaintat Tribunalului spre judecare obişnuită.

Când i-am spus Iaiei, aceasta, revoltată, a jurat că va recunoaşte în faţa instanţei că deflorarea a avut loc cu un an în urmă, şi că a făcut trei chiuretaje în această perioadă, la spitalul din Segarcea, pentru că în Craiova o cunoşteau toţi medicii.

Din nefericire, la următoarea întâlnire, în locul Iaiei a venit menajera; care mi-a spus că aceasta o rugase să-mi transmită că mama ei o forţase să plece împreună cu ea, într-o direcţie necunoscută, pentru a nu se prezenta la Tribunal.

În ziua următoare, am aşteptat-o pe doctoră la ieşirea din spital.

— Doamnă, vă pot înţelege dorinţa de a o îndepărta pe Iaia de mine, dar nu pot înţelege metodele acestea machiavelice de o realiza. Mă urâţi atât de mult încât mă vreţi după gratii?

— Da!

— În cazul acesta, voi avea conştiinţa împăcată dacă voi apela, şi eu, la metode la fel de abominabile ca cele folosite de dumneavoastră, pentru a vă determina să vă retrageţi plângerea de la Tribunal.

— Şi, mă rog, cum ai putea face asta?

— Prin şantaj!

A izbucnit în râs:

— Ştiu că ai un deosebit simţ al umorului dar, acum când eşti cu un picior în închisoare, mi se pare o glumă destul de proastă.

— Aţi uitat antibioticele? (În primăvară, sustrăsese o cantitate importantă de antibiotice, pe care le plasase unei farmacii. Nu se ferise de mine, considerându-mă ca făcând parte din familie.)

— Nemernicule! Trădătorule!

— Nu vi se pare că folosiţi două unităţi de măsură diferite pentru aceeaşi caracteristică morală; atunci când vă referiţi la mine în raport cu dumneavoastră? Suntem amândoi la fel de abjecţi! Voi merge imediat la procuratură să vă denunţ!

Mi-a întors spatele şi a plecat distrusă, de-abia târându-şi picioarele.

Mă simţeam atât de mic la suflet şi atât de ruşinat, când mă gândeam cu câtă dragoste, femeia aceasta pe care o chinuiam acum, îmi aducea dimineaţa, la pat, tava cu lapte cu cacao, prăjituri, portocale şi, mai ales, preferatul meu ananas cu frişcă (raritäţi în vremea aceea).

După câţiva paşi, a revenit şi mi-a spus cu glasul abia auzit:

— Ai câştigat! Dar cu o condiţie indiscutabilă: să părăseşti imediat oraşul şi să nu te mai întorci niciodată!

Era o condiţie absolut nedreaptă şi dureroasă dar, pentru a încheia o dată starea aceasta de beligeranţă, care ne transformase în două fiare gata să se sfâşie, am hotărât:

— Accept! Chiar mâine voi părăsi oraşul dar, vă rog foarte mult, vă implor, să-i transmiteţi Iaiei că o iubesc şi că nu aş fi părăsit-o pentru nimic în lume, dacă nu ar fi intervenit ceva mai presus de voinţa mea.

În ziua următoare eram la Petroşani, în căutarea unui loc de muncă, pe care l-am găsit la serviciul aprovizionare, sub tutela lui Jijik-baci – un fel de ungur-neamţ – cu o filosofie de viaţă asemănătoare cu a mea:

— Măi, ficior, ai să câştigi bani mulţi, dar n-or să-ţi ajungă, pentru că vom sta mai mult prin ţară decât în Vale. Hotelurile şi restaurantele de lux, femeile frumoase, costă bani grei. Subscrii?

— Amin, Jijik-baci!

Totul a fost perfect, sau aproape perfect, până în ianuarie, când mi s-au rupt pantalonii în fund, în timpul unui „patinaj” pe o stradă din Timişoara.

Vrând să intru într-un magazin, ca să-mi cumpăr pantaloni, Jijik-baci m-a oprit autoritar:

— Stai! Măi, ficior, nu poţi să arunci frumuseţe de pantaloni doar pentru o gaură în tur. Ţi-i cârpesc eu, şi cu banii economisiţi, plătim restaurantul şi fetele (pe care le cărasem cu noi de la Cluj).

A fost momentul în care am hotărât să mă despart de simpaticul, dar extremistul meu „partener de afaceri”.

Ocazia s-a ivit la sfârşitul lui februarie când, un alt coleg, care avea un bilet la Preventoriul T.B.C. Brănişca, de lângă Deva, a renunţat în favoarea mea.

Acolo am mai găsit câţiva craioveni, printre care se afla şi un amic, care ştia că din cauza Iaiei eram într-o situaţie de neinvidiat: părinţii îmi întorseseră spatele, iar mama ei mă izgonise în lumea largă. Povestea a făcut rapid înconjurul preventoriului, fiind pe buzele tuturor.

Peste două zile, când bibliotecara a organizat un fel de seară culturală, în care fiecare dintre cei prezenţi trebuiau să cânte, să povestească sau să recite, când mi-a venit rândul, am vrut să cânt un cântec, dar m-am oprit după primele versuri, care erau o stranie reprezentare metaforică a stării mele sufleteşti din acel moment:

„Firule, măi fir de iarbă,
Pe tine cine te-ntreabă,
Când te calcă în picioare,
Ori te rupe, de te doare?”

Cu glasul sugrumat de emoţie şi cu lacrimi în ochi, am coborât de pe scenă şi m-am ascuns într-un colţ al sălii, dar am fost imediat înconjurat

de cei prezenţi, care încercau să-şi arate simpatia şi compasiunea, îmbrăţişându-mă sau mângâindu-mă.

Dintre cei prezenţi, doar o singură persoană aş fi vrut să mă mângâie şi să mă îmbrăţişeze, dar nu a făcut-o. A rămas aşezată, undeva în spatele sălii, doar acoperindu-şi faţa cu mâinile. Era sora directorului adjunct (şi ea craioveancă) şi care era chiar mai necăjită decât mine: în toamnă se despărţise de soţ, iar cu două săptămâni în urmă îi murise şi mama. Era de o asemănare izbitoare cu călugăriţa de care v-am povestit ceva mai înainte: acelaşi păr negru ca abanosul, aceeaşi faţă albă ca marmura şi aceeaşi ochi albaştri ca cerul, singura deosebire fiind culoarea îmbrăcăminţii – neagră. Dar nu despre ea vreau să vă vorbesc, deşi am cucerit-o chiar a doua zi, şi am avut cu ea o relaţie îndelungată.

În ziua precedentă, fusesem cu băieţii la magazinul din sat, să-şi cumpere ţigări. Cum eu nu aveam nimic de cumpărat, rămăsesem în apropierea uşii şi priveam cum băieţii încercau să abordeze o doamnă de vreo treizeci şi cinci de ani, de o eleganţă neobişnuită pentru această mică aşezare rurală.

Era îmbrăcată într-un palton negru, cu guler din blană de vulpe polară, iar părul blond, ondulat, îi era acoperit cu o căciuliţă din blana aceluiaşi animal. Era aşezată ştrengăreşte pe o jumătate a capului, încât, mă întrebam mirat, ce lege necunoscută a fizicii o făcea să rămână acolo, fără să intervină gravitaţia universală. Picioarele lungi şi perfect proporţionate, încălţate cu cizmuliţe din piele de căprioară neagră, îţi tăiau respiraţia!

Doamna a zâmbit amuzată de complimentele băieţilor, dar le-a făcut un semn discret, prin care le spunea că nu este cazul să mai insiste. Şi-a luat geanta de pe tejghea şi a pornit spre ieşire. I-am deschis politicos uşa şi am lăsat-o să treacă. M-a privit, s-a oprit o clipă de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar s-a răzgândit şi a ieşit în stradă, unde s-a oprit; parcă aşteptând pe cineva.

Când am părăsit magazinul, băieţii, ca băieţii, au abordat-o din nou, dar s-au liniştit când au fost întâmpinaţi cu o privire glacială.

Ajuns în dreptul ei, faţa i s-a destins într-un zâmbet timid şi mi-a spus cu un glas plăcut, dar având un accent neobişnuit:

- Vă rog să mă iertaţi că nu v-am mulţumit pentru amabilitate, dar am fost atât de tulburată de intervenţia prietenilor dumneavoastră – nu mi se întâmplă prea des, ca să nu spun că nu mi s-a mai întâmplat niciodată, să fiu acostată – încât am uitat să vă mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi, a fost un gest absolut normal şi, sper, să nu mă catalogaţi ca pe colegii mei, dar satisfacţia unui cuvânt nu este

nici pe departe egalată de bucuria pe care mi-a făcut-o zâmbetul dumneavoastră minunat.

A deschis gura să spună ceva, dar a renunţat vădit tulburată. A înclinat uşor capul în semn de salut şi întorcându-mi spatele, a plecat în direcţia opusă.

Contrariat de plecarea intempestivă a elegantei şi apetisantei doamne, drăcuşorul meu cel personal m-a apostrofat:

— Prostul dracului! Cum ţi-ai imaginat, măi, tembelule, că o femeie ca ea poate fi cucerită cu asemenea replici de doi bani? Mi-e şi ruşine că trebuie să servesc un asemenea stăpân cretin!

— Şi, acum, ce ai vrea măi, încornoratule? Să mă spânzur?

— Uite, în sfârşit, o idee inteligentă! Ba nu, las-o baltă! Asta ar însemna s-o mierlesc şi eu o dată cu tine.

— Şi, atunci?

— Stăpâne, ai auzit proverbul ăla românesc: „Prost să fii, că noroc ai!”?

— Da. Şi?

— Păi, la cât eşti tu de prost, trebuie să ai noroc cu carul; aşa că, aşteaptă liniştit, că o să te caute ea. De ce să te caute, nu prea ştiu; că prost eşti – slavă Domnului – pantalonii rupţi în fund îi ai... dar, mă rog, nu e treaba mea, femeile sunt orătănii tare ciudate şi imprevizibile. Poţi să fii tu mai inteligent decât Einstein, mai frumos decât Piersic, şi dacă nu te plac, nu te plac şi basta! În schimb, poţi să fii prostul satului – ca tine – şi urât ca Dracul – adică, ca mine (de fapt, tot ca tine) – şi dacă te plac, nu le poate opri nici potopul lui Noe să-ţi cadă în braţe!

Şi a avut dreptate! Acum, când stau jenat în colţul sălii de spectacole, primind îmbrăţişările oamenilor, o zăresc pe frumoasa doamnă, aşteptându-şi rândul cu ochii în lacrimi, să-mi prezinte „condoleanţele” sale.

Îşi lipeşte obrazul cald şi catifelat de obrazul meu şi mă îmbrăţişează îndelung, fără să spună vreun cuvânt. Într-un târziu, mă prinde pe după umeri şi mă conduce afară din sală, plimbându-mă tăcută pe aleile pustii şi reci ale parcului şi încălzindu-mă cu trupul şi sufletul ei fierbinte.

Am revenit în sală, întâmpinaţi cu aplauze de participanţi, dar şi de soţul ei, o gorilă fioroasă, care m-a făcut să dispar repede în mulţimea de dansatori.

Deşi sunt un adorator al Terpsihorei, în seara asta nu mă simt în stare să dansez, dar nici nu pot refuza femeile care mă invită.

După câteva dansuri, sunt invitat chiar de misterioasa doamnă. A

fost un dans fantastic: formam o pereche atât de perfectă încât, dacă nu aş fi simţit căldura trupului său, aş fi crezut că dansez cu o fantomă imponderabilă, atât de bine ne sincronizam mişcările.

La sfârşitul dansului m-a sărutat uşor pe obraz, iar eu i-am sărutat la fel de uşor părul.

După alte câteva dansuri cu alte femei, a revenit. Am dansat din nou, la fel de minunat, după care, la sfârşit, iarăşi m-a sărutat pe obraz. De data aceasta, am răspuns sărutului ei cu o mângâiere uşoară a buzelor, terminată cu un sărut pasionat. Când mi-am desprins buzele de pe buzele ei, m-a privit câteva clipe într-un mod ciudat – de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară.

În drumul spre locul meu, am fost întâmpinat de administrator şi soţia acestuia – care era şi ea olteancă de la Băileşti – şi care mi-au atras atenţia:

— Fii atent! Kuky este într-adevăr un fruct exotic foarte apetisant, dar ţi-ai putea rupe dinţii în... pumnii Gorilei! Alţii au păţit-o şi pentru mai puţin decât i-ai făcut tu în seara asta.

— De fapt, cine este această misterioasă Kuky?

— În timpul războiului, era balerină la Teatrul de Operă din Budapesta, iar Gorila, care era ofiţer în armata română, a adus-o în ţară şi s-a căsătorit cu ea.

Până la sfârşitul seratei, Kuky nu m-a mai invitat la dans, dar nu şi-a desprins privirile de pe mine până la plecare, când mi-a făcut un semn discret de salut.

În ziua următoare, au avut loc trei evenimente oarecum plăcute. Primul, a fost cucerirea Călugăriţei. De fapt, cucerirea mea de către Călugăriţă, pentru că ea a fost aceea care mi-a făcut o declaraţie de dragoste neobişnuită, pe malul Mureşului. După două ore, eram iarăşi pe malul Mureşului cu... Kuky, care mi-a făcut şi ea o declaraţie de dragoste fantastică, desprinsă parcă dintr-o povestire ştiinţifico-fantastică, în care eu eram Stăpânul Universului, iar ea, umila mea adoratoare!

Uimit şi puţin speriat, i-am oprit efuziunile sentimentale, acoperindu-i boticul apetisant cu zeci de sărutări şi invitând-o în casa administratorului, care era în apropiere.

În timp ce o evacuam pe propietară, am întrebat-o puţin jenat:

— Flori?... Kuky este cumva, puţin... sonată?

— Nu, în niciun caz! Şi, oricum, nu mai mult decât tine. Dacă ţi se pare puţin ciudată, asta este urmarea firească a faptului că, în sfârşit, a evadat din cuşca în care a fost închisă cincisprezece ani şi încă nu ştie să se comporte în libertate.

Îmi pare tare rău pentru ea că s-a îndrăgostit de tine!

Întâlnindu-mi privirea nedumerită, a continuat zâmbind amuzată:

— Nu, nu vreau să spun că nu eşti demn de dragostea ei, ci doar că regret faptul că peste două săptămâni, când vei pleca, o vei lăsa şi mai nefericită decât a fost vreodată.

Sensibilizat de ultima remarcă a lui Flori, când am revenit în cameră, am mângâiat-o, am sărutat-o şi i-am spus atâtea cuvinte de dragoste, încât am adus-o într-o stare de euforie mistică în care, cu siguranţă, sexul nu-şi avea locul.

Când am dus-o în pat şi am început să-i dau jos hainele, nu s-a opus, dar nici nu m-a ajutat; a continuat să mă privească cu ochii larg deschişi, în care se citea adoraţia aceea supremă, demnă doar de Dumnezeu.

Îi dădusem jos puloverul, furoul, sutienul şi fusta, dar am întâmpinat o neaşteptată rezistenţă din partea unui obiect pe care nu-l mai întâlnisem până atunci: portjartierul. Nu ştiam cum să desfac blestematele acelea de clame, care prindeau ciorapii!

După mai multe încercări nereuşite, întrerupte de mângâierile şi sărutările lui Kuky, m-am gândit s-o rog pe ea să-şi desfacă afurisitele alea de clame, dar mi s-a părut sub demnitatea mea de mare cuceritor, să recunosc că sunt doar un băiat de la ţară, care nu a mai avut relaţii cu alte doamne sofisticate ca ea. (Ce noroc pe Alexandru Macedon, că a avut sabia cu el, ca să taie nodul gordian. Eu aş fi fost fericit să am şi doar un amărât de cuţit de bucătărie, cu care să tai blestematele astea de „cioace de rufe”.)

Şi, de parcă nu aş fi fost destul de stresat, administratorul a năvălit furios în cameră, crezând că sunt cu olteanca lui. După ce s-a convins că este altcineva (probabil după forma sânilor, pentru că, de ruşine, Kuky îşi acoperise faţa cu perna), a plecat râzând fericit.

Cum apetitul sexual scăzuse la limita îngheţului, am renunţat, şi după ce am ajutat-o să se îmbrace, am condus-o în tăcere spre poarta parcului, unde mi-a făcut o invitaţie foarte tentantă:

— Lasă, iubitule, nu mai fi supărat. Vino mâine la prânz la mine acasă, şi promit să-ţi ofer una din cele mai frumoase nopţi ale Şeherezadei!

Cel de al treilea eveniment al zilei a fost unul destul de neplăcut pentru mine. Eram obişnuit să fiu privit cu admiraţie, dragoste sau ură, dar în niciun caz cu milă. În urma slăbiciunii din seara trecută, când îmi pusesem sufletul în palme şi-l arătasem celor din jur, bibliotecara pornise o campanie de strângere de fonduri „pentru copilul nostru necăjit”.

Am refuzat categoric pomana, dar i-am mulţumit pentru gestul său

nobil. Refuzul meu nu a descurajat-o. A doua zi s-a dus la Deva, de unde a venit cu o pereche de pantaloni, una de pantofi şi un pulover (toate de foarte bună calitate şi în nuanţe de bej, care îmi plăceau foarte mult), motiv pentru care nu am mai putut refuza „cadoul”, mai ales că aveam mare nevoie de o pereche de pantaloni noi.

Drept mulţumire, am invitat băieţii la un cazan de palincă de pe celălalt mal al Mureşului, iar doamnele, la mine în... pat.

Una dintre doamne, salariată a preventoriului, pe care din motive etice nu o invitasem, a venit singură şi m-a rugat să fac dragoste cu ea, pentru că îşi dorea un copil – pe care soţul ei impotent nu i-l putea da. Pretext sau realitate, pentru că era tare drăguţă şi îmi plăcea cum se „străduia”, am ajutat-o în fiecare noapte să-şi realizeze visul.

La ora stabilită m-am prezentat la Kuky, care m-a primit înclinându-se până la pământ:

— Bun venit, preamărite stăpân al lumii şi al inimii mele!

Gluma ei mi-a sugerat o idee, pe care am pus-o imediat în practică. După ce i-am răspuns în acelaşi mod: „Bun găsit, preafrumoasă Şeherezada!” – mi-am dat jos haina şi mi-am înfăşurat fularul în jurul capului sub forma unui turban, în care mi-am înfipt dopul de cristal – ce semăna cu un uriaş diamant – al unei sticle cu vişinată.

Privindu-mă în oglindă, am fost surprins să constat cât de mult mă asemănam cu un padişah arab, ţinând seama că în vremea aceea purtam o mustaţă „pe oală”, de tip oriental.

Am luat din dormitor o pernă, pe care am pus-o pe covor, şi aşezându-mă turceşte, ca un adevărat oriental, am bătut tare din palme. Kuky, care privise amuzată pregătirile mele, a alergat la mine şi îngenunchind, m-a întrebat supusă:

— Ce doreşte luminăţia voastră? Porunceşte, preamărite stăpân!

I-am comandat cu glas poruncitor:

— Serveşte masa!

A luat una din cele douăzeci de farfurii de pe masă şi, îngenunchind cu ea în faţa mea, a început să-mi pună în gură bucăţele de mâncare.

Deşi era sub demnitatea mea de mare padişah, îi întorceam totuşi serviciul şi, din când în când, sărutam apetisantul botic al preafrumoasei sclave.

După ce ne-am băut şi ultima picătură dintr-o sticlă de şampanie, am comandat:

— Dans!

A dispărut câteva clipe în dormitor, de unde s-a întors „îmbrăcată” în... pielea goală. De fapt, avea înfăşurată peste şolduri o eşarfă

transparentă. După ce a dansat un dans oriental, extrem de excitant, am făcut dragoste; mutându-ne din pat pe covor şi de pe covor pe fotoliu, şi de acolo, mai ştiu eu pe unde, prelungindu-ne plăcerea cel puţin o oră. Când am atins apogeul, îndreptându-ne spre cel de al nouălea cer, am fost însoţiţi de corurile reunite ale îngerilor şi demonilor!

La plecare, Kuky m-a strâns puternic în braţe şi mi-a spus:

— Iubitule, pentru o zi ca asta merită să trăieşti toate chinurile iadului, iar dacă ai trăit-o, poţi muri liniştit!

— Nu-i adevărat, iubito! Oamenii, ca şi viaţa, sunt unici, şi dacă nu ar fi atât de proşti încât să-şi piardă vremea cu lucruri mărunte, fiecare zi din viaţa lor ar trebui să fie ca cea de azi: o infinită fericire!

Dacă v-am plimbat prin acest sătuc transilvan, am făcut-o doar pentru această scurtă poveste; cu speranţa că ea vă va stimula imaginaţia şi vă va ajuta să ieşiţi din monotonia patului conjugal, care a dus la destrămarea atâtor cupluri.

Deşi am fi vrut ca ziua aceea fermecată să se mai repete, ea a rămas unică. Gorila, simţind că ceva ciudat se întâmplă cu Kuky, o urmărea pas cu pas, aşa că eram fericiţi atunci când reuşeam, destul de rar, să ne furăm un sărut sau o mângâiere. Şi, totuşi, am mai făcut dragoste de două ori, în condiţii cel puţin ciudate.

La vreo săptămână, am fost invitat, împreună cu Călugăriţa, care era iubita mea oficială, la o petrecere la Kuky acasă.

În mod normal, Gorila nu m-ar fi invitat, dar era îndrăgostit până peste cap de iubita mea, aşa că era singura lui şansă de a o avea la petrecere.

După ce s-au servit fripturile, stropite din abundenţă cu un parşiv vin de Jidvei, a început dansul. Deşi Călugăriţa, îndoliată, nu dansa, Gorila era fericită să-i ţină companie, în timp ce invitaţii – inclusiv eu – „încălziţi” de vin, îşi strângeau partenerele în braţe, alunecând în dansuri pasionate, pe parchetul proaspăt lustruit. Şi, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, gazdele ne-au făcut o surpriză de proporţii... maorice.

Gorila, cănit pe faţă şi îmbrăcat doar cu nişte indispensabili roşii, suflecaţi până la genunchi, cu capul legat cu o eşarfă roşie şi cu o tamburină în mână, ne-a cântat un cântec spaniol, iar Kuky, goală, doar cu sânii şi şoldurile acoperite cu nişte eşarfe transparente, ne-a dansat un splendid dans maur.

După „spectacol”, m-a invitat la dans; aşa, goală şi împrăştiind în jurul său miliarde de feromoni, care m-au înnebunit. Am târât-o după mine în bucătărie, dar Gorila ne-a urmărit şi ne-a expediat înapoi în sufragerie.

Am mai încercat un dans, dar Kuky cea timidă a înnebunit şi ea, şi

m-a târât într-o cameră în care se afla arhiva gării (am uitat să vă spun, că ei locuiau în incinta gării). Am demolat arhiva şi, cu ajutorul dosarelor, am încropit un pat pe care am făcut dragoste: o dragoste sălbatică, demnă de cele mai feroce animale ale junglei; cu zvârcoliri şi ţipete, acoperite, din fericire, de sirena unei locomotive ce manevra prin staţie.

După ce am coborât din junglă în lumea civilizată, ne-am întrebat, uimiţi, de ce nu ne-a ucis Gorila.

Răspunsul l-am aflat imediat ce am pătruns în sufragerie şi l-am văzut dansând fericit cu Călugăriţa, iar, la sfârşit, sărutându-i cu dezinvoltură buzele!

După dans, Călugăriţa, cu faţa ei de marmură albă de Carara, transformată în marmură roşie de Ruşchiţa, m-a implorat:

— Hai să plecăm repede de aici, până nu leşin!

Pe drum mi-a explicat ce s-a întâmplat:

— Când am văzut Gorila plecând furioasă după voi, ca un taur la coridă, i-am aţinut calea şi l-am invitat la dans. Şi, ca să fiu mai convingătoare, l-am... sărutat!

Draga de ea! Altă femeie, în locul său, l-ar fi lăsat să mă facă arşice, spre a se răzbuna pentru trădarea mea.

În dimineaţa ultimei zile (seara plecam spre Craiova), Kuky mi-a adus biletul de tren şi o scrisoare pentru o amică din Craiova, şi mi-a dat întâlnire la ora patru, la o prietenă din sat.

Speriat de amici, că Gorila mă urmăreşte să se răzbune, nu m-am dus la întâlnire, şi chiar m-am ascuns în camera Călugăriţei, cu speranţa că acolo nu mă va găsi. Dar, m-a găsit! M-a luat târâş şi m-a dus undeva în lunca Mureşului, unde am făcut dragoste pe un pat improvizat din paltoanele noastre, aşternute pe zăpadă. Deşi era destul de frig, în afara unei plăceri nebune, nu am simţit nimic altceva.

Fericiţi, am plecat ţinându-ne de mână până în stradă, dar a refuzat să se despartă de mine, propunându-mi s-o conduc până la birou, să-şi ia geanta. Deşi am încercat să-i explic că un minut în plus în preajma mea ne poate expune inutil riscului de a fi linşaţi de Gorilă, a fost imposibil s-o desprind de lângă mine.

Am pornit resemnat spre birou, care avea două ferestre mari, despărţite de un stâlp îngust, iar una dintre ele era deschisă.

Când am trecut de fereastra închisă, l-am văzut în birou pe Gorilă împreună cu revizorul contabil, care era şi el oltean.

Kuky s-a oprit în dreptul ferestrei deschise, iar eu, înspăimântat, m-am lipit cu spatele de stâlpul dintre ferstre. Gorila a venit la fereastră şi a început să ţipe furioasă ceva – în limba maghiară – către Kuky. În timpul

discuţiei cu ea, şi-a aruncat privirea spre mine (nu mă văzuse până atunci!), rămânând câteva clipe blocat, după care a avut o reacţie neaşteptată:

— Bună seara!

Eu, tremurând ca o piftie, n-am fost în stare să spun niciun cuvânt, doar am înclinat capul în semn de salut. Revizorul, care ştia de legătura noastră, a venit repede la fereastră şi a deschis o discuţie care a detensionat situaţia. Mi-am luat rămas bun de la ei şi am plecat, nu înainte de a-i săruta mâna lui Kuky, care, mi-a şoptit:

— Te aştept la fântână (era vorba de fântâna din gară).

Se înţelege că nu m-am dus la nicio fântână şi am aşteptat să pornească trenul din gară, înainte de a apărea şi eu pe peron.

O săptămână mai târziu, când a venit Călugăriţa la Craiova, am aflat că Kuky venise la fântână cu un pacheţel cu mâncare pentru drum şi că fusese urmărită de Gorilă, care îi făcuse un scandal atât de monstruos, încât, de ruşine, nu mai apăruse în sat până la plecarea Călugăriţei.

Deşi am făcut dragoste de mii de ori, niciuna nu mi-a rămas în memorie atât de clară ca cele făcute cu Kuky, care erau în afara oricărui tipar. Ce om normal ar face dragoste cu o femeie, când în spatele său aşteaptă gâdele cu securea, ca să-i reteze gâtul? Doar un... A, nu! Am recunoscut că sunt prost, urât, dar... asta nu!

*

Martie 1958. În drum spre prietena lui Kuky, căreia trebuia să-i duc scrisoarea, am cumpărat un bucheţel de ghiocei.

Când am intrat în curtea casei în care locuia, am fost neplăcut impresionat de clădirea mare şi veche, ce părea să fi fost cândva un han. Avea de-a lungul parterului şi etajului câte un coridor cu geamlâc, spre curte, în care se deschideau nenumărate uşi, iar femeia pe care o căutam locuia la etaj.

Când mi-a deschis uşa, am fost atât de uluit, încât am uitat cum mă cheamă şi ce caut acolo. Femeia care mi-a deschis, nu era alta, decât marea actriţă a teatrului craiovean, de care eram îndrăgostit, de când o văzusem pentru prima oară în „Sânziana şi Pepelea”, şi ale cărei roluri, le urmărisem cu sufletul la gură, până astăzi. Deşi numele de pe plic mi se păruse cunoscut, nu făcusem nicio clipă legătura între el şi persoana renumitei actriţe.

Nici ea nu a fost mai puţin uluită de prezenţa mea, pentru că ne cunoşteam foarte bine din perioada când făcusem figuraţie la teatru, deşi

nu ne mai văzusem de peste un an.

Am fost scoşi din încurcătură de fiul ei, un puşti de vreo patru ani, care mi-a luat bucheţelul din mână şi m-a târât după el în cameră, ca să-mi arate ghiocelul pe care tocmai îl desenase.

După ce i-am dat scrisoarea, la insistenţele puştiului, ne-am jucat toţi trei, de-a baba-oarba!

Cum puştiul cel mic şi şmecher, se ascundea prin locuri greu accesibile, singura „victimă”, spre bucuria lui şi a mea, era Sânziana. El se bucura că scăpa să se facă baba-oarba, iar eu mă bucuram să o ţin în braţe, pentru câteva clipe, pe femeia care îmi era atât de dragă.

După o oră, plecam fericit spre casă, lăsându-i şi pe ei la fel de fericiţi, după ce le-am promis că voi reveni şi a doua zi.

Am continuat să vin aproape zilnic, mai ales după ce am aflat că, dacă din punct de vedere profesional atinsese perfecţiunea, din punct de vedere socio-uman, viaţa ei era un dezastru. Se despărţise de soţ şi rămăsese cu copilul, pe care îl creştea foarte greu, având un salariu de mizerie şi, în plus, nu avea cu cine să-l lase atunci când avea repetiţii sau spectacole. Avea totuşi noroc cu vecinii, care, deşi erau oameni simpli, rămâneau cu copilul în serile când avea spectacole.

Pentru că fusesem la Portăreşti şi mă împăcasem cu părinţii, „eram din nou în bani”, aşa că, îmi permiteam să-i ajut, cumpărându-i puştiului dulciuri şi jucării iar, uneori, aduceam chiar alimente pe care le găteam eu însumi, aşteptând-o seara, când venea de la spectacol, cu masa pregătită.

Trecuse vreo lună de când eram pe post de bonă când, într-o zi, jucându-mă cu puştiul de-a v-aţi-ascunselea, m-am ascuns în spatele ei, în timp ce făcea ordine în cuierul de la intrare.

După un timp, am auzit-o spunând încet, ca pentru sine:

— Doamne, câtă nevoie are copilul ăsta de un tată!... ca şi mine de un soţ!

Fără să mă gândesc prea mult, i-am replicat:

— Aveţi omul potrivit lângă voi. Cine vă poate iubi mai mult decât mine?

S-a întors şi m-a privit, de parcă nu ar fi auzit bine, iar eu i-am repetat:

— Da, ai auzit bine! Cine vă poate iubi mai mult decât mine?

După o clipă de derută, a zburat pe uşă afară, de unde a revenit – după un sfert de oră – cu un discurs bine pregătit, dar nu am lăsat-o să se urce la tribună spre a-şi ţine spiciul:

— Ştiu, am înţeles. Uită tot ceea ce am spus. Este absolut normal, ca o mare actriţă ca tine, să nu poată iubi pe un nimeni ca mine!

Mi-am luat haina şi m-am îndreptat spre uşă, dar a ţipat la mine:

— Vino înapoi!

M-am oprit şi m-am întors către ea.

— Stai jos!

— Nu vreau! Spune ce ai de spus şi lasă-mă să plec!

— În primul rând, tu nu eşti un nimeni! Ai înţeles? Şi, în al doilea rând, nu te pot iubi, nu pentru că sunt eu o vedetă, ci pentru că tu eşti iubitul prietenei mele, şi nu vreau să devin o trădătoare ordinară!

— Dar eu nu o iubesc pe ea, eu te iubesc pe tine! Din clipa în care te-am văzut pentru prima oară şi... am să mor fără tine! – şi am izbucnit în plâns.

Nu era decât recitalul unui actor amator, în faţa unui actor profesionist.

Probabil a fost un recital magistral, pentru că Sânziana m-a luat în braţe şi a început să se lamenteze:

— Doamne, ce să mă fac cu tine?

Copilul, care nu înţelegea ce se întâmplă, a venit plângând şi s-a lipit de noi.

L-am ridicat în braţe şi am rămas aşa îmbrăţişaţi, toţi trei, mult timp.

Trecuseră vreo două săptămâni de la această discuţie, timp în care ne-am ferit să mai abordăm această temă. Între timp, începusem să lucrez ca angajat civil la o unitate militară, unde făceam foarte multe deplasări în ţară. Într-o seară, obosit după o delegaţie la Piteşti, am adormit cu copilul în braţe, iar Sânziana, când a venit de la teatru, m-a lăsat să dorm în continuare, ea culcându-se pe recamier.

Când m-am trezit, în miez de noapte, mi-am luat haina şi am vrut să plec dar, Sânziana, care se trezise, m-a chemat la ea:

— Nu crezi că a sosit momentul să-ţi primeşti răsplata pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi?

— ...?

— Dă-ţi jos hainele şi vino lângă mine!

— Poftim? Vrei să te prostituezi, crezând că pentru asta am făcut tot ceea ce am făcut? Vai, cât de puţin mă cunoşti! Chiar dacă sună puţin mefistofelic, trebuie să ştii că ţi-am vrut doar sufletul, nu şi trupul.

Am părăsit „dezamăgit” încăperea, lăsând-o fără replică.

Doamne, ce mult îmi plăcea să joc teatru! Nu pe scenă, ci în viaţa de toate zilele, când îi puteam manipula pe cei din jur, după bunul meu plac!

Intrasem în cea de a treia zi de când nu mai trecusem pe la ea, şi începusem să am serioase îndoieli asupra corectitudinii strategiei

adoptate, când, ofiţerul de serviciu pe unitate a intrat agitat în birou, anunţându-ne că marea actriţă se află în biroul comandantului.

În timp ce colegii alergau în curte, s-o vadă de aproape pe frumoasa actriţă, eu alergam la oglindă, să-mi „repar”, cât de cât, mutra şifonată de o noapte albă, petrecută jumătate la o partidă de poker şi jumătate la una de sex, cu Călugăriţa.

Tocmai când „revizia tehnică” era în toi, a venit şi comandantul, care m-a invitat la el în birou.

Când am văzut-o cât era de frumoasă, în costumul acela bej-auriu, cu pălăriuţa din acelaşi material – pe care i le cumpărasem cu câteva zile în urmă de la o expoziţie poloneză – am rămas mut de admiraţie, iar comandantul mi-a şoptit entuziasmat, înainte de a se retrage discret:

— Splendidă femeie! Felicitări, tinere!

Citindu-mi în ochi, sentimentul acela de adoraţie păgână, mi-a zâmbit fericită şi şi-a deschis larg braţele. M-a primit la piept şi m-a legănat ca pe un copil, şi tot ca pe un copil, m-a şi certat:

— Copil rău, poate că am meritat să fiu pedepsită, dar m-a durut atât de tare, încât m-am întrebat, pentru prima oară, dacă viaţa mea atât de searbădă, mai merită să continuie. Când ai plecat în noaptea aceea, în care m-ai catalogat drept prostituată, a trebuit să recunosc, deşi nu aş fi vrut, că te iubeam încă din prima zi, când ne-am jucat de-a baba-oarba. Credeai că doar tu eşti fericit atunci când mă îmbrăţişai, dar şi eu eram la fel de fericită. Şi, atunci când m-ai sărutat ca din greşeală, eu am fost aceea care te-am ajutat, pentru că tu, legat la ochi, nu mi-ai fi găsit buzele!

Deşi declaraţia ei de dragoste era clară şi emoţionantă, drăcuşorul meu cel orgolios mai voia o confirmare:

— Dumnezeule! Eşti atât de frumoasă, încât îmi este imposibil să cred că ceea ce am auzit poate fi mai mult decât un genial recital actoricesc.

— Doamne, cum poţi fi atât de rău? Priveşte-mă în ochi şi convinge-te, că tot ceea ce am spus a pornit din inimă!

Am privit-o în ochii aceia frumoşi şi i-am mângâiat îndelung buzele – la care visasem atâta vreme – cu buzele mele, până în clipa în care am simţit-o tremurându-mi în braţe. M-am oprit, ştiind că nu este nici timpul şi nici locul, pentru a continua.

Am condus-o până la poartă – în aplauzele entuziaste ale personalului unităţii – unde m-a sărutat, fără să se sfiască de prezenţa ofiţerului de serviciu.

A urmat o vară de neuitat. O aşteptam în fiecare seară la ieşirea de

la teatru, împreună cu Puiuţ, şi ne opream în grădina „Sfântul Dumitru”, unde ne jucam până când foamea ne gonea acasă. În iulie, am făcut o vacanţă de vis la Cozia, unde urcam în fiecare zi cărările abrupte ale munţilor, cărând în spate – pe rând – micuţul rucsăcel, numit Puiuţ.

Dar a venit toamna, când totul s-a destrămat, ca un roi de licurici strălucitori sub pala îngheţată a furtunii.

La începutul lui noiembrie, o aşteptam acasă cu masa pregătită, la care adăugasem şi o sticlă de vin dulce de Murfatlar. A venit ceva mai târziu decât de obicei, tăcută, preocupată şi ferindu-se să mă privească în ochi. A refuzat să mănânce, dar a băut două pahare cu vin.

Am ştiut că nu este cazul să mai rămân. Mi-am îmbrăcat haina şi am plecat, iar ea m-a însoţit până în Unirii. La despărţire, când voiam să-i sărut mâna, m-a îmbrăţişat lamentându-se:

— Doamne, ce ţi-am făcut! Copilul meu drag!

— ...?

— În seara asta, cineva m-a cerut în căsătorie şi, de dragul copilului, am acceptat!

Deşi am simţit cum pământul îmi fuge de sub picioare şi inima încetează să-mi mai bată, am mai avut totuşi puterea să îngăim:

— O dată şi o dată, trebuia să se întâmple şi asta. Îţi doresc toată fericirea lumii!

I-am întors spatele şi am plecat, dar, după câţiva paşi, a alergat după mine şi m-a îmbrăţişat, plângând. Am plâns şi eu cu ea.

Cu toate că eram doi actori geniali, niciunul dintre noi nu mai juca teatru. Eram doar doi nefericiţi muritori, printre milioanele de nefericiţi muritori ai lumii.

Am întâlnit-o după aproape patru ani, la un 1 Mai, în parc. Mă plimbam împreună cu viitoarea mea soţie, cu care trebuia să am nunta peste exact o săptămână, când, mi-a apărut în faţă.

Emoţionat şi neştiind cum să reacţionez, am înclinat uşor capul în semn de salut, dar ea m-a îmbrăţişat cu dezinvoltură şi, după ce m-a sărutat îndelung pe gură, mi-a şoptit:

— Aşteaptă-mă joi seara, la teatru.

Şi, am aşteptat-o! Cu toate că eram foarte ocupat cu pregătirea nunţii, nu puteam rata ultima şansă de a o ţine în braţe.

În drum spre locuinţa mea, am trecut pe la grădina-restaurant Minerva, unde ne-am grizat, am dansat, am râs şi am plâns, amintindu-ne de vara aceea unică.

Nu am mai întâlnit-o niciodată de atunci, dar i-am urmărit cu atenţie şi emoţie, evoluţia ulterioară, citind cronicile teatrale apărute în ziare sau

difuzate la radio.

*

Iulie 1959. Stau, de câteva minute, la umbra unui copac de la marginea Pădurii Cerătului, privind cu groază câmpia pârjolită de soarele amiezii – pe care trebuie s-o străbat pentru a ajunge acasă – şi-mi blestem clipa în care m-am hotărât să vin la pescuit. Nu numai că nu am prins niciun peşte dar, acum, trebuie să merg prin praful fierbinte al drumului, precum fachirii pe covorul de jar.

Plimbarea pe jar pare totuşi acceptabilă, pe lângă miile de săgeţi de foc, cu care Maria Sa, Soarele, îmi va străpunge creierii (deşi mă cam îndoiesc că am aşa ceva).

Am o idee! (Bineînţeles trăsnită). Mă arunc, îmbrăcat, în pârâul care curge în apropiere, şi o iau voiniceşte la drum.

După câteva sute de metri, cămaşa începe să fiarbă pe mine, aşa că o dau jos şi o rup la fugă, fără să mă opresc, până la poalele dealului pe care este aşezat satul, lângă fântâna lui Moş Adam, unde îmi torn o ciutură cu apă în cap. Bine răcorit, străbat şi ultima etapă până acasă.

O dată intrat în cameră, am aruncat totul de pe mine şi, doar în slip, m-am întins în patul răcoros. De-abia trecusem în lumea lui Morfeu când, uşa a fost trântită de perete şi un glas – care deobicei îmi era drag – mi-a spart timpanele:

— Trezeşte-te, măi, lenevilă! Doar moşnegii dorm la ora asta!

Era verişoara mea, Minca, pe care o iubeam ca pe o soră dar, căreia, acum, i-aş fi tras cu cea mai mare plăcere un şut în fund şi i-aş fi trântit uşa în nas. Pentru că, din nefericire, nu era sora mea, şi deci n-o puteam folosi pe post de minge, m-am mulţumit doar s-o „mângâi puţin”:

— Ieşi dracu’ afară şi lasă-mă să dorm! Asta este oră de vizită?

— Măi, tâmpitule! Am venit să te mai scot şi pe tine în lume: să-ţi mai vadă şi ţie oamenii mutra!

— Pleacă dracu’ de-aci! Ce sunt eu, balena Goliat, femeia cu barbă, de vrei să mă arăţi lumii?

Văzând că nu reuşeşte cu forţa, a trecut la atacul psihologic:

— Şi, atunci, ce să fac, măi, cavaler de două parale? Să mă duc singură la horă, să râdă tot satul de mine?

În faţa unui asemenea argument, a trebuit să cedez:

— Bine, pacoste! Du-te şi fă-mi o cafea, până mă îmbrac.

Peste o jumătate de oră, eram deja în Ogradă (era la vreo trei sute de metri de casa mea), unde se desfăşura hora satului.

Când am ajuns noi, muzicanţii luaseră o pauză, aşa că, dansatorii şi spectatorii se retrăseseră la umbra copacilor.

Privind peste mulţimea adunată în poiană, atenţia mi-a fost atrasă de un grup de tineri, aflaţi în partea opusă locului unde ne găseam noi, în mijlocul căruia se afla Oana, cea mai frumoasă fată din sat, dar şi cea mai necăjită.

Deşi absolvise în anul precedent cursul gimnazial cu medii maxime, nu îşi putuse continua studiile, din cauza sănătăţii precare a părinţilor.

După moartea mamei, în iarnă, tatăl insista să o căsătorească cu un tânăr, a cărui singură calitate era cuminţenia. Cu toată opoziţia fetei, datorită precarităţii materiale şi înrăutăţirii stării de sănătate a tatălui, deznodământul era previzibil.

Din cauza situaţiei critice în care se afla, rămăsese singura fată pe care nu încercasem niciodată s-o cuceresc, seducerea ei fiind inacceptabilă din punct de vedere moral, deşi ştiam că mă iubeşte.

Fiind consăteni, ne întâlneam aproape zilnic, dar în afara unui salut protocolar, nu schimbasem niciun cuvânt – pentru a nu o încuraja – cu toate că verdele neobişnuit de strălucitor al ochilor ei, mă atrăgea ca o vrajă.

Astăzi era mai frumoasă ca niciodată: îmbrăcată cu o rochie corai, strânsă în talie cu un cordon cu cataramă aurie, asemănătoare cu cea care îi închidea breteaua de pe umărul stâng, şi cu cea care îi prindea părul la ceafă, părea o prinţesă orientală. Avea o coafură absolut neobişnuită: tot părul ei negru, începând de la frunte, era împletit într-o singură coadă fabuloasă, semănând cu o cască frigiană, care îi dădea un aer de supremă maiestate, îndulcit fiind, doar de privirea aceea verde, jucăuşă.

O priveam ca hipnotizat de câtva timp, când, mi-a zâmbit şi mi-a făcut un semn de salut cu mâna. Deşi gestul său mi s-a părut ciudat, având în vedere relaţiile noastre destul de reci, i-am răspuns în acelaşi mod.

O dată cu reînceperea dansurilor, Minca şi Oana, care erau foarte curtate, n-au pierdut niciun dans, în schimb eu, care mă temeam de căldura sufocantă din poiană, am rămas la umbra copacilor. La un moment dat, Bebe Cazacu, acordeonistul, cu al cărui instrument mai cochetam şi eu din când în când, a anunţat:

— Dame-n tangou!

În timp ce Minca mă consulta asupra partenerului pe care urma să-l invite la dans, ne-am trezit cu Oana lângă noi. Zâmbind timid, m-a întrebat:

— Vrei să dansezi cu mine?

În timp ce raţiunea mă îndemna s-o refuz, drăcuşorul meu cel veşnic pus pe rele, îmi şoptea persuasiv: „Cum poţi s-o refuzi? Este atât de frumoasă! Ia-o în braţe şi dansează cu ea, până la sfârşitul lumii!”

Am fost trezit din gânduri, de glasul dur al Mincăi:

— Nu! Nu dansează cu tine, pentru că noi tocmai plecam!

La auzul acestui refuz categoric, zâmbetul de pe faţă i-a pierit şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Cum lacrimile femeilor îmi crează o stare ciudată de confuzie, de durere şi vinovăţie, m-am trezit deschizându-mi braţele, iar ea s-a lipit fericită de pieptul meu.

Cu siguranţă, vă întrebaţi: „De ce a reacţionat atât de dur Minca?”

Pentru că nu vreau să deconspir adevărata identitate a Oanei, mă voi mulţumi să vă spun doar că Minca o iubea foarte mult şi cunoscându-mi „crezurile”, încerca s-o protejeze de mine. Şi, chiar mă ameninţase cu un an în urmă: „Dacă îi faci vreun rău acestei fete, mă jur că am să-ţi stâlcesc mutra în aşa hal, încât, nici dracul n-o să se mai uite la tine!”

Am început să dansăm, dar, fiindcă ne unisem strâns trupurile, şi sutele de ochi din jur ne priveau curioşi, i-am şoptit:

— Oana, vrei, te rog, să dansăm puţin mai distanţaţi? Pentru că, la prostul meu renume, mâine va vui tot satul că între noi există cine ştie ce relaţii murdare.

S-a îndepărtat puţin de mine şi a izbucnit:

— Puţin îmi pasă! Chiar am să ţip în gura mare că te iubesc şi că...

I-am acoperit gura cu palma şi am lipit-o din nou de mine, rugând-o:

— Nu, te rog, nu face ceva ce ai să regreţi mai târziu.

Mi-a sărutat palma, ceea ce m-a făcut să-mi retrag mâna, iar ea a continuat mai liniştită:

— Te iubesc şi vreau să fiu a ta! Nu înţeleg de ce mă tratezi cu atâta indiferenţă. Sunt eu mai urâtă sau mai puţin inteligentă decât prietenele mele cu care ai făcut dragoste?

— O Doamne! Eşti cea mai frumoasă şi cea mai inteligentă fată pe care am văzut-o vreodată şi, tocmai de aceea, te respect şi nu vreau să te tratez ca pe ele.

— Deşi aş fi vrut să mă iubeşti, nu să mă respecţi, asta nu mă va împiedica să fac dragoste cu tine...

— Oana!

— Nu te scandaliza. Vreau să fac dragoste – pentru prima oară – cu tine, cu omul pe care îl iubesc, nu cu soţul pe care îl voi urî toată viaţa! Şi, nu trebuie să te temi că asta ţi-ar crea vreo obligaţie faţă de mine. Mă jur

pe Dumnezeu, că nu te voi mai căuta niciodată. Jur!

— Oana! Tu auzi ce spui?

— Te aştept deseară, sus pe calea ferată, înainte de trenul de nouă. Dacă n-ai să vii, ai să mă ai pe conştiinţă!

— Dar...

A refuzat să mă mai asculte şi, desprinzându-se din braţele mele, a dispărut precipitată în pădure.

M-am strecurat printre dansatori, tremurând de surescitare, şi m-am rezemat de un copac, aşteptând-o pe Minca.

Când a venit, i-am relatat cuvânt cu cuvânt, discuţia pe care am avut-o cu Oana, şi am rugat-o s-o caute şi să încerce s-o facă să-şi schimbe hotărârea aceea nebunească.

După o jumătate de oră de discuţii aprinse cu Oana, Minca mi-a spus iritată:

— Cred că fata asta e nebună! Şi eu am fost îndrăgostită, dar ea te confundă cu Dumnezeu şi nu vrea să renunţe la tine. Deşi ţi-am interzis întotdeauna să te apropii de ea, acum, te rog să te duci la întâlnire; altfel, va rămâne pe calea ferată s-o strivească trenul.

Când se lăsa înserarea, păşind îngândurat pe cărarea abruptă, ce cobora din sat spre calea ferată, am văzut-o aşezată în acelaşi loc în care mă aşteptase Ileana cu opt ani în urmă.

Amintirea acelei seri minunate, în care am redevenit stăpânul, dar şi sclavul Ilenei, m-a făcut să mă opresc nehotărât la mijlocul cărării.

Oana, văzând că m-am oprit, a alergat spre mine şi mi-a sărit în braţe. A urmat cea mai penibilă scenă din viaţa mea: luat prin surprindere, m-am dezechilibrat şi m-am prăbuşit în iarbă – cu ea în braţe – şi ne-am rostogolit, ca într-un joc de copii, vreo douăzeci de metri, până la baza taluzului căii ferate, într-un pâlc de bozi. Când ne-am oprit, ea fiind deasupra mea, s-a ridicat în genunchi şi a început să râdă, dar văzând că rămân nemişcat şi cu ochii închişi (de ruşine), m-a întrebat speriată:

— Bebiţă, ce s-a întâmplat? Te-ai lovit?

Eu, încă şocat, continuam să fac pe mortul. Speriată de-a binelea, a început să se lamenteze, în timp ce mă săruta pe ochi, pe buze, pe păr:

— Doamne, ce ţi-am făcut? Iartă-mă, Bebiţă! Te rog, ridică-te! Te rog!

Şi, pentru că era gata să izbucnească în plâns, şi ştiţi că eu nu suport lacrimile, am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o de „o mie de ori”, până când am realizat că locul în care ne aflam, nu era cel mai indicat pentru o scenă de dragoste.

Am prins-o de mână şi am alergat până în poiana din Ogradă, unde,

după alte mii de sărutări (reale de data asta), am uitat de toţi şi de toate, şi cuprinşi de dorinţa aceea irepresibilă de a ne uni trupurile, minţile şi sufletele într-o singură entitate, care poartă numele fericirii veşnice, ne-am dat jos hainele şi ne-am admirat reciproc trupurile alb-fosforescente – pete de lumină pe verdele întunecat al copacilor – create de lumina ireală a lunii.

Mi-am întins în iarbă cămaşa, pe care tocmai o îmbrăcasem pentru prima oară şi, culcând-o pe ea, am făcut dragoste. O dragoste nebună, în care nu a mai avut loc nici virginofobia mea şi nici durerea ei, la prima penetrare.

Mi s-a dat cu atâta frenezie, cum rar mi-a fost dat să văd, iar atunci când entitatea aceea de fericire cosmică s-a destrămat, redându-ne fiecăruia trupul, mintea şi sufletul, m-a rugat cu glas sfârşit:

— Bebiţă, te rog, mai mângâie-mi o dată buzele cu buzele tale.

I-am mângâiat îndelung buzele, apoi am ajutat-o să-şi îmbrace fusta şi bluza, iar eu mi-am îmbrăcat pantalonii şi mi-am încălţat o sandală, şi pentru că pe cealaltă nu am mai găsit-o, enervat, am aruncat-o şi pe cea pe care o încălţasem.

Am strâns cămaşa pătată de sânge, şi am pornit îmbrăţişaţi spre râul de la marginea Ogrăzii.

Ne-am scăldat în valurile de argint ale râului, şi am făcut dragoste pe nisipul încă fierbinte al plajei; am alergat, îmbrăcaţi doar în razele de argint ale lunii, pe nesfârşita şi misterioasa câmpie dintre râuri... şi iarăşi ne-am scăldat... şi iarăşi...

M-am întrebat de multe ori: „Câţi dintre voi aţi văzut o femeie îmbrăcată doar în razele lunii?”. Probabil, niciunul! Femeia obişnuită, pe care o ştiai tu – iluminată de razele soarelui – se transformă acum, îmbrăcată în razele fosforescente ale lunii, într-o zeiţă, într-una din ielele acelea din basme; tu însuţi te simţi un zeu nemuritor, iar bucuria dragostei atinge intensităţi inimaginabile pentru un biet muritor. Când, la sfârşit, Zeus îţi străpunge trupul, mintea şi sufletul cu fulgerele sale cosmice, bucuria şi durerea se împletesc cu regretul că toate acestea s-au sfârşit mult prea repede.

Am plecat spre casă, după ce luna apusese deja de mult, iar răcoarea zorilor începuse să se lase peste tăcerea întunecată a câmpiei.

Desculţ fiind, mergeam pe şina căii ferate, ca să mă feresc de ascuţişul pietrelor, sprijinindu-mă pe umărul Oanei care, mergând printre şine, număra traversele. Convenisem ca la fiecare zece traverse, s-o sărut o dată – drept plată pentru „răsfăţ”, după cum se exprimase ea. Numai că, fata asta nu era doar frumoasă şi inteligentă, mai era şi o mică şi

şireată hoţomană, care mă fura ca în codru.

Profitând de întuneric, „vedea” traverse şi acolo unde nu erau, aşa că, în loc s-o sărut la zece traverse, o sărutam doar după patru-cinci. Şi, nu numai atât dar, atunci când o sărutam, cerea încă un sărut, pretextând că primul a fost prea scurt. O sărutam din nou, ca să completez primul sărut dar, acum, era nemulţumită că a fost prea lung şi mă obliga să-mi iau înapoi diferenţa. Şi, aşa, o sărutam de zeci de ori, până când se declara „relativ mulţumită”.

După un calcul simplu, la cele două sute de metri de cale ferată parcursă, am sărutat-o cam de două mii de ori! Credeţi că a fost mulţumită? Nu! Nici vorbă! Când am ajuns la poarta ei, am mai sărutat-o de o mie de ori, dar, în zadar; nu voia să mă lase să plec. O sărutam de bun rămas şi, doar după câţiva paşi, alerga după mine şi mă ruga:

— Încă unul şi gata – plec!

O sărutam şi iar porneam spre casă, şi iar alerga după mine, şi tot aşa, până când ne îndepărtasem la vreo sută de metri de casa ei. Şi, ca deobicei, am avut o idee trăsnită: am luat-o în braţe, am ridicat-o pe umăr şi am alergat cu ea până în curtea casei, unde am lăsat-o jos şi am ieşit grăbit în stradă, închizând poarta, de teamă că ar putea veni iarăşi după mine.

Surprins că nu mai încearcă să vină după mine – rămăsese tăcută în acelaşi loc în care o lăsasem – am privit-o mai atent, şi am văzut în ochii ei mari de smarald, strălucind în lumina difuză a zorilor, boabe mari de mărgăritar.

Lacrimi! Am deschis poarta şi, cu riscul de a fi surprins de tatăl ei, am îmbrăţişat-o, i-am sărutat ochii, buzele şi părul, i-am cerut iertare pentru gestul meu brutal şi, pentru că cerul se înroşise la orizont, am ieşit în stradă, urându-i:

— Somn uşor, Doruleţ! Şi, visul tău, să fiu doar eu!

M-a oprit însă în loc, glasul ei vibrând de durere:

— Nu trebuie să te îndoieşti nicio clipă, că doar tu vei fi visul, dorul şi durerea mea, iar amintirea acestei nopţi, desprinsă parcă dintr-o poveste cu zâne şi feţi-frumoşi, va fi locul meu de refugiu, atunci când durerea şi dorul de tine mă vor copleşi. Adio, visul meu drag! Adio!

Am plecat spre casă îngândurat şi cu inima strânsă, fără să-mi mai pese de privirile nedumerite ale oamenilor, care mă vedeau desculţ şi fără cămaşă.

Fiind mult prea surescitat pentru a putea dormi, m-am gândit mult la ceea ce aş putea face pentru fata asta, care îmi era atât de dragă, pentru a o face fericită. Şi, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte, că un

singur cuvânt din partea mea, ar fi putut s-o facă fericită nu numai pe ea, dar şi pe mine: *căsătorie*. Cum în vremea aceea, acest cuvânt lipsea din vocabularul meu, am adormit fără să găsesc o rezolvare!? Tâmpitul naibii! Am pierdut *cea mai perfectă femeie* din lume! (Scuze pentru agramatismul expresiei.)

Ziua a trecut fără evenimente deosebite, poate cu o singură excepţie: nenea Nică Stoian, vecinul meu şi ciobanul satului, mi-a adus sandalele, pe care le-a găsit în Ogradă (fiind un model deosebit, toată lumea ştia că sunt ale mele).

În ziua următoare, dorul de zâna aceea, înveşmântată în raze de lună şi cu ochii de smarald, m-a copleşit atât de tare, încât, deşi nu aveam nicio treabă pe strada ei, am străbătut-o de zeci de ori („pe drumul care mi-e drag, treabă n-am dar cale-mi fac”), dar în afara unui câine urâcios, care ţinea neapărat să-mi rupă nădragii, n-am reuşit să zăresc nicio zână. Casa şi curtea erau de o pustietate dezolantă.

Trist şi nelinişţit, m-am dus la Ileana, unde, cu mintea aiurea, Colonelul mi-a luat toţi banii la poker, iar Ilenei i-am rămas dator s-o sărut o sută de ani, după jocurile pierdute la rummy.

Seara, ca să-mi scot din minte imaginea chinuitoare a frumoasei şi exoticei prinţese, am încercat să citesc o carte: „Noul Adam” – o carte foarte interesantă dar, care, atunci, nu-mi putea capta interesul, oricât m-am străduit.

Trecuse de mult de miezul nopţii, şi nu puteam nici să citesc, dar nici să dorm, când, am auzit o bătaie uşoară în geamul dinspre grădina din spatele casei. Când am privit spre fereastră, nu mi-a venit să cred că ceea ce văd este adevărat: Oana, ţinându-se cu mâinile de gratiile de la fereastră, mă privea zâmbindu-mi timidă.

Dintr-un salt, am fost la fereastră. Neînţelegând sensul reacţiei mele, s-a retras speriată de la geam şi mi-a spus:

— Bebiţă, dacă nu mă vrei, plec imediat!

— Dumnezeule! Cum să nu te vreau, când eram să mor de dorul tău?

— Adevărat?...

Am forţat gratiile de la fereastră şi am ajutat-o să se strecoare în cameră, unde, a continuat:

— Ştii, am fost şi ieri seară aici, dar n-am îndrăznit să intru de teamă că n-ai să mă primeşti – pentru că îţi jurasem că n-am să te mai caut niciodată după noaptea de duminică.

— Doruleţ, nu ştiu ce se va întâmpla cu noi în viitor dar, acum, când te iubesc atât de mult, te vreau lângă mine, să mă mângâi, să mă săruţi,

să mă faci să zbor din nou spre alte şi alte tărâmuri de poveste!

S-a cuibărit la pieptul meu şi m-a rugat fericită:

— Doamne! Este adevărat că mă iubeşti?... Bebiţă trezeşte-mă, dacă visez!

N-am trezit-o. Dimpotrivă, am ameţit-o şi mai tare, mângâindu-i uşor buzele şi aşezând-o pe pat, i-am sărutat sânii şi... am trezit-o în zorii zilei!

Până în decembrie, n-a lipsit aproape nicio noapte.

În seara de ajun a Crăciunului, am aşteptat-o cu o surpriză: un pom de Crăciun. Era primul meu pom şi, cu siguranţă, şi al ei. De fapt, era doar o crenguţă de brad – furată de la I.A.S. – pe care o împodobisem cu jerbe de beteală aurie, luată din pariura de mireasă a mamei, cu câteva globuleţe, artificii şi lumânările (pe care le păstrez şi acum!), iar sub pom, îi aşezasem darul „Moşului”: o pereche de mănuşi îmblănite, o căciuliţă de Angora, o ciocolată şi o floare de muşcată.

Când a văzut pomul şi darurile, în loc să se bucure, s-a întristat şi a izbucnit în plâns, şi aşa a rămas toată seara. Rareori am reuşit s-o fac să zâmbească dar, şi atunci, zâmbetul îi era atât de firav şi de trist, încât, mă întrista şi pe mine.

La miezul nopţii, când i-am furat mamei un cozonac, pe care tocmai îl scosese din cuptor, şi a refuzat să mănânce, deşi era mare amatoare de dulciuri (ei nu avea cine să-i facă şi nici nu avea bani să-şi cumpere), m-am nelinişti şi mai mult. Se comporta ciudat. Deşi îmi spunea cuvinte de dragoste, mă mângâia, mă săruta cu disperare parcă, atunci când am urcat-o în pat, mi-a trebuit mult, foarte mult timp s-o aduc în starea aceea specială în care femeile îşi doresc să facă dragoste. Simţeam că nu voia de la mine decât dragostea aceea sublimă, a sufletului şi a spiritului, nu pe cea a trupului.

În zori, contrar obiceiului – când pleca singură acasă – acum, m-a rugat s-o însoţesc şi, tot contrar obiceiului – de a merge pe un drum ferit de ochii lumii – m-a prins de braţ şi am mers pe strada principală, deşi femeile treceau la tămâiat şi satul răsuna de glasurile cetelor de colindători.

Când am ajuns acasă la ea, după ce am sărutat-o, i-am urat:

— Somn uşor, Doruleţ! Şi Moş Crăciun să-ţi readucă liniştea în suflet, zâmbetul pe buze, şi fericirea să strălucească din nou în smaraldul ochilor tăi minunaţi!

M-a strâns puternic în braţe şi cu ochii în lacrimi mi-a spus:

— Bebiţă, orice s-ar întâmpla, să ştii că te-am iubit mai mult decât propria-mi viaţă! Dacă o vrei, ia-o! Acum!...

Şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune, şi îndreptându-şi ochii către cer, a continuat:

— Doamne! Ai grijă de el, Doamne – dacă de mine n-ai avut! Te rog, Doamne!

A izbucnit în plâns şi a alergat spre casă, lăsându-mă cu inima frântă.

Seara, am fost invitat la cină, la Ileana, unde am mai găsit câţiva dintre vechii prieteni ai familiei.

Când cina era pe sfârşite şi vinul mă făcuse să uit scena dureroasă din zori, a năvălit în sufragerie Colet – imitând strigătele vânzătorilor de ziare:

— Doamnelor şi domnilor! Ştirea zilei şi minunea secolului! Moş Crăciun i-a adus, în sfârşit, nevastă lui Ics! (Ics era băiatul care-i făcea curte Oanei.)

— Şi, care-i minunea secolului? – a întrebat Ileana amuzată.

— Păi, i-a adus-o pe cea mai frumoasă fată din sat, pe Oana!

Brusc, cele două lumânări de pe masă s-au multiplicat în zece, o sută, o mie, şi au început să danseze frenetic prin faţa mea, iar mintea mi s-a golit de orice conţinut. După un timp, dansul ameţitor al lumânărilor a încetat, dar mintea a continuat să rămână blocată. O vedeam pe Ileana privindu-mă îngrijorată şi întrebându-mă ceva, dar nu auzeam niciun sunet, de parcă în faţa mea s-ar fi derulat o scenă dintr-un film mut.

M-am ridicat cu dificultate de pe scaun şi am ieşit pe terasă, urmat imediat de Ileana, care m-a îmbrăţişat şi m-a ţinut mult timp la pieptul ei, înainte de a mă întreba:

— Ai iubit-o?

— Da!

— Şi, atunci, de ce ai lăsat-o să plece?

— Nu am lăsat-o!

— Nu te-a iubit?

— Ba da! M-a adorat!

— Nu înţeleg!

— Nici eu!

Înnebunit de durere, am făcut un gest de care mă cutremur şi acum de ruşine. Deşi Ileana era îmbrăcată doar cu o rochie de seară subţire, am luat-o de mână şi am tras-o după mine în viscolul de afară, iar de acolo, mai departe, la mine acasă. Nu s-a opus şi m-a urmat docilă până în camera mea, unde am dezmierdat-o, am sărutat-o, i-am spus zeci de cuvinte de dragoste şi, la sfârşit, am făcut dragoste!

Era o femeie mult prea inteligentă ca să nu fi înţeles, că toată

dragostea cu care o înconjuram, îi era adresată, de fapt, Oanei. Cu toate acestea, nu a reacţionat în niciun fel; ba dimpotrivă, parcă a fost chiar mai tandră decât deobicei. Probabil că mă iubea mult prea mult, ca să mai exacerbeze o durere, care şi aşa era greu de suportat.

Amintirea acelui dureros Crăciun, care mi-a sfâşiat inima, m-a făcut să nu mă mai pot bucura niciodată de Sărbătorile de Iarnă; glasurile colindătorilor îmi umplu sufletul cu o nesfârşită şi dureroasă nostalgie, care-mi paralizează orice dorinţă de a mă bucura de aceste tradiţii, atât de îndrăgite altădată.

De-abia în primăvară, când a născut un băieţel, am înţeles de ce m-a părăsit Oana.

Când a rămas gravidă, pentru că îmi jurase că legătura noastră nu-mi va crea niciun fel de obligaţie, a hotărât să se sacrifice – absolvindu-mă de orice responsabilitate – şi în acelaşi timp, dându-i satisfacţie şi tatălui său şi închizând şi gura satului.

Am întâlnit-o după un an şi jumătate de când mă părăsise, într-o împrejurare mai puţin obişnuită. Tocmai ieşisem din biserică, de la slujba religioasă a cununiei mele cu Zoe, când, printre rudele şi prietenii care mă îmbrăţişau şi mă felicitau (pentru ce dracu' m-or fi felicitat?), a apărut şi ea din mulţime. (Doamne, ce frumoasă era!)

M-a îmbrăţişat, dar în loc de felicitări, mi-a şoptit:

— Doamne! Cât de mult te urăsc! La fel de mult pe cât te iubesc! Dacă te-ai fi însurat cu mine, ţi-aş fi fost sclavă, iar de dragul tău, aş fi învăţat toate limbile pământului şi aş fi absolvit toate universităţile lumii!

— Doruleţ, ai uitat că tu m-ai părăsit? Dacă mi-ai fi spus că eşti însărcinată, acum, tu ai fi fost în locul Zoei! Ar trebui să te urăsc pentru asta, dar nu pot; încă mai visez că va veni o vreme, când vom alerga din nou, îmbrăcaţi doar în razele de argint ale lunii, de-a lungul râului.

— O Doamne! Dacă aş fi ştiut că mă iubeşti atât de mult, încât să mă vrei de nevastă, nu aş fi făcut gestul acela sinucigaş, şi nu te-aş fi făcut să suferi atât de mult. Iartă-mă, Bebiţă! Mă jur în faţa Bisericii şi a lui Dumnezeu, că tu ai fost, eşti, şi vei rămâne, singura şi marea mea iubire. N-am să te uit niciodată! Aşa cum n-am să pot uita nici noaptea aceea de vis...

Am fost întrerupţi de Popescu, naşul meu, care ne-a şoptit printre dinţi:

— Măi, tâmpiţilor, se uită tot satul la voi. Plecaţi dracului o dată de aici!

Ne-am şters unul celuilalt lacrimile de pe obraz, dar în zadar, pentru că alte şi alte lacrimi continuau să le ia locul. Am înţeles atunci, că

amândoi eram la fel de nefericiţi.

Am mai întâlnit-o de multe ori, dar visul acelei nopţi de vară, nu s-a mai repetat niciodată. A rămas doar *un vis frumos*, *printre atâtea alte vise*, *care m-a urmărit de-a lungul vieţii*.

*

Noiembrie 1960. Când m-am angajat la Trustul Minier Oltenia, am găsit în birou doi bărbaţi şi două femei. Una dintre ele era o tânără absolventă de facultate, căsătorită de curând cu un ofiţer de la M.A.I.. Era atât de frumoasă, încât, toţi bărbaţii din trust ne vizitau biroul, precum pelerinii arabi, Meca.

Era o fată sobră, şi care rareori participa la glumele sau „şedinţele” noastre de bârfă.

Pentru mine, era provocarea supremă: dacă voi cuceri această frumuseţe, voi fi, realmente, stăpânul tuturor femeilor.

Pentru că făceam naveta Portăreşti-Craiova, şi ajungeam întotdeauna primul la serviciu, îi puneam pe un colţ al biroului o floare şi o ceaşcă de ceai sau de cafea caldă, din termosul cu care veneam de acasă.

În primele zile, nu s-a atins nici de floare şi nici de cafea: rămâneau pe birou toată ziua, până făcea curăţenie femeia de serviciu. În săptămâna următoare, a pus floarea într-un pahar, dar nu s-a atins de ceaşca de cafea. După vreo două săptămâni, a venit la serviciu mai devreme decât de obicei şi m-a surprins în timp ce-i puneam floarea şi ceaşca pe birou. A pus floarea în pahar şi, după ce mi-a mulţumit, a băut şi cafeaua. În toată această perioadă şi încă mult timp după aceea, am continuat s-o privesc „pe furiş” (lăsându-mă surprins – doar pentru o fracţiune de secundă), făcând-o astfel să înţeleagă, că îmi este deosebit de dragă, dar sunt mult prea timid ca s-o arăt – aşa cum făceau ceilalţi.

Fiind la început de drum, şi cum nu se prea pricepea, o ajutam, discret, ori de câte ori puteam.

În ianuarie, a primit un proiect foarte mare şi cu termen scurt de predare, ceea ce a obligat-o să lucreze zile în şir, până noaptea târziu. Cum eu nu mai făceam naveta (închiriasem o cameră vis-à-vis de trust), m-am oferit să o ajut. Mi-a acceptat cu recunoştiinţă ajutorul, aşa că, rămâneam cu ea până târziu în noapte, când venea şi o lua soţul sau o conduceam eu până acasă – atunci când acesta era ocupat.

În februarie, când a primit avizul favorabil al ministerului şi prima aferentă pentru proiect, mi-a oferit jumătate din sumă. Pentru că i-am refuzat categoric oferta, a doua zi, a venit la serviciu cu cornuri şi cafea,

decretând:

— Începând de azi, timp de trei luni, este rândul meu să aduc cafeaua!

Din perioada când lucrasem la proiect, se instalase între noi o relaţie de amiciţie. Atât şi nimic mai mult.

O dată cu venirea primăverii, mi-am reluat naveta Portăreşti-Craiova şi vechiul obicei, de a-i pune pe birou o floare şi o ceaşcă de cafea.

După vreo două săptămâni, atitudinea ei de prietenie rezervată, fusese înlocuită de o alta neobişnuit de afectuoasă. Venea la serviciu înaintea mea şi, atunci când intram în birou, îmi lua sacoşa din mână, mă ajuta să-mi dau jos haina şi îmi încălzea mâinile îngheţate între mâinile ei fierbinţi iar, uneori, îmi aranja părul deranjat de vânt sau de sacoşa vreunei precupeţe, în aglomeraţia din autobuz.

Când îi dădeam florile, le mângâia, le săruta şi le spunea o mulţime de cuvinte de dragoste, înainte de a le aşeza în mica vază de pe birou.

În dimineaţa zilei de unsprezece aprilie, când am intrat în birou, deşi încăperea era goală, am găsit pe masă un bucheţel de violete şi un ceas elveţian foarte scump – pe care mi-l doream demult, dar nu mi-l putusem permite. Am privit atent în jur, şi am descoperit-o pe Olguţa pe terasă, ascunsă în spatele unei coloane. Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o uşor pe colţul buzelor. Nu a răspuns sărutului, dar nici nu m-a respins; doar m-a strâns mai tare în braţe.

Peste câteva zile, când i-am adus un splendid bucheţel de zambile roz, în timp ce le mângâia, le săruta şi le spunea cuvinte de dragoste, am simţit pentru prima oară, că toate aceste declaraţii de dragoste îmi erau adresate mie. Şi nu mă înşelam, pentru că, atunci când m-a privit, în ochii ei strălucea lumina aceea inconfundabilă a eternei iubiri. Trebuia să fac doar un pas; un pas şi ar fi fost a mea, dar nu l-am făcut şi aveam să regret această ezitare.

La începutul lunii mai, m-am hotărât s-o iau cu mine la Motru pentru câteva zile, în vederea studierii terenului pentru realizarea unor proiecte. Cum până atunci refuzase cu obstinaţie să meargă pe teren, lăsând asta în seama bărbaţilor, am apelat la autoritatea inginerului-şef – cu care eram prieten – să-i propună el deplasarea la Horăşti.

Spre surprinderea colegilor, nu şi a mea, a acceptat fără ezitare propunerea, când a aflat că merge împreună cu mine.

În dimineaţa zilei anterioare plecării spre Motru, pe treisprezece mai, am fost la un control de rutină la Dispensarul T.B.C. Craiova. Rezultatul, „T.B.C. pulmonar evolutiv” (pentru a patra oară!), a fost atât de surprinzător şi, mai ales, atât de inoportun, încât am înnebunit de

durere.

Cum o mai puteam avea acum pe Olguţa – pe care o iubeam cu toată fiinţa mea? Chiar dacă ea m-ar fi iubit atât de mult, încât să mă accepte şi aşa bolnav, eu puteam, aveam dreptul s-o expun riscului de a o contamina şi pe ea? Categoric, nu!

L-am acuzat pe medic de incompetenţă şi am arătat radiografia şi celorlalţi medici, dar diagnosticul a rămas acelaşi.

Am revenit la trust (după ce m-am „drogat” cu un coniac) şi am dat biletul de internare unui coleg, rugându-l să-l citească şi celorlalţi, iar eu am părăsit biroul de teama unei reacţii neprevăzute din partea Olguţei.

Deşi mi se recomandase internarea imediată, am hotărât să merg totuşi la Motru, pentru a-mi rezolva problemele rămase în suspensie.

Având în vedere noua situaţie, l-am rugat pe inginerul-şef să-i contramandeze deplasarea Olguţei. De-abia coborâsem de la B.D.S. cu hărţile, când, a intrat în birou şi inginerul-şef:

— Olguţa, ţi-am contramandat deplasarea la Motru. În locul tău va merge...

Olguţa s-a ridicat de la birou şi l-a întrerupt hotărâtă:

— Nu va merge nimeni în locul meu, pentru că voi merge chiar eu! Mi-am pregătit deja materialele şi mâine voi fi la Motru!

Reacţia ei m-a făcut fericit, dar şi nefericit, în aceeaşi măsură, iar inginerul m-a privit nedumerit.

De teamă că o continuare a discuţiei ar putea degenera într-o ceartă, i-am făcut semn s-o lase în pace.

— Bine, dacă insişti, n-ai decât să te duci!

A doua zi, în drum spre Motru, ne-am oprit la Corcova, satul în care îşi avea familia şoferul nostru. Soţia acestuia, de bucurie, când i-am promis că îi lăsăm soţul liber trei zile, după ce ne duce la Motru, ne-a dat un curcan şi o damigeană cu vin.

Viitorul oraş Motru, în vremea aceea, era format doar din câteva blocuri de locuinţe şi un cămin de nefamilişti. Toată populaţia „oraşului” era compusă din vreo zece bărbaţi (şefii exploatărilor din zonă) şi o singură femeie – soţia topografului de la mina Horăşti, Andriţoiu.

După ce ne-am rezolvat o parte din probleme, seara, am invitat (ce tupeu!) la familia Andriţoiu, „toţi locuitorii oraşului”

Care, dornici de distracţie, au venit aducându-şi toate rezervele de mâncare şi băutură de prin frigidere. A fost o petrecere pe cinste pentru toată lumea, mai puţin pentru mine, care, la Periniţă, în timp ce toţi ceilalţi dansau şi-şi sărutau partenerele, eu mă plimbam disperat pe afară, pentru că nu-mi puteam permite să le sărut.

Când, spre dimineaţă, am plecat la cămin, Olguţa s-a lipit de mine, şi aşa am mers până în faţa camerei ei, unde a vrut să mă sărute, dar am oprit-o punându-i palma pe buze.

— Nu, te rog... nu pot, şi am plecat grăbit spre camera mea, închizând uşa cu cheia.

A doua zi, ne-am continuat măsurătorile până la prânz, după care am plecat la pescuit la Motru, în poiana lui Odin.

Poate vă întrebaţi: „Ce caută un zeu scandinav în inima Olteniei?”

Cu doar o lună în urmă, cu ocazia numirii unui nou director al minei Horăşti, seara, s-a organizat un chef în această poieniţă, anonimă până atunci, la care am participat şi eu; aflându-mă întâmplător, împreună cu un coleg şi o colegă, la Motru.

După lăsarea întunericului, participanţii, încălziţi de alcool şi de focul uriaş din mijlocul poieniţei, pe jumătate despuiaţi şi în totalitate beţi, dansau în jurul rugului. Printre cei unsprezece participanţi se aflau şi două femei: o studentă, care şi-a dat şi ea puloverul jos, rămânând cu sânii goi, şi colega mea, care încerca să-şi imite prietena, dar colegul – care era îndrăgostit de ea – nu o lăsa să se despoaie. Exasperată, şi-a ridicat mâinile spre cer şi a început să-l invoce pe Odin:

— Ooodiiin! Ooodiiin! (Tocmai atunci rula pe ecrane filmul „Vikingii”.)

Strigătul ei a fost semnalul care a declanşat isteria colectivă. Toţi participanţii au format un cerc în jurul focului, şi-au ridicat mâinile spre cer, şi au început să strige în cor: Ooodiiin!

Invocarea lui Odin a durat târziu după miezul nopţii când, obosiţi – şi la propriu şi la figurat – am plecat spre casă.

Peste două zile, eram chemaţi la Regiunea de Partid; pentru „încălcarea gravă a normelor de etică socialistă”!?

Probabil că toţi adoratorii lui Odin, din trust şi de la Horăşti, am fi zburat spre alte zări (mai puţin colegul care ne turnase), dacă tocmai atunci, nu s-ar fi schimbat primul secretar al regiunii. Printre priorităţile noului secretar, nefigurând normele de încălcare a eticii socialiste, am scăpat doar cu o mustrare.

Când am pătruns în poieniţa aceea, de o frumuseţe ireală, Olguţa m-a prins de mână, şi aşa am mers tăcuţi prin iarba înaltă, până la malul râului, unde frunzele sălciilor căpătau străluciri fantastice, în lumina soarelui amiezii. După ce am privit încântaţi vegetaţia luxuriantă din jurul nostru, de un verde intens, întrerupt din loc în loc de albul jerbelor de flori de păducel, am întins pătura pe iarbă şi am invitat-o pe Olguţa să se aşeze. În loc să se aşeze, a vrut să mă îmbrăţişeze, dar m-am strecurat

uşor printre braţele ei şi am îngenuncheat pe pătură. A îngenuncheat şi ea şi, îmbrăţişându-mă, mi-a şoptit îndurerată:

— Bebiţă, e prea târziu... e mult prea târziu ca să mai fugi de mine. Te iubesc atât de mult, încât, doar moartea m-ar mai putea opri să fiu alături de tine!

Am îndepărtat-o uşor şi i-am spus:

— Olguţa, dar eu sunt...

Nu m-a lăsat să termin şi a început să-mi mângâie buzele cu buzele ei minunate.

Am fost cuprins de o bucurie atât de intensă, încât am uitat nu numai ceea ce voiam să-i spun, dar am uitat şi toate temerile şi procesele de conştiinţă pe care mi le făcusem până atunci. Simţeam doar o nesfârşită dorinţă de a răspunde sărutului său.

Ne-am dezmierdat, ne-am sărutat, ne-am spus toate cuvintele de dragoste – pe care până acum ni le spusesem doar în gând – şi am făcut dragoste; acolo, pe malul râului, mângâiaţi de razele calde ale soarelui.

Obosiţi - în noaptea trecută niciunul dintre noi nu închisese ochii, am adormit. Când m-am trezit, Olguţa, care se trezise mai devreme, m-a întrebat râzând fericită:

— Iubitule, îţi mai aminteşti de ce am venit aici?

— Lângă o vrăjitoare ca tine, cine şi-ar mai putea aminti? Dar aşteaptă numai o clipă, să pun mâna pe tine, şi am să te ard pe rug, vrăjitoare mică!

Nu am reuşit s-o ard pe rug, nu numai pentru că alerga mai iute decât o gazelă, dar şi pentru că, printre copaci, a apărut Andriţoiu, ţipând:

— Copii! A dat telefon directorul trustului: să vă prezentaţi imediat la el, la orice oră veţi ajunge.

— Da, dar cum ajungem la Craiova? Ştii doar că maşina noastră este la Corcova.

— Mergem la şantierul de construcţii, şi plecaţi cu o basculantă până la Corcova, iar dacă aveţi ghinionul să nu-l găsiţi pe şofer, vă continuaţi drumul până la Strehaia şi de acolo luaţi trenul.

Am avut noroc şi l-am găsit acasă pe şofer, aşa că am ajuns la Craiova înainte de lăsarea întunericului. (Fusesem chemaţi în legătură cu dispariţia unor hărţi militare de la B.D.S.)

În ziua următoare, m-am internat la Sanatoriul T.B.C. Leamna, unde majoritatea celor internaţi erau oameni simpli, veniţi în ultima clipă, cu situaţii complicate sau chiar dramatice.

Trecuseră două zile, şi mă obişnuisem deja cu locurile şi cu oamenii, dar ultima zi fiind duminică, toţi bolnavii primiseră diverse vizite, numai eu

nu primisem niciuna. Mă plimbam, trist, prin pădurea care înconjura sanatoriul când, am auzit nişte strigăte disperate de ajutor. Am alergat acolo şi am găsit un tânăr, care făcuse o hemoptizie masivă, şi o fată care-l ţinea în braţe şi implora ajutor. Pentru că nu-l puteam ajuta, am alergat la medicul de gardă, dar nici el nu a mai putut face nimic: murise.

Am fost atât de afectat de această întâmplare, încât am fost cuprins de o profundă stare de depresie.

Trecuseră câteva ore de când stăteam culcat în iarbă şi priveam cerul fără să-l văd, când, un glas de înger m-a trezit din această stare de prostraţie.

— Fiţi amabil, vă rog, l-aţi văzut cumva pe Bebe Matei?

Nu am mai auzit răspunsul celui întrebat, pentru că am alergat şi mi-am îmbrăţişat cu pasiune îngerul, iar bucuria revederii a fost atât de mare, încât a rupt zăgazul lacrimilor ascunse în dosul pleoapelor, lăsându-le să se prelingă încet, pe obrazul meu şi al Olguţei. Speriată, m-a întrebat:

— Ce-i cu tine, puişor? Ţi s-a întâmplat ceva?

— Nu. Nimic deosebit, doar că dorul de tine mă va ucide înaintea T.B.C.-ului!

După ce m-a sărutat de mai multe ori, mi-a spus, zâmbind fericită:

— Nu-ţi mai face griji, iubitule. De mâine, voi veni în fiecare zi la tine!

— Bine, dar soţul tău?

— Începând de azi, nu mai am soţ!

— ...?

— Aşa cum tu simţeai că mori de dorul meu, tot aşa simţeam şi eu că mor de dorul tău, aşa că, fiindcă nu ştiu, nu pot şi nu vreau să mint, i-am spus tot adevărul şi, în plus, că nu mă mai întorc niciodată la el.

— Şi, ce ai să faci? Unde ai să dormi la noapte?

— La mami şi la tati.

— Şi ei, ce or să spună?

— Tu nu-i cunoşti. Sunt nişte oameni deosebiţi. Vor înţelege că fericirea mea este mai presus decât o căsătorie de conivenţă.

Deşi am condus-o patru kilometri prin pădure, până la Bucovăţ, noua situaţie era atât de preocupantă, încât niciunul dintre noi nu s-a gândit să facem dragoste. Ne-am mulţumit doar să mergem îmbrăţişaţi şi să ne sărutăm din când în când.

În săptămâna următoare, a continuat să vină zilnic la mine, cu toate că o rugasem să vină doar la două-trei zile, fapt ce m-a determinat să-mi cer transferul la Spitalul T.B.C. Craiova.

În iulie, când am terminat, aproape simultan, eu tratamentul şi ea divorţul, era atât de fericită, cum nu am mai văzut o altă femeie. Când mă prezenta cunoştinţelor sale, o făcea de aşa manieră, încât ai fi crezut că eu eram cel puţin împăratul Japoniei:

— El este Bebiţă, iubitul meu! – şi se lipea de mine şi mă privea cu ochii aceia în care strălucea toată dragostea universului.

Într-o zi, mi-a propus să mă prezinte părinţilor ei. Cum n-am avut puterea s-o refuz, am acceptat cu inima strânsă de teamă.

Nu ştiu dacă farmecul meu sau cosmica ei fericire, care o învăluia ca o aură, i-a făcut pe părinţii ei să mă primească şi să mă trateze ca pe propriul lor fiu. Cât am rămas acolo, ori de câte ori o îmbrăţişau şi o sărutau pe Olguţa, tot de atâtea ori mă îmbrăţişau şi mă sărutau şi pe mine.

După o lună de inimaginabilă fericire, în care m-am întrebat de multe ori, dacă ceea ce mi se întâmplă este realitate sau doar vis, mi s-a insinuat în minte o altă întrebare: „Oare, ar accepta să-mi fie soţie?”.

Nu am aflat niciodată răspunsul la această întrebare, pentru că, Dumnezeu, considerând că o asemenea fericire este hărăzită doar nemuritorilor zei, ne-a transformat-o în durere şi disperare.

În septembrie, la nunta verişoarei ei, în timp ce zburam pe aripile unui vals vienez, i s-a făcut rău şi a leşinat în braţele mele. A fost resuscitată cu dificultate de verişoara ei, care era medic, iar peste două zile, în urma unor investigaţii, i s-a pus un diagnostic cutremurător: leucemie!

Deşi a fost internată la Bucureşti, sub supravegherea celor mai mari somităţi în domeniu, după o lună a fost externată cu un diagnostic şi mai devastator: leucemie galopantă!

A murit în braţele mele, în ajunul Crăciunului, în urma unei doze duble de morfină, pe care i-a administrat-o verişoara ei, la rugămintea mea.

Deşi am ţinut-o strâns în braţele mele, pentru a nu-mi fi luată de nimeni şi, deşi am implorat-o să nu mă părăsească, nu am putut-o împiedica să zboare spre cerul la fel de albastru ca ochii ei rămaşi larg deschişi, de parcă m-ar fi întrebat mirată:

— Bebiţă, eu de ce zbor singură? Pe mine cine mă va mai alinta... cine mă va mai săruta...

A fost singurul om drag pe care l-am văzut mort. Am refuzat întotdeauna să-i văd morţi pe cei dragi mie, pentru a-mi rămâne în memorie aşa cum îi ştiam: frumoşi, veseli şi plini de viaţă.

Pentru că trupurile şi sufletele noastre trăiseră într-o totală

simbioză, după Crăciun, am fost depistat pentru a cincea oară cu T.B.C. evolutiv!

Pierderea Olguţei, a fost pentru mine încă o dovadă – dacă mai era nevoie – că Dumnezeu nu există. În viziunea oamenilor, Dumnezeu este bun şi drept, ori, Dumnezeul care-mi guvernează mie existenţa, este răzbunător şi sadic; altfel nu se explică cerbicia cu care îi ucide sau îi îndepărtează pe toţi cei dragi mie, în loc să mă ucidă pe mine, pentru necredinţa şi greşelile mele.

Am fost atât de afectat de dispariţia Olguţei, încât, cu siguranţă, dacă nu ar fi intervenit verişoara Olguţei să mă interneze şi Păştiţa să mă îngrijească, acum, Aristica – soţia mea – nu ar mai fi trebuit să suporte un om cu un caracter atât de dificil ca al meu, şi nici voi nu v-aţi mai fi plictisit citind acest jurnal cu pretenţii de operă literară.

Eram internat – într-o stare critică – la Spitalul T. B. C. Craiova, într-o rezervă, unde nu voiam să primesc pe nimeni în afara personalului medical şi al Păştiţei – o ţigăncuşă drăguţă (frizeriţa spitalului) – care făcuse o pasiune pentru mine în vara trecută, când mai fusesem internat aici.

Starea mea critică nu se datora T.B.C.-ului, ci depresiei accentuate pe care o aveam şi care nu-mi permitea să înghit niciun fel de aliment. Îngrijoraţi, medicii au hotărât să mă alimenteze prin perfuzii, dar fără ajutorul Păştiţei, probabil nu ar fi reuşit decât să-mi prelungească agonia.

Păştiţa, din puţinii ei bani, îmi cumpăra în fiecare zi portocale şi grepfruturi şi-mi punea sucul lor în linguriţă şi mă ruga în genunchi şi cu lacrimi în ochi:

— Hai Bebiţă, te rog, doar o linguriţă! Te rog!

Rugăminţile şi lacrimile ei, îmi dădeau energia necesară efortului de a înghiţi sucul acela dătător de viaţă.

După o săptămână, începusem să ingerez cu destulă uşurinţă sucurile, aşa că, a început să-mi aducă şi preferatul meu sufleu de ananas cu frişcă.

După o lună, fiind din nou în formă, am basculat brusc de la izolarea aceea totală, la o destrăbălare la fel de totală; transformându-mi „garsoniera” în locul de pelerinaj al tuturor femeilor din spital. Femei, pe care altădată nu le-aş fi învrednicit nici măcar cu o privire, acum, erau sacrificate pe „altarul dragostei”, cu acelaşi respect şi atenţie, de care se bucuraseră până acum, doar adevăratele mele iubite.

Exasperat, doctorul Civică, directorul spitalului, care era un tip citit şi cu simţul umorului, m-a chemat la camera de gardă, unde erau adunaţi toţi medicii, şi mi-a „propus” o discuţie despre filosofia vieţii, în general, şi

a dragostei, în special.

După un schimb de replici pline de umor, care a durat aproape o oră, directorul i-a spus asistentei şefe:

— Şefa, mâine, să-i faci externarea!

Când au auzit verdictul, medicii au protestat în cor:

— Nuuu! – la care, directorul a replicat:

— Ce aţi vrea? Să plec eu, în locul lui? Şi mie îmi este simpatic, dar dacă nu pleacă, transformăm spitalul în casă de toleranţă.

O bolnavă, care era nelipsită din rezerva mea, şi care fusese colegă de facultate cu directorul, a încercat să-mi ia apărarea:

— Dacă pleacă el, să-mi faci şi mie externarea!

Replica directorului a fost stupefiantă:

— Bine! Şefa, să-i faci şi ei externarea! Mai vrea cineva să plece?

Pentru că n-a mai vrut nimeni să plece, a doua zi de dimineaţă, am părăsit spitalul împreună cu doctoriţa, care mi-a propus să petrecem câteva zile în satul ei natal, aflat undeva la poalele Parângului.

Ideea părându-mi-se atrăgătoare, am acceptat-o imediat, dar aveam o problemă: niciunul dintre noi nu avea bani să cumpărăm benzina pentru maşină şi proviziile necesare.

După mai multe încercări nereuşite, de a împrumuta bani de la câteva cunoştinţe, partenera mea a mai avut o idee:

— Hai să trecem mai întâi pe la mine pe acasă, să luăm un cec, apoi ne continuăm drumul spre munte.

Deşi ideea nu mă prea încânta, în lipsa altei variante, ne-am urcat în maşină şi am plecat spre orăşelul în care locuia, aflat în apropierea Craiovei.

Când am ajuns în faţa blocului său, în loc să rămân în maşină – cum ar fi trebuit să fac în mod normal – am urcat şi eu cu ea, să mă mai încălzesc puţin, pentru că Fiatul ei – cam obosit – nu avea sistem de încălzire.

Căldura plăcută din apartament, m-a făcut să mai greşesc o dată; în loc să plecăm imediat ce a luat cecul, i-am propus să facem baie (spitalul fiind foarte vechi, nu avusese o asemenea dotare). După ce ne-am dat jos hainele, animalul din mine, care nu suporta să vadă o evă fără frunza de viţă, m-a îndemnat s-o iau în braţe şi să fug cu ea spre dormitor. Numai că, în mijlocul sufrageriei, ne aştepta o surpriză de proporţii: miliţianul! Cum, care miliţian? Ah, da! Am uitat să vă spun, că Eva era măritată cu comandantul miliţiei târgului! Şi, nu era singur; era însoţit şi de pistolul din dotare – pe care l-a îndreptat spre noi.

Nu aş putea spune că m-am bucurat, dar nici că m-am speriat prea

tare. După moartea Olguţei, nu mai dădeam nici doi bani pe viaţă, aşa că, am lăsat-o jos pe Eva şi i-am spus miliţianului:

— Fă-o, dacă poţi! Chiar te rog s-o faci, pentru că eu sunt vinovat de tot ceea ce s-a întâmplat.

Omul m-a privit nedumerit câteva clipe, apoi mi-a arătat uşa:

— Cred că eşti nebun! Ieşi afară de aici!

Am ieşit pe hol şi, neştiind ce să fac (eram în costumul lui Adam), mă plimbam prin faţa uşii, spre deliciul vecinilor, care se hlizeau la mine prin uşile întredeschise.

După câteva minute, timp în care mi-am fluturat „steagul” pe la uşile vecinilor, omul a catadicsit să-mi arunce hainele, şi o dată cu ele şi pe nevastă-sa (îmbrăcată!).

Le-am adunat de pe jos – şi hainele şi pe Eva – şi am zbughit-o pe scări în jos, râzând ca nebunii. (Ca nebunii, e doar un sofism; cred că eram nebuni cu adevărat.)

Ne-am urcat în maşină şi am pornit în trombă către C.E.C.-ul din Craiova, unde a coborât doar ea, pentru că eu eram desculţ (miliţianul uitase să-mi arunce şi pantofii!).

După ce mi-a cumpărat o pereche de pantofi, am plecat împreună după provizii.

Cu maşina plină de tot felul de bunătăţi, am ajuns în sătucul ei, unde am petrecut o săptămână de vacanţă – poate la fel de frumoasă, ca cea petrecută cu Sânziana la Cozia.

Deşi nu aveam cine ştie ce activităţi deosebite, plimbările prin pădure, care începea chiar din spatele casei ei, concursurile de săniuţe cu copiii satului şi faptul că ne aveam unul pe celălalt, ne făceau să exultăm de bucurie. Cea mai mare plăcere a ei era săniuşul. Când se urca pe săniuţă, uita de tot şi de toate şi se transforma în fetiţa de altă dată: chiuind de bucurie când câştiga, şi îngropându-şi faţa în zăpadă, când pierdea.

Cum eu eram întotdeauna ultimul, am propus un premiu şi „pentru prostul satului”, constând dintr-o înghiţitură de coniac. După ce „câştigam” câteva premii, îi şopteam la ureche singurul cuvânt magic care o putea face să lase baltă concursul: *dragoste*!

Când auzea cuvântul, mă lua de mână şi alergam în casă, unde, la gura sobei, ne aştepta un pled din piele de oaie, pe care făceam dragoste.

În dimineaţa zilei în care trebuia să plecăm, când m-am trezit, am fost intrigat de faptul că Eva făcuse focul în sobă:

— Iubito, de ce ai mai făcut focul în sobă dacă doar peste câteva minute plecăm?

— Nu mai plecăm!

— Poftim?

— Nu mai plecăm! Mai rămânem o săptămână!

— Sper că glumeşti!

— Nu glumesc deloc! Eu plec imediat la Târgu Jiu să fac aprovizionarea, iar tu, te duci cu copiii după lemne în pădure!

A dispărut din încăpere înainte de a mai putea spune ceva, lăsându-mă uluit de comportamentul acesta dictatorial, pe care nu i-l bănuisem până atunci.

Eva, în dorinţa de a amâna, cât mai mult posibil, întâlnirea cu înfiorătoarea singurătate care o aştepta în orăşelul ei, nu a făcut altceva, decât să şi-o grăbească, pentru că, fără să vrea, a atins cea mai sensibilă componentă a caracterului meu: *libertatea*.

Pentru mine, libertatea – fie ea de mişcare, de gândire sau de exprimare – era absolut esenţială pentru a exista ca individ. Nici măcar soţia sau comunismul nu mi-au putut îngrădi această libertate. (Nu este mai puţin adevărat, că am avut privilegiul de a avea o soţie înţelegătoare, şi că am lucrat într-un colectiv de excepţie; deşi majoritatea profesorilor liceului „Matei Basarab” erau membri de partid, cu toţii criticau – în gura mare – regimul dictatorului.)

Aproape explodând de furie şi indignare, am coborât în centrul satului, unde m-am urcat într-un tractor care transporta lemne la Târgu Jiu, iar peste două ore eram în tren (fără bilet!), călătorind spre Craiova.

După ce m-am mai liniştit, ura s-a transformat, treptat, în compasiune şi regret. Imaginea Evei, intrând în camera aceea pustie şi rece, şi ţipetele ei de durere şi disperare, m-au făcut să mă întreb, cutremurat la rându-mi de durere şi disperare: „Cum am putut să-i fac atâta rău acestei femei, care a fost alături de mine în cele mai dificile clipe, şi care îşi sacrificase liniştea căminului de dragul meu?”

Aş fi vrut să mă întorc, să aprind focul în sobă şi s-o aştept cu braţele deschise în pragul casei, aşa cum şi-ar fi dorit ea. Din păcate, era prea târziu, mult prea târziu pentru a îndrepta răul pe care i-l făcusem.

Am întâlnit-o peste aproape douăzeci de ani, în iarna anului 1980. Plecasem cu maşina, pe un polei înfiorător, împreună cu soţia şi o colegă a ei, spre o localitate aflată dincolo de orăşelul Evei.

Pentru că nu putusem rula decât cu viteza întâi şi a doua, la întoarcere, am rămas fără benzină exact în faţa spitalului în care lucra ea.

Fiindcă în vremea aceea benzina era cartelată (se dădeau maximum zece litri pe lună), nu puteam cumpăra nici de la staţie şi nici de la vreun alt şofer. Singura posibilitate, era aceea de a împrumuta de la cineva

cunoscut.

Cum în orăşelul acela nu aveam decât o singură cunoştinţă, pe medicul Marcel Popescu, care era coleg cu Eva, l-am căutat în spital şi... am întâlnit-o pe Eva!

Am salutat-o jenat, dar ea m-a îmbrăţişat fără resentimente şi, când a aflat scopul vizitei, mi-a spus că prietenul meu este plecat şi s-a oferit să mă ajute ea.

Pentru că nu venise cu maşina, a rugat un coleg să-mi dea cinci litri de benzină, pe care îi va înapoia ea.

În timp ce colegul său scotea benzina din rezervor, m-a întrebat, zâmbind amuzată:

— Mai eşti la fel de nebun, ca atunci?

I-am arătat soţia – încă tânără şi frumoasă – aflată în maşina lângă care stăteam, şi i-am răspuns tot cu o întrebare:

— La vârsta asta şi cu o nevastă ca ea, crezi că aş mai putea fi?

— După cum te cunosc eu – şi la o sută de ani şi cu zece neveste ca ea – tot acelaşi nebun incurabil vei rămâne!

Am izbucnit amândoi în râs, iar la plecare, în timp ce o îmbrăţişam, mi-a şoptit:

— Ştii, ar fi trebuit să te urăsc pentru ceea ce mi-ai făcut atunci, dar nu am putut s-o fac, pentru că tu ai fost singurul lucru frumos din viaţa mea.

— Nu ştiu dacă asta poate atenua impactul dureros al acelei amintiri, dar trebuie să ştii, că m-am urât eu însumi pentru ceea ce am făcut, şi mi-am dorit din tot sufletul să mă întorc în genunchi la tine să-ţi cer iertare... Iartă-mă!

S-a strâns şi mai tare lângă mine, iar atunci când ne-am despărţit, avea ochii plini de lacrimi. Şi nu numai ea.

Cu toate că am mai trecut de nenumărate ori prin faţa spitalului în care lucra, nu am avut niciodată curajul s-o mai revăd; de teamă că aş putea să-i fac vreun rău, acum, când avea iarăşi o familie.

*

Februarie 1962. Când am ajuns la Portăreşti, seara târziu, am găsit-o acasă pe Zoe; o agronomă care îşi făcuse în vara trecută practica la I.A.S. Portăreşti, iar acum, se angajase ca şefă de fermă la acelaşi I.A.S.

Stând în gazdă la mine, se înţelege că fusese şi ea sedusă de vraja (sau vrăjeala?) mea diabolică. Când m-a văzut (nu ne mai întâlnisem din toamnă), mi-a sărit bucuroasă în braţe, dar preocupat de soarta Evei, am

încercat să scap de ea:

— Ştii, sunt iarăşi bolnav de T.B.C., aşa că te rog să stai departe de mine!

— Puţin îmi pasă! Te vreau aşa cum eşti! Pentru tine am venit aici!

Avea dreptate drăcuşorul meu cel personal, când spunea că femeile sunt orătănii ciudate şi imprevizibile, şi că poţi fi tu urât şi prost cât încape, că atunci când li se pune pata pe tine, nu te mai scapă decât popa: fie cântându-ţi Prohodul, fie Isaia dănţuieşte.

În sâmbăta următoare eram la Caracal, în vizită la sora Zoei, unde cumnatul, un tip simpatic şi nonconformist, ne-a pregătit o cameră în care să dormim împreună.

Dimineaţa în zori, ne-am trezit în cameră cu tatăl Zoei!

Eu mi-am tras plapuma peste cap şi am lăsat-o pe ea să se descurce. Şi, s-a descurcat:

— Sărut mâna, tăticule!

— Bună dimineaţa, fetiţa tatei! – şi a vrut să se aşeze pe pat, lângă nevinovata sa fetiţă, dar s-a aşezat peste mine!

A sărit în sus ca ars şi a întrebat cu „glas de tunet” (sau aşa mi s-a părut mie, de frică):

— Cu cine eşti în pat?

Dintr-un milion de răspunsuri bune, ea l-a ales pe singurul care era prost:

- Cu nimeni!

Omul, curios să vadă cum arată „nimeni”, a tras plapuma de pe mine.

Eu, speriat şi cu capul plin de idei tâmpite, am sărit ca un hopa-mitică dintr-o cutie cu surprize, ţipând:

— Sărut mâna... tăticule!

Omul, uluit la vederea unui „nimeni” atât de material şi pe deasupra şi cuvântător, a rămas cu gura căscată, şi mă privea cu ochii cât cepele, fără să poată scoate vreun sunet.

Pentru că tăcerea devenise apăsătoare, am continuat:

— Tăticule... eu sunt ginerele dumitale!

„Tăticul” a căpătat, în sfârşit, glas:

— De când?

— De... ieri!

— Şi eu de ce nu ştiu?

— Astăzi voiam să venim să-ţi spunem (aiurea!).

— Păi, atunci, hai să mergem să te cunoască şi soacră-ta!

Ne-am îmbrăcat şi am plecat cu toţii la ţară, la „mama-soacră”.

Am cunoscut-o pe „mama-soacră”, cumnatele (trei), neamurile, neamurile neamurilor, prietenii şi prietenii prietenilor, şi am băut la fiecare – conform tradiţiei locale – câte un pahar cu vin!

M-am îmbătat atât de tare, încât, dimineaţa, când m-am trezit din somn – dar nu şi din beţie – nu-mi mai aminteam nimic din ce se întâmplase în ziua precedentă!

Când am deschis fereastra, să văd prin ce univers necunoscut îmi hălăduiesc trupul şi mintea, am fost întâmpinat de glasul mieros al uneia dintre surorile Zoei:

— Bună dimineaţa, cumnăţele!

— Tu cine dracu’ mai eşti?

— Doina, sora Zoei. Ce, nu-ţi mai aminteşti de mine?

— Ce dracu’ să-mi mai amintesc, când am creierul îmbibat cu alcool ca un burete şi în cap îmi urlă Niagara, iar în stomac îmi clipocesc valurile Dunării?

— Bea o gură de lapte bătut, şi-ţi trece! – şi mi-a întins o oală de pământ cu lapte.

Deşi m-am străduit din toate puterile să prind oala, mi-a fost imposibil: atât ea, cât şi „cumnăţica”, dansau cu atâta frenezie în faţa ochilor mei, încât am ţipat disperat:

— Dar, mai opreşte-te dracu’ o dată din dans, că nu pot prinde oala!

— Păi, nu eu dansez – dansează vinul din capul tău!

Salvarea a venit de la „mama-soacră”, care venea cu găleata cu apă de la fântână. Am sărit pe fereastră şi mi-am băgat capul în găleată, iar femeia speriată, m-a tras de chică afară:

— Ce faci, mamă?

— Ce să fac? Mă înec de bucurie că mă însor cu fata matale!

Cei din jur au izbucnit în râs, dar „mama-soacră”, care a înţeles din glasul meu că nu glumeam, mi-a arătat poarta:

— Dacă nu-ţi place de fata mea, eşti liber să pleci! Şi, grăbeşte-te, că pierzi trenul!

N-am plecat. La cât vin era în mine, picioarele – ale dracului – au refuzat să mă asculte.

Pe unsprezece aprilie, cu ocazia aniversării a douăzeci şi opt de ani, am primit un dar surpriză: un copil! Zoe mi-a mărturisit fericită, că este însărcinată, iar eu, într-un cretin acces de moralitate, mi-am făcut cadou... o nevastă! (În luarea acestei decizii, determinant a fost nu atât faptul că era însărcinată, cât mai ales situaţia delicată în care o pusesem cu ocazia „vizitei” în satul său natal.)

Am stabilit şi data nunţii: opt mai.

La vreo săptămână, în cea de a doua zi de Paşte, Zoe fiind ocupată cu campania agricolă de primăvară, am invitat-o pe Ileana la tradiţionala horă din Pădurea Statului, unde se adunau toate satele din împrejurimi.

Era o zi deosebit de caldă pentru luna aprilie, iar covorul verde al câmpiei, presărat din loc în loc cu galbenul florilor de păpădie, strălucind în razele fierbinţi ale soarelui, părea o splendidă mare de smarald, pe care pluteau nenumăraţi bănuţi de aur.

La întoarcere, ne-am oprit în poieniţa aceea în care o văzusem pentru prima oară pe Ileana – cu exact nouăsprezece ani în urmă – tot într-o zi de Paşte.

Mi-am întins haina pe iarbă şi am ivitat-o să se aşeze, iar eu i-am împletit o coroniţă din flori de păpădie, pe care i-am aşezat-o pe cap. Era atât de frumoasă! Parcă mai frumoasă ca niciodată. Era învăluită într-o aură strălucitoare, ca îngerii.

Doamne! De ce m-ai lăsat, Doamne, să-mi ucid şi să-ţi ucid îngerul? Ai şi Tu aceleaşi sentimente ca oamenii? Iubeşti şi urăşti la fel ca ei?

De ce oare, îmi pun aceste întrebări stupide, când ştiu că suntem făcuţi după chipul şi asemănarea Ta?

Ce ţi-am făcut Dumnezeule, de m-ai urât într-atât încât nu m-ai putut ierta niciodată?

Am îngenuncheat în faţa ei şi i-am spus extaziat:

— Zeiţă, eşti atât de frumoasă, încât nici cei mai geniali poeţi şi pictori nu ţi-ar putea reda în cuvinte sau în culori, frumuseţea ta venită de undeva de dincolo de visele oamenilor!

— Iubitule, eu nu sunt decât oglinda în care se reflectă dragostea din privirile tale. Dacă sunt tânără şi frumoasă, asta ţi se datorează doar ţie, şi aş putea rămâne la fel de tânără şi de frumoasă până la sfârşitul lumii, dacă tu şi dragostea ta mă veţi însoţi în zborul meu spre infint!

Să nu uiţi însă, că în clipa în care mă vei părăsi, voi pieri la fel de repede, ca un vis frumos în zorii zilei, şi vei rămâne doar cu amintirea a ceea ce am fost cândva!

Am condus-o acasă la ea, unde ne-am alintat, ne-am sărutat şi am făcut dragoste, cu aceeaşi bucurie şi frenezie ca în prima zi.

La plecare, în timp ce mă conducea spre ieşire, mi-am amintit că nu-i spusesem nimic despre căsătorie. În imbecilitatea mea criminală, mi se părea un lucru lipsit de importanţă, aşa că i-am spus, oarecum amuzat:

— Lenuş, ştii, m-am hotărât să mă însor cu Zoe!

Brusc, ochii i s-au dilatat de uimire, sângele i-a fugit din obraz, iar inima i s-a oprit de durere. Am prins-o în braţe, înainte să cadă pe mozaicul terasei, şi am aşezat-o pe un şezlong.

Am îngenuncheat alături de ea şi, după ce i-am sărutat părul şi ochii înlăcrimaţi, am încercat să-mi repar greşeala:

— Iartă-mă, dragostea mea, dar asta nu este decât o formalitate, care nu ne va afecta în niciun fel iubirea noastră...

S-a ridicat cu greutate de pe şezlong şi, privindu-mă cu milă şi disperare, mi-a spus:

— Copil naiv, cum îţi poţi imagina că totul ar putea rămâne la fel ca până acum? Toţi oamenii, care acum ne admiră şi ne invidiază pentru iubirea noastră, ne vor urî şi ne vor detesta după ce te vei căsători, iar soţia, având drepturi depline asupra ta, îţi va cere socoteală pentru infidelitatea ta. Vor începe discuţiile, certurile, iar viaţa ta se va transforma în iad. Or, eu nu vreau să ţi se întâmple asta.

Am aşteptat cu teamă această clipă. M-am pregătit pentru ea! Însă n-am fost la înălţimea aşteptărilor. Dar cine ar putea fi, atunci când se află în faţa morţii?

Trebuie să-I mulţumesc Domnului pentru anii aceştia minunaţi, şi să las viaţa şi timpul să curgă firesc, pentru că în toţi aceşti ani, am trăit într-un spaţiu şi într-un timp aparţinând altei lumi... Adio, iubirea mea!

Vor trece oare, ani, secole sau milenii, până la marea noastră întâlnire?... Durerea şi dorul de tine le voi simţi, oare, cu aceeaşi acuitate şi în lumea de dincolo?... Sunt întrebări la care *nici chiar eu* nu pot răspunde... Adio, minunea mea!

Mi-a mângâiat uşor buzele, apoi, sărutul tandru de la început, s-a transformat treptat într-o tornadă, care încerca, parcă, să-mi soarbă sufletul îndurerat.

Când am deschis ochii, nu mai era lângă mine. Dacă nu aş fi simţit aroma de fragi sălbatici pe buze şi parfumul de flori de tei în jurul meu, aş fi crezut că n-a fost decât un vis.

Cu toate că-mi strecurase în suflet o oarecare îndoială, vis-à-vis de ideea căsătoriei şi de viitorul relaţiei noastre, nu reuşise totuşi să mă convingă că va renunţa la dragostea mea.

Orbit de orgoliul Dumnezeirii mele, cu care mă învestiseră femeile, nu am văzut şi nu am simţit iminenţa dezastrului, care va marca începutul sfârşitului tuturor fericirilor mele.

Am reuşit întotdeauna să citesc gândurile oamenilor şi să le anticipez acţiunile, dar atunci, când ar fi fost vital să pătrund în mintea Ilenei, nu am putut s-o fac.

Am plecat spre casă, preocupat doar de dezlegarea enigmaticelor sale cuvinte, cuprinse în ultima frază rostită de ea: „Sunt întrebări la care *nici chiar eu* nu pot răspunde.”

Cum? Adică, ea ştia anumite lucruri pe care noi ceilalţi muritori nu le ştiam? Şi, atunci, cine era ea? Era totuşi o alien, aşa cum o suspectam eu?

Am trecut în revistă toate întâmplările neobişnuite, legate de existenţa ei, dar în afara uneia singure, toate celelalte erau doar „probe indirecte”, cum le-ar caracteriza un jurist.

Întâmplarea aceea însă – când am jignit-o, comparând-o cu un porc – este indubitabil, absolut reală. Razele acelea de lumină verde-fosforescentă, care i-au ţâşnit din ochii ei întunecaţi, mi-au ars ochii şi m-au transformat dintr-un tigru furios, într-un jalnic animal de circ, ascultând docil, comenzile dresorului.

A fost o ieşire necontrolată, pe care a regretat-o:

— Iartă-mă, iubitule! *Jur*, *că n-ai să mă mai vezi niciodată aşa*! Am să te iubesc până la sfârşitul lumilor!

Oare am ţinut în braţe, am iubit şi am fost iubit de o extraterestră? Şi, oare, am ratat nemurirea, precum făt-frumosul din „Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără moarte”?

(Dacă aţi şti ce amuzante sunt figurile voastre, siderate de afirmaţiile mele! Îmi imaginez cum aruncaţi cartea pe jos, ţipând în gura mare: „Tipul ăsta nu este doar un paranoic, ci chiar un nebun de legat!” Ei şi, puţin îmi pasă ce credeţi voi despre mine, dar dacă aţi fi fost în locul meu, cu siguranţă aţi fi fost deja, şi nebuni şi legaţi! Şi, acum, adunaţi cartea de pe jos – aşa cum am făcut şi eu la ordinul Ilenei – citiţi-o până la capăt, şi s-ar putea să vă schimbaţi părerea.)

Au urmat câteva zile cumplite, în care am căutat-o de zeci de ori şi, tot de zeci de ori, a refuzat să mă primească.

Am căutat-o chiar şi în ziua nunţii când, Colet furioasă, a ţipat la mine:

— Nemernicule! Nu-ţi ajunge cât rău i-ai făcut? Cât vrei s-o mai chinui? Las-o în pace!

Nu am mai căutat-o. A doua zi, după nuntă, am plecat la Craiova, şi n-am mai trecut pe la Portăreşti decât la sfârşitul lui iulie, când am aflat că Ileana plecase definitiv – pe treisprezece iulie, cu o zi înainte să împlinească cincizeci şi şase de ani – în „lumea ei paralelă”.

La aflarea veştii, durerea şi disperarea care m-au cuprins – la gândul că am pierdut-o definitiv, şi că n-am s-o mai văd niciodată – m-a făcut să urlu ca un animal înjunghiat. Colet – care-mi dăduse vestea – speriată, m-a ajutat să mă aşez pe banca de la poartă şi mi-a adus un pahar cu apă.

Dumnezeu, în „marea milă a Sa”, mi-a hărăzit în viaţă multe dureri; mai multe chiar decât bucuriile de care am avut parte, dar niciuna n-a fost mai crâncenă decât aceea. Nu există cuvinte care de să exprime ceea ce

am simţit eu atunci; nici măcar pentru marii scriitori, şi cu atât mai puţin pentru un nimeni ca mine – care s-a chinuit să scrie acest jurnal, doar din dorinţa de a-şi plăti o datorie morală faţă de Ileana.

După un timp, am implorat-o pe Colet:

— Spune-mi, te rog, tot: de la început, până la sfârşit!

— Ceea ce trebuie să ştii, este că te-a iubit mai mult decât pe Dumnezeu. Când vorbeam despre tine – şi o făceam de o sută de ori pe zi – ochii îi străluceau de fericire, iar faţa i se ilumina, de parcă ar fi stat în faţa lui Dumnezeu. Trebuie să înţelegi că, dacă a renunţat la fericirea ei, a făcut-o doar ca tu să fii fericit.

După ultima voastră întâlnire, n-a mai părăsit niciodată casa şi a refuzat să mai vadă pe altcineva în afară de mine, iar după nunta ta, a refuzat şi să mai mănânce. Am menţinut-o în viaţă cu sucuri şi cu ceaiuri, pe care le bea în timp ce-mi povestea despre întâlnirile, mângâierile şi sărutările voastre.

În seara de treisprezece iulie, când am întrebat-o dacă vrea să pregătesc ceva special pentru aniversarea ei, m-a întrebat, zâmbind trist: „L-ai invitat pe Bebe?” Nu! – Am răspuns eu. „Atunci, cu cine vrei să mă bucur? Cine să mă mai alinte, cine să mă mai sărute, cine să-mi mai spună că mă iubeşte, că sunt tânără şi frumoasă şi că viaţa mea este la fel de importantă ca a lui? Cine, fetiţo? Nimeni!... Şi, oricum, nici eu nu voi mai fi aici!” Păi, unde plecaţi? – Am întrebat-o. Nu mi-a răspuns; în schimb, mi-a arătat spre sertarul de la toaletă: „Mâine, să vii mai devreme, înainte să se trezească Nicu, şi să iei caietele de acolo, pe care trebuie să i le dai lui Bebe, iar caseta cu bijuterii să ţi-o opreşti tu. Ţi le-aş fi dat acum, dar mai am ceva de scris.” M-a îmbrăţişat, iar a doua zi am găsit dormitorul gol, la fel ca şi sertarul toaletei.

Am aflat de la Colonel că, după ce am plecat eu, au venit nişte prieteni de la Bucureşti – pe care el nu-i cunoştea – şi au luat-o cu maşina, s-o interneze la un spital de acolo.

După vreo săptămână, a primit o scrisoare prin care era anunţat, că doamna a murit şi că a fost înmormântată la Bucureşti.

M-am târât cu greu până la Colonel, care ne urmărise atent de pe terasă, şi care m-a primit mai mult decât rece:

— Nu ştiu nimic mai mult decât ţi-a spus Colet!

— Aş vrea doar să ştiu cimitirul în care a fost înmormânta-tă. Ţin neapărat să ajung acolo!

— Eu nu am fost la înmormântare, iar ei nu mi-au spus unde au înmormântat-o!

Pornisem spre poartă, convins că ştia mai mult decât voia să-mi

spună, şi că el luase caietele şi bijuteriile din sertarul toaletei, când, m-a chemat înapoi:

— Vino să-ţi dau ceva! Ceva ce, cu siguranţă, ar fi vrut să-ţi dea chiar ea.

M-am bucurat, crezând că vrea să-mi dea caietele, dar am refuzat să-l urmez în dormitorul Ilenei, de teamă că inima îmi va exploda de durere, la vederea sanctuarului dragostei noastre; rămas înfiorător de pustiu, fără Zeiţa care îmi deschisese porţile unui univers al bucuriei fără limite, mă făcuse egalul Dumnezeirii, iar eu o condamnasem la moarte!

După câteva clipe, Colonelul a venit cu cartea aceea trucată, din care a luat micuţul pistol al Ilenei şi mi l-a pus în palmă.

Am plecat încet spre nicăieri, aşa cum o mai făcusem cu câţiva ani în urmă şi, ca şi atunci, paşii m-au condus spre Plopi, locul nostru drag. Am mângâiat şi am sărutat plopul acela pe care Ileana îl mângâiase şi îl încălzise cu trupul ei fierbinte şi parfumat şi, aşezându-mă în „fotoliul" meu, am închis ochii şi am ascultat o poveste de dragoste – murmurată de apele râului şi de tremurul uşor al frunzelor de plop.

O poveste de dragoste între un băieţel şi o zână, şi în care băieţelul, după ce a primit darul nemuririi, şi-a ucis iubita.

Sfârşitul cutremurător şi nedrept al poveştii, m-a durut atât tare şi m-a revoltat, încât, am hotărât să-l pedepsesc pe nerecunoscătorul copil şi să schimb finalul poveştii.

Am scos pistolul din buzunar şi l-am armat, dar cineva, acolo sus – poate chiar Ileana – n-a acceptat finalul propus de mine. În clipa în care metalul rece al armei se lipise de pieptul nemernicului, şi degetul atinsese trăgaciul, pământul s-a cutremurat, şi cu un zgomot ca de tunet, plopul Ilenei şi-a smuls rădăcinile din pământ şi s-a prăbuşit în braţele stejarului de pe celălalt mal al râului.

De emoţie şi de durere, am scăpat pistolul în iarbă, şi am îmbrăţişat trunchiul copacului, pe care l-am sărutat şi l-am udat cu lacrimi, de parcă ar fi fost chiar trupul Ilenei.

Într-un târziu, am plecat spre casă, murmurând versurile scrise de ea cu un an în urmă – în ajunul aniversării sale – când având întâlnire aici, am întârziat nepermis de mult, şi am găsit-o plângând:

„Voi muri şi nimeni nu va şti!
Voi muri şi nimeni nu va plânge!
Ce trist! – Vor spune unii. Dar nu-i adevărat!
Mi-e deajuns să ştie şi să plângă,
Iubitul meu cu ochii de smarald.

Şi inima şi sufletul să-şi sfâşie în două,
O parte lui şi una mie-mi dee,
S-o duc cu mine-n lumea-mi paralelă,
Şi va primi în schimb, drept plată,
Tot sufletul şi inima şi lacrima-mi curată,
Să-i lumineze calea spre marea întâlnire.
Când buzele lui, tremurânde de dor,
Cu tandreţe mângâia-vor uşor,
Buzele-mi arse de setea de el,
Eterna iubire a mea,
Eternă ca dragostea sa!

*

Căsătoria cu Zoe a fost cea mai mare greşeală a vieţii mele. Nu numai pentru că îmi ucisesem cel mai frumos vis al copilăriei, ci şi pentru că, în afara atracţiei fizice, nu aveam nimic în comun (singurele subiecte de discuţie interesante, erau *insectum melolontha*, *animalis domesticus şi herba gramineus*).

Cu toate că era sortit eşecului încă din start, acest nefericit mariaj, poate, ar fi durat mult mai mult, dacă nu ar fi intervenit pierderea sarcinii şi moartea Ilenei.

Reacţia mea, la durerea, disperarea şi golul rămas în suflet după dispariţia Ilenei, a fost – ca deobicei – una paradoxală. În loc să mă las copleşit de depresia aceea sinucigaşă, de care sunt cuprinşi majoritatea oamenilor traumatizaţi psihic, eu m-am lansat într-o furibundă campanie de cuceriri, chefuri şi partide de poker, deşi bucuria aceea inefabilă care mă făcea egalul Dumnezeirii – atunci când cuceream o femeie – dispăruse, lăsând locul unei totale indiferenţe.

În acea perioadă, era mult mai uşor să numeri zilele şi nopţile când treceam pe acasă, decât pe cele în care dormeam cine ştie pe unde, aşa că, n-a fost nimic surprinzător când în 1969, Zoe m-a anunţat că mă părăseşte; surprinzător a fost doar faptul, că a aşteptat atât de mult ca s-o facă.

În primăvara lui 1964, am pierdut inelul primit în dar de la Ileana, punându-l drept gaj, într-o partidă de poker cu procurorul Celofibră. Acesta, pretextând că l-a pierdut el însuşi într-o altă partidă cu comandantul Miliţiei, a refuzat să mi-l mai înapoieze.

Am comandat unui bijutier unul asemănător, dar care a dispărut şi

el o dată cu halatul, în buzunarul căruia se afla, atunci când a fost „împrumutat” de un văr schizofren al Zoei.

L-am refăcut pentru a doua oară, însă nici acum nu l-am putut păstra, fiind nevoit să-l dau eu însumi – împreună cu alte bijuterii ale mamei şi ale lui Zoe, plus o importantă sumă de bani – în schimbul unei garsoniere mobilate, aflată vis-a-vis de Universitate. (Cei care nu au avut sau nu au o locuinţă, vor înţelege gestul meu şi nu mă vor acuza pre tare.)

A fost momentul în care am realizat cât de efemer era visul Ilenei, de a transmite prin intermediul inelului, către generaţiile viitoare, povestea noastră de dragoste.

Nu am mai refăcut niciodată inelul, dar am jurat că voi scrie o carte, prin intermediul căreia, viaţa Ilenei şi incredibila ei poveste de dragoste, va străbătea timpul şi, de ce nu, spaţiul, spre generaţiile viitoare, fără ca vreun alt nemernic ca mine, să o poată pierde sau vinde, aşa cum ar fi făcut cu inelul.

Fiind un tip deosebit de leneş (probabil sunt vreun strănepot de al lui „Muieţi îs posmagii?”) şi, pentru că meseria de scriitor este una foarte grea (asta nu înseamnă că vreau să mă erijez în scriitor), am amânat timp de patruzeci de ani – sub diferite pretexte – să mă aşez la masa de scris.

Dacă am făcut-o acum, a fost pentru că se apropie „marea întâlnire” – cum îi spunea Ileana – şi nu vreau s-o dezamăgesc din nou; am făcut-o de atâtea ori!

*

23 august 1969. Mi-am petrecut vacanţa de vară la Portăreşti. Că mi-am petrecut vacanţa la Portăreşti, este doar un fel de a spune, pentru că, în realitate, îmi împărţisem timpul între două superbe femei: Crenguţa, o tânără şi blondă dăscăliţă, care locuia într-un sătuc de pe malul Dunării – unde o cunoscusem în primăvară, cu ocazia unei partide de pescuit – şi Mina, o creolă cu nişte ochi de o frumuseţe extraordinară. Nu numai că erau de un violet neobişnuit – ca florile de rostoglindă înrourate, strălucind în soarele dimineţii – dar, ca şi aceste flori misterioase, care te ameţeau cu inegalabilul lor parfum, ochii aceia minunaţi te vrăjeau, transformându-te dintr-un nefericit muritor, într-un fericit zburător printre stele, deasupra tuturor nefericirilor tale şi ale întregii lumi.

Cu toate că era conştientă de puterea fermecată a ochilor săi, nu încerca să profite de ea; dimpotrivă, când mă vedea sclav, îngenuncheat la picioarele ei, ori zburător printre stele, îşi acoperea cu genele sale negre şi lungi, violetul ochilor, mă îmbrăţişa şi mă săruta, aducându-mă

cu picioarele pe pământ, pentru a mă ridica din nou spre înălţimile celui de al nouălea cer, unde însă eram egalul său.

Deşi mă domina, era una dintre puţinele femei pe care mi-o doream, din tot sufletul, să-mi fie alături de-a lungul întregii mele vieţi.

Din păcate, dorinţa mea a rămas doar un vis, pentru că, cineva, acolo sus, avea grijă să-mi plătesc înmiit – cu durere şi disperare – fiecare clipă de fericire.

Odată, într-o discuţie cu stareţul mânăstirii Lainici, un om cu o cultură extraordinară şi posedând o desăvârşită artă a dialogului – care m-a bucurat la fel de mult cum mă bucurau conversaţiile cu Ileana – i-am pus o întrebare care mă obseda în ultimul timp:

— Părinte, este adevărat că blestemele celor ucişi de bunicii şi străbunicii mei, pot să-mi influenţeze mie viaţa, deşi nu am făcut nimic atât de rău încât să-l mânii pe Dumnezeu?... Şi, dacă este adevărat, este şi drept să fie pedepsit un nevinovat?

A privit o clipă în gol, de parcă ar fi vrut să-şi amintească ceva, apoi mi-a spus hotărât:

— Să nu te îndoieşti nicio clipă de acest adevăr! Nu este o dogmă, este un adevăr absolut. Dacă nu ar fi aşa, eu nu aş fi acum aici. La cea de a doua întrebare, doar Dumnezeu ştie ce este drept şi ce nu.

M-a părăsit grăbit şi vădit tulburat, strângându-şi anteriul mult prea larg pentru trupul său slăbit de bătrâneţe şi, poate, măcinat de cine ştie ce tragedie dintr-un trecut îndepărtat.

Pe Mina o cunoscusem pe plaja de la băile Ionele, unde era împreună cu Zaraza – fosta ei colegă de facultate şi o mai veche cunoştinţă a mea – care locuia în Urzica Mare, şi a cărei invitată era.

A fost o dragoste la prima vedere. Deşi nu ne spusesem niciun cuvânt, amândoi ştiam că suntem – unul pentru celălalt – marea iubire, pe care am visat-o din totdeauna.

Cum drumul meu către Portăreşti trecea prin Urzica Mare, m-am oferit să le duc acasă cu maşina mea, scutindu-le de plictiseala celor două ore de aşteptare a autobuzului. Au acceptat invitaţia iar, la coborâre, Zaraza m-a rugat:

— Bebiţă, nu ne duci şi pe noi mâine dimineaţă la gară?

— Ce căutaţi la gară?

— Mâine, pleacă Mina acasă.

Surprins şi panicat, mi-a trebuit câtva timp până să-mi înving starea aceea de timiditate, pe care mi-o impunea privirea Minei şi, cu privirea îndreptată spre pământ, am întrebat – fără să mă adresez cuiva anume:

— Nu mai poate rămâne câteva zile?

— Nu. Pentru că, mâine, o aşteaptă Răducu, la Tismana.

Eu, şi mai speriat, am întrebat:

— E căsătorită?

— Nu! Nu sunt căsătorită! Răducu este fiul meu, mi-a răspuns Mina grăbită.

Am răsuflat oarecum uşurat, şi le-am promis că voi fi acolo la ora nouă.

Mi-am petrecut toată după-amiaza şi jumătate din noapte, imaginându-mi zeci de modalităţi în care îi voi mărturisi dragostea mea şi îi voi cere să rămână.

A doua zi de dimineaţă, când am întâlnit-o (mă aşteptase, singură, în grădiniţa din faţa casei), în loc ca privirea aceea violetă – plină de dragoste – să mă încurajeze, m-a paralizat complet, făcându-mă să uit toate planurile pe care mi le făcusem, şi de-abia am reuşit să îngăim un salut anemic.

S-au urcat cu toţii în maşină, inclusiv soţul Zarazei, şi am pornit încet spre gară, într-o tăcere mormântală.

Mă gândeam disperat, că doar o minune ne-ar mai fi putut salva dragostea – sfârşită încă înainte să fi început – şi, minunea s-a produs! (Într-un mod nu prea romantic, ca să nu spun, de-a dreptul jenant, şi chiar ilar.)

Traversasem podul de peste Dăsnăţui, şi rulasem câteva sute de metri de-a lungul lizierei Pădurii Statului, când glasul Zarazei a spart liniştea aceea apăsătoare:

— Opreşte!

Am oprit.

— Jos din maşină! Toţi!

Când a vrut să coboare şi soţul ei, l-a oprit:

— Tu, nu! Rămâi în maşină!

Ne-a luat de mână ca pe nişte copii, pe mine şi pe Mina, şi ne-a dus la marginea pădurii, după care, a ţipat la noi:

— Măi, tâmpiţilor! Ce este aici, înmormântare?

Nu ne-a lăsat timp să răspundem şi m-a luat pe mine în „şuturi”:

— Ascultă, măi, Don Juan de doi bani; ai spus – cu neruşinare – tuturor femeilor care au trecut pe lângă tine, că le iubeşti. Ei de ce nu-i spui, măi, Papă-lapte? Sau vrei să cred, că fata asta superbă nu-ţi place?

— Îmi place, am bâiguit eu.

— Dar, nu o iubeşti?

— Ba da! O iubesc!

— Atunci, de ce dracu’ nu-i spui şi o laşi să se chinuie?

Mi-a întors spatele şi i s-a adresat Minei:

— Ia spune-i, fetiţo, şi cretinului ăstuia – ce mi-ai spus mie toată noaptea – de nu m-ai lăsat să dorm nicio clipă!

Pentru că Mina îşi închisese ochii şi tăcea ruşinată, Zaraza a continuat:

— Hai mutulică, deschideţi pliscul o dată, altfel, ai să-l pierzi pentru totdeauna pe mototolul ăsta de Bebiţă!

Speriată, Mina şi-a deschis ochii, m-a privit o clipă, apoi şi i-a acoperit iarăşi cu genele ei lungi, şoptindu-mi:

— Bebiţă... te iubesc!

Bucuria mărturisirii ei, care mi-a invadat trupul şi sufletul, m-a făcut să mă simt mai puternic chiar de cât Atlas. Aş fi putut susţine nu numai Pământul, ci şi întregul Univers, aşa că, trupul fragil al Minei, părea doar un fulg în braţele mele, atunci când am ridicat-o şi m-am rotit cu ea într-un dans ameţitor, iar pădurea, luând şi ea parte la bucuria noastră, a răspuns cu ecoul ei misterios, râsetelor noastre fericite.

Când am aşezat-o din nou pe pământ şi am vrut s-o sărut, am fost oprit de glasul hotărât al Zarazei:

— Gata! Ajunge! Fiţi atenţi la mine. Nu mă interesează ce planuri v-aţi făcut pentru azi sau pentru viitor; acum, ne urcăm cu toţii în maşină şi mergem la Tismana, să-l luăm pe Răducu, şi toată vara o petrecem împreună, aici, la Urzica Mare!

Ne-am privit o clipă, apoi, am răspuns într-un singur glas:

— Bine! – Şi ne-am lipit gurile într-un sărut, din care nu ne-au mai putut desprinde nici măcar ţipetele disperate ale Zarazei:

— Hai mă, dracu’, că moare ăsta în maşină!

Într-un târziu, ameţiţi de fericire, ne-am urcat în maşină şi am plecat spre Tismana. De fapt, spre un sătuc din apropierea Tismanei.

Cu căsuţele sale micuţe, acoperite cu şindrilă, ascunse în mijlocul unor perdele dese de copaci şi viţă de vie, cu un pârâu care îl străbătea de la un capăt la celălalt, şi în ale cărui ape cristaline se zbenguiau mii de peşti, părea un muzeu în aer liber, reprezentând o epocă de mult apusă.

Din păcate, mi-a rămas în amintire doar imaginea lui, nu şi numele, altfel, vi l-aş fi recomandat ca pe un punct turistic deosebit de pitoresc.

Noaptea, pentru că nu am avut loc să dormim cu toţii în casă, eu am dormit în livadă, pe un superb pat din fân proaspăt cosit, unde am şi făcut dragoste – pentru prima oară – cu Mina.

A urmat o vacanţă în care m-am simţit iarăşi, după atâţia ani, fericitul stăpân al femeilor; chiar dacă a început cu o tragedie şi s-a terminat cu o altă tragedie.

La vreo săptămână după ce am adus-o pe Mina la Urzica, Crenguţa a suferit un stupid accident de circulaţie. Pentru că distanţa până în satul său era de vreo patruzeci de kilometri şi acolo nu exista niciun post telefonic, ţineam legătura într-un mod absolut original: dădeam telefon şefului silozului de la Băileşti, iar acesta transmitea mesajul şoferului unui camion, care transporta cereale din comuna ei la siloz, şi care, la rândul său, transmitea mesajul Crenguţei.

În ziua aceea nefastă, fiindcă nu mai trecusem pe la ea de peste o săptămână, aştepta nerăbdătoare pe marginea drumului, sosirea camionului. Când şoferul a frânat brusc în dreptul ei, uşa camionului s-a deschis accidental şi a lovit-o în cap, producându-i o puternică comoţie cerebrală. A fost dusă rapid la spitalul din Băileşti, în stare de comă, iar eu, anunţat de şeful silozului, am ajuns imediat acolo, unde am rămas s-o veghez zi şi noapte, trei zile până a ieşit din comă şi tot atâtea până s-a refăcut.

După opt zile, complet refăcută (cel puţin, aceasta a fost părerea medicilor), a fost externată.

În drumul spre casă, m-a rugat să trecem, doar pentru câteva minute, pe la dunele de nisip de la Ţarova, unde ne cunoscusem. Locul era un fel de Sahara în miniatură, dar mult mai frumoasă, fiind mărginită la sud de un lac încărcat de nuferi şi străjuit de sălcii, iar la nord şi vest, de o micuţă pădure.

Când am ajuns acolo, în jurul prânzului, am găsit nişte rudari dintr-un cătun din apropiere, care tocmai răsturnau o mămăligă cât „roata carului” pe un şervet, şi îşi puneau în străchini saramură de crap, dintr-un ceaun cât „turla bisericii”.

Fiindcă o cunoşteau pe „donşoara profesoară”, ne-au invitat şi pe noi la masă. După ce ne-am ospătat şi am tras chiar şi câte o gură de vin dintr-un ulcior cam soios, Crenguţa, fericită şi ciripind mai tare decât o vrabie certăreaţă, sub pretextul că nu şi-a mai făcut baie de o săptămână, şi-a dat jos rochia şi a intrat în lac.

Am urmat-o docil, nu numai în lac, dar şi pe vârful dunelor de nisip, de unde ne-am rostogolit îmbrăţişaţi şi ţipând ca sălbaticii deşi, în sinea mea, ştiam că nu ar trebui să fac asta. Şi, ca totul să fie şi mai complicat, am făcut şi dragoste; şi nu doar o dată.

Am dus-o acasă de-abia seara târziu, goniţi de hoardele de ţânţari criminali, care, cu blestematele lor arme din dotare, ne ciuruiseră fundurile.

În drumul spre Portăreşti, m-am oprit câteva clipe (aşa credeam eu), la Mina. Numai că, spre surprinderea tuturor, fata aceea timidă şi

introvertită, m-a prins în braţe şi m-a învăluit cu vraja ochilor ei violeţi şi nu mi-a mai dat drumul decât a doua zi, pe la prânz.

Când am ajuns acasă, după-amiaza târziu, am fost întâmpinat cu o veste îngrozitoare: Crenguţa murise în timpul nopţii!

Lovitura primită era deosebit de dureroasă, nu numai pentru că o iubeam, ci şi fiindcă mă simţeam vinovat de moartea ei. Şi mă simţeam cu atât mai îngrozitor, când mă gândeam că, în timp ce ea se lupta cu moartea, eu făceam dragoste cu Mina.

Cu siguranţă, dacă aş fi refuzat să particip la jocul ei, nenorocirea nu s-ar fi produs. Dar, cine oare ar fi putut refuza îmbrăţişările şi sărutările femeii iubite? Şi, cine ar fi refuzat să participe la fericirea ei?

După un timp, cu ajutorul Minei, viaţa şi-a reluat cursul firesc, iar chipul Crenguţei a luat înfăţişarea unei splendide lăcrimioare, care *trebuie* să se ofilească încet, încet, la sfârşitul primăverii.

Astăzi, m-am trezit mai devreme decât de obicei, m-am bărbierit (deşi nu era cazul), şi m-am fâţâit prin faţa oglinzii, schimbându-mi cămăşile de zeci de ori, până m-am hotărât la una galbenă, care îi plăcea în mod deosebit Minei.

Motivul? Voiam să arăt cât mai bine lângă frumoasa mea iubită, atunci când ne vom şoca prietenii – pe care îi invitasem la un picnic în Pădurea Statului – cu anunţul: „Doamnelor şi domnilor, din această clipă, suntem familia Mina şi Bebe Matei, şi jurăm, că nimeni şi nimic nu ne va mai despărţi vreodată!” (Ce ironie!)

Luaserăm această hotărâre cu o zi în urmă, când o găsisem plângând, şi am întrebat-o speriat:

— Ce s-a întâmplat, iubito, de ce plângi?

După ce şi-a şters jenată lacrimile, mi-a spus, încercând să zâmbească:

— Nimic. Nu ştiu ce e cu mine.

Era evident că-mi ascundea ceva, şi asta nu-mi plăcea, de aceea am întrebat-o, puţin patetic:

— Siclam, de ce oare, astăzi, strălucirea de ametist a ochilor tăi nu mă mai învăluie cu vraja acelei imponderabile fericiri, care mă înălţa printre stele? Ai încetat oare, să mă mai iubeşti?

— Bebiţă, te iubesc la fel de mult ca întotdeauna, te ador, şi tocmai de aceea, gândul că mai sunt doar câteva zile până la începerea şcolii, şi n-am să te mai văd, mă înnebuneşte. Cred că am să mor fără tine! – şi a izbucnit din nou în lacrimi.

Am strâns-o la piept înduioşat, şi i-am spus cu amărăciune în glas:

— Fetiţa mea dragă, dacă aş fi un prinţ, ţi-aş oferi Taj-Mahalul, dar,

pentru că sunt doar un muritor oarecare – şi nici măcar liber – ţi-aş putea oferi doar o cameră, alăturată celei în care încă mai locuieşte fosta mea soţie. Ai fi atât de nebună încât să accepţi o asemenea ofertă?

— Da!

— Poftim?

— Dacă mă vrei, am să vin cu tine şi în iad!

Am îndepărtat-o uşor de mine, şi privind-o în ochii aceia minunaţi, care din nou mă învăluiau cu vraja lor, am făcut un gest larg cu mâna, invitând-o:

— Preafrumoasă Prinţesă, Iadul te aşteaptă! (Şi chiar ne aştepta – a doua zi. Adevăratul iad.)

Ar fi de prisos să vă descriu bucuria nebună de care am fost cuprinşi, după ce am parafat această înţelegere bizară, cu un lung şi dumnezeiesc sărut. Am fost atât de preocupaţi să facem planuri de viitor, încât am uitat să mai facem dragoste!

La plecare, am întrebat-o zâmbind:

— Iubire, nu crezi că am uitat ceva?

Mi-a răspuns, râzând fericită:

— Ba da! Dar promit, să recuperăm mâine toate restanţele!

Din păcate, nu a mai existat un mâine. A fost pentru ultima oară când am mai văzut-o; înainte ca ochii ei violeţi să se transforma, şi ei, într-o misterioasă şi superbă floare de rostoglindă, care *trebuie* să se ofilească încet, încet.

„Ce zei diabolici ne-au făcut,
Să fim asemeni lor – o clipă,
Şi-apoi – etern – să fim nimic?”
(„Blestemul” de B.A.Matei)

Zâmbind amintirilor din ziua precedentă, m-am urcat în maşină şi am pornit spre Urzica. În faţa porţii, mă aştepta Zaraza.

După cum, probabil, aţi intuit, Zaraza nu era numele său real. Era numele pe care i-l dădusem eu – cu aproape douăzeci de ani în urmă – când am cunoscut-o. Era cea mai frumoasă fată din împrejurimi: sprinţară, cu părul negru şi ochii verzi, era întruchiparea ideală a eroinei din romanţa omonimă (cel puţin în viziunea mea). Numele dat de mine, a prins atât de bine, încât nimeni nu îşi mai amintea adevăratul său nume. Deşi era o fată atât de frumoasă, şi am colindat – doar eu şi cu ea – satele din jur, în căutarea altarelor în care să ne închinăm Terpsihorei (iubea dansul la fel de mult ca şi mine), a rămas una dintre puţinele fete cu care nu am avut

nicio altă relaţie, în afara unei prietenii deosebite. Asta şi datorită faptului, că era iubita unui bun amic, şi nu mi-am trădat niciodată prietenii.

Zaraza, cu o mână rezemată de stâlpul porţii şi cu cealaltă împungându-mă în piept, m-a oprit să intru în curte:

— Iubiţel, astăzi te duci singur la băi. Mina rămâne acasă!

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, că voi ne-aţi invitat la picnic – pe noi şi verii tăi de la Portăreşti – şi tot noi trebuie să facem şi pregătirile! Nu crezi că iubita ta, Siclam, ar trebui ca măcar să facă prăjiturile?

— Mda. Cam ai dreptate. Bine, rămân şi eu să vă ajut.

— În niciun caz! Ştiu eu cum ai să ne ajuţi. Ai să te învârteşti în jurul Siclamenei, ca Luna în jurul Pământului, iar bleaga aia, cu ochii la „Lună”, va face orice altceva, numai prăjituri nu. Hai, valea! Că pun câinii pe tine.

Am plecat, deşi ceva mă îndemna să rămân.

Ajuns la Ionele, m-am îmbăiat şi m-am uns cu nămolul acela saprofelic, dar cuprins de o inexplicabilă stare de nelinişte, l-am dat jos de pe mine înainte de a se fi uscat, şi am demarat în viteză spre Urzica.

Când am ajuns acolo, am găsit strada şi curtea Zarazei pline de oameni, iar în faţa porţii, staţiona o maşină a Miliţiei. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, l-am întrebat pe şofer:

— Ce s-a întâmplat? Pentru ce sunteţi aici?

— Pentru un accident de circulaţie. O profesoară, Straja, a fost ucisă de un camion.

Straja era numele de familie al Minei! Brusc, cerul s-a prăbuşit peste mine, iar inima şi creierii mi-au explodat de durere.

Am proferat un blestem atât de înfricoşător, la adresa stăpânului cerului şi al pământului, care mă urmărea cu nesfârşita sa ură, încât oamenii, înspăimântaţi, şi-au făcut semnul crucii.

Înainte de a încheia această „poveste”, pe care nu vreau s-o comentez în niciun fel, aş vrea să vă familiarizaţi puţin cu topografia locului, pentru a înţelege mai bine, ceea ce s-a întâmplat ulterior.

Vechiul drum, care lega Urzica Mare de Portăreşti, pornea în linie dreaptă spre nord – paralel cu Dăsnăţuiul – şi după ce traversa calea ferată, la vreun kilometru de sat, o cotea la dreapta spre Portăreşti. Cu vreun an în urmă, vechiul drum fusese abandonat în favoarea unei variante mult mai scurte; care pornea de la jumătatea distanţei dintre Urzica şi calea ferată, traversa Dăsnăţuiul pe un pod din beton şi intra direct în Portăreşti.

În mintea mea, înnebunită de durere şi disperare, a licărit „o rază de speranţă”. Cum de nu m-am gândit până acum? Voi scăpa de tirania

stăpânitorului acestei lumi nedrepte, trecând într-o altă lume! O lume paralelă, în care Ileana mă aşteaptă cu braţele deschise, să-mi şteargă lacrimile şi să-mi aline toate durerile.

Lumea aceea paralelă era atât de aproape şi atât de uşor de ajuns la ea! Trebuia doar să străpung cu maşina parapetul podului de beton de peste Dăsnăţui şi, dincolo de el, o voi întâlni pe Ileana!

M-am urcat în maşină şi, apăsând pedala de acceleraţie până la podea, am pornit în trombă spre lumea fericirii veşnice.

Deşi motorul Renaultului-16 era ambalat la maximum, acul vitezometrului, încremenit la 220 km. pe oră, mă neliniştea. Dacă nu voi avea suficientă viteză pentru a străpunge parapetul?

Când aproape ajunsesem în dreptul podului şi voiam să virez uşor dreapta, pentru a mă pulveriza în parapetul de beton, în faţa mea, pe vechiul drum, a apărut Ileana!

Era la fel de frumoasă şi zâmbitoare, ca atunci când o văzusem pentru prima oară, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Şi, mai mult, era îmbrăcată cu aceeaşi rochie azurie cu garnituri aurii.

Nu am mai virat spre pod, şi mi-am continuat cursa pe vechiul drum, pentru a ajunge la Ileana. Deşi încercam cu disperare să mă apropii de ea, continua să rămână la aceeaşi distanţă în faţa maşinii. Când disperarea devenise insuportabilă, s-a oprit, şi-a întins mâinile în lateral şi mi-a făcut semn să opresc. Am frânat, şi scrâşnetul cauciucurilor pe pietrişul şoselei, s-a împletit cu şuierul locomotivei şi cu zăngănitul roţilor trenului, care trecea doar la câţiva centimetri prin faţa maşinii.

Ileana dispăruse. La fel de miraculos cum apăruse.

Am scrutat îndelung cerul şi pământul, cu speranţa deşartă, că o voi descoperi ascunsă undeva printre nori sau printre copacii din lunca Dăsnăţuiului.

Am coborât din maşină şi, îngenunchind în iarbă, am sărutat urmele paşilor ei, imprimaţi în memoria pământului pe care-l călcase de atâtea ori în trecut, şi de ce nu, şi astăzi, când mă salvase de două ori de la moarte.

Disperat, am implorat-o:

— Lenuş, eu am fost visul tău cel mai frumos, şi alături de mine, ai cunoscut fericirea supremă; acum, de ce fugi de mine? De ce refuzi să mă primeşti în lumea ta? Oare, nu mă mai iubeşti? Nu-ţi mai este dor de mângâierile şi sărutările noastre? Mie îmi este atât de dor!

După câteva clipe de linişte, pădurea mi-a răspuns cu glasul Ilenei: „... îmi este dooor!” – iar o lacrimă, căzută din înaltul cerului, mi-a ars obrazul. Speriat, am privit seninul cerului, pe care luneca uşor, doar un singur nor argintiu, din care se desprindeau mii de diamante

scânteietoare, care formau un ciudat şi strălucitor curcubeu deasupra mea.

— Zeiţă, am fost blestemat, ca până în clipa în care mama noastră, Gaea, mă va primi la pieptul ei şi mă va cuprinde cu braţele sale de lut, să iubesc şi să fiu iubit de toate femeile din lume, dar, aşa cum am jurat, atunci când mi-ai mângâiat buza rănită cu buzele tale vrăjite, *veşnicia ne-o vom petrece împreună*, *chiar de ar fi să fie* pe *o* altă *planetă*, *dintr-o altă lume*!

Pe curând, iubire! Te voi găsi, oriunde te vei afla! Pe curând!

*

A urmat o toamnă lungă. O toamnă pe care aş vrea să mi-o şterg din amintire.

Dramele trăite în ultima vreme, făcuseră din mine doar o palidă umbră a stăpânului femeilor de altă dată. Spontaneitatea spumoasă a replicilor şi aura aceea fermecată, cu care cuceream femeile, dispăruseră pentru totdeauna – o dată cu dragostea Minei. Eram doar un introvertit şi un însingurat.

Deşi, acum, lipsit de harurile cu care mă înzestrase Mama Natură, eram un ins oarecare, totuşi la revenirea în oraş, femeile mă sufocau cu atenţiile lor. Aveam buzunarele pline cu adresele şi numerele lor de telefon, iar casa mi se transformase într-un fel de podium pe care îşi etalau toaletele, trupurile „, talentele” şi uneori – destul de rar – spiritele.

Cu toate că pare un paradox, explicaţia este destul de simplă: un bărbat liber, cu casă şi maşină – aşa cum eram eu – era în vremea aceea, la fel de rar, ca un politician cinstit, astăzi.

În toamna aceea cumplită, mi-au „vizitat” casa zeci de femei, dar niciuna nu a reuşit să-mi atragă atenţia mai mult decât cele câteva clipe în care îşi etalau „talentele”. Începusem să le urăsc şi, probabil, aş fi devenit un misogin convins, dacă nu ar fi apărut, în sfârşit, femeia mult visată.

Îmi doream o femeie deosebită; aşa cum au fost Ileana, Mina, Olguţa sau Marta. Marta! Femeia pe care am făcut-o să simtă – pentru prima oară – bucuria de a fi femeie, de a iubi şi a fi iubită.

Pentru darul pe care i l-am făcut, mi-a mulţumit transformându-mă în Dumnezeu. N-am văzut la nicio altă femeie o privire încărcată de adoraţie păgână ca a ei. Din păcate, într-o toamnă umedă şi rece (la doi ani de când îl „călărisem” pe Fulger), o dată cu plecarea mea în armată, a plecat şi ea la Cluj – unde soţul ei primise o slujbă de mare şef, iar ea, una

de lector universitar.

Deşi erau amândoi profesionişti de înaltă clasă, avansarea lor n-ar fi fost posibilă fără ajutorul unei rubedenii, care era director general în Ministerul Agriculturii.

L-am vizitat o dată, împreună cu Marta, iar peste câţiva ani, aveam să vizitez încă un director general din Ministerul Sănătăţii (prieten cu doctorul Gheorghe Stănescu, de la Portăreşti), şi am fost şocat de somptuozitatea vilelor – aşezate în cel mai select cartier al Bucureştiului – şi de opulenţa, etalată cu neruşinare, a interioarelor. N-am văzut atâta bogăţie nici la Popescu şi nici la vreun alt moşier. Atunci, am înţeles pentru prima oară, că propaganda şi realitatea se găsesc la distanţă de ani lumină una faţă de cealaltă. Atunci, ca şi acum, clasa politică nu avea nicio legătură cu poporul în numele căruia guverna.

Distanţa atât de mare care ne despărţea, nu a reuşit s-o determine pe Marta să renunţe la prima şi, poate, la ultima ei dragoste. Fie că nu a vrut, fie că nu a putut să renunţe la mine, cert este faptul că am continuat să ne întâlnim în diferite staţiuni de pe Valea Oltului, până în primăvara anului 1962, când m-am căsătorit.

Din motive necunoscute (atunci), a încetat să-mi mai scrie (eu nu i-am scris niciodată). Am aflat, cu ocazia divorţului, că Marta continuase să-mi scrie, dar Zoe interceptase scrisorile.

Către sfârşitul acelei toamne blestemate şi începutul iernii, eram nu numai un introvertit şi un însingurat, dar devenisem şi deosebit de agresiv. Şi nu doar verbal, ci chiar şi fizic. Îmi amintesc, cu regret, că într-o noapte, doar pentru o glumă proastă, am dat jos din maşină o femeie, pe care am lăsat-o pe o şosea departe de orice aşezare omenească, în mijlocul unui viscol cumplit. Dacă aş avea timp, ar fi o poveste interesantă, mai ales pentru bărbaţii cu soţii frumoase, care ar fi şocaţi să afle cât de ingenioase sunt femeile, atunci când vor să-şi înşele partenerii. (Trebuie să fii nu numai naiv, ci chiar prost de-a binelea, ca să crezi că îţi poţi supraveghea nevasta!)

Această schimbare drastică a personalităţii mele, se datora nu numai şocului pierderii Minei, ci şi lipsei unei alte iubiri.

Era pentru prima oară în viaţa mea, când nu mai exista o altă femeie pe care s-o iubesc şi care să mă iubească.

Îmi doream cu atâta disperare îmbrăţişările, mângâierile şi sărutările unei iubite adevărate, încât, la aflarea veştii, că întreruperea legăturii cu Marta fusese un accident, am hotărât să plec la Cluj şi să rămân acolo, dacă şi ea mă mai vrea (trecuseră şapte ani!).

N-am mai ajuns la Cluj şi n-am mai întâlnit-o niciodată pe frumoasa

amazoană, din cauza unei alte superbe creole.

Într-o seară, am fost invitat la cină de Violeta şi Eugen Vădeanu – cei mai buni prieteni ai mei – unde am întâlnit o profesoară – întâmplător, şi ea o bună prietenă a lor – Aristica Mirea. (Ei da, aţi ghicit! Viitoarea şi actuala mea soţie.)

A fost o nouă dragoste la prima vedere. Reciprocă.

M-am îndrăgostit de ea, nu numai pentru că era foarte frumoasă (cu ochii ei mari şi negri, zâmbetul minunat şi părul negru – strâns într-o coadă fabuloasă – părea o actriţă de la Holywood), ci şi fiindcă simţeam că şi ea, ca şi mine, avea inima atât de plină de dragoste, pe care voia s-o dăruiască, încât era gata să explodeze ca mugurii copacilor în soarele primăverii (şi eu eram Soarele!).

Spre uimirea şi bucuria prietenilor, am plecat de la ei ţinându-ne de mână şi sărutându-ne, de parcă am fi fost împreună de când lumea.

Ne-am iubit cu disperare, de parcă am fi fost singurii supravieţuitori ai unui cataclism la scară planetară, şi a acceptat fără rezerve, ca şi Mina, să vină în iadul oferit de mine, chiar în ziua următoare.

Când a văzut casa goală, şi pe „Soarele” ei adorat dormind pe jos, a doua zi, şi-a scos toate economiile de la C.E.C., şi mi-a mobilat casa după Neckermann.

Cu siguranţă, vă întrebaţi, dacă am fost fericit intrând în această fantastică aventură – care este mariajul – şi dacă acest nou început a însemnat şi sfârşitul paranoidului meu diavol, care mă îndeamnă să cuceresc toate femeile lumii şi, implicit, dispariţia *stăpânului femeilor*.

Un posibil răspuns, ar putea fi cel pe care l-am dat cândva unui reporter: „*Această diabolică invenţie*, *care este mariajul*, *va dispărea într-un viitor nu prea îndepărtat – dacă până atunci*, *actualii şi viitorii conducători ai lumii*, *cu prostia*, *lăcomia şi indiferenţa lor criminală*, *nu vor fi distrus deja Terra*”. (Ileana a dat o prognoză înspăimântătoare: „Civilizaţia umană va dispărea înainte de începutul secolului al XXII-lea!”)

Aşa după cum, probabil, aţi intuit, n-am fost soţul ideal – visat de ea – şi de aceea îi mulţumesc, cu recunoştinţă, că m-a suportat atâta amar de vreme şi m-a păstrat în inima ei, chiar şi atunci când nu o meritam.

*

Am fost stăpânul femeilor? Am fost sclavul lor? Probabil, n-am fost niciuna, nici alta; am fost doar un admirator, fără rezerve, al celei mai splendide şi fascinante opere de artă – a Marelui Creator – care poartă numele de FEMEIE.

SFÂRŞIT

POSTFAŢĂ

În timpul unei vizite la Universitatea din Craiova, am avut o idee trăsnită; să fac cadou unor studenţi, un exemplar al acestei cărţi, pe coperta căreia am scris: „Citeşte-o, dă-o mai departe şi trimite un mesaj cu impresiile tale, la telefonul...”

Printre mesajele primite, a fost unul care m-a pus pe gânduri: „Frumoasă carte! Mult prea frumoasă, ca întâmplările descrise să fie adevărate. Chiar sunt adevărate?”

Impresionat de acest mesaj, am recitit cartea, şi mi s-a insinuat în minte o întrebare ciudată; şi nu numai ciudată, ci de-a dreptul sinucigaşă – atunci când o afişează public, un autor care se vrea credibil: „Oare, întâmplările acestea, dintr-un trecut atât de îndepărtat, sunt reale, ori sunt doar proiecţii solipsiste ale unei conştiinţe alienate şi schizoide, bântuită de cine ştie ce fantome ale acelui trecut?”

Acum, că m-am jucat puţin de-a alba-neagra, trebuie să vă mărturisesc totuşi, că nu sunt adeptul filosofiei solipsiste. Dacă aş fi fost un asemenea adept, în calitatea mea de Om şi de Dumnezeu (conform acestei filosofii), aş fi făcut ca toate întâmplările trăite de mine să aibă un final fericit.

Din păcate, fiind doar un om obişnuit, majoritatea povestirilor din această carte au o desfăşurare dramatică.

Deşi am fost înzestrat de Mama Natură cu o putere de seducţie neobişnuită, o Putere Superioară, pe care nu o înţeleg, a făcut să fiu părăsit de iubitele mele, cu aceeaşi uşurinţă cu care le cuceream.

Mulţi dintre voi mă vor crede un răsfăţat al sorţii, în realitate însă, am fost doar o frunză-n vânt; zburând, uneori, spre înălţimile albastre ale cerului iar, alteori, trântită la pământ şi strivită sub călcâiul neîndurător al sorţii.

B. A. Matei
Craiova 2007